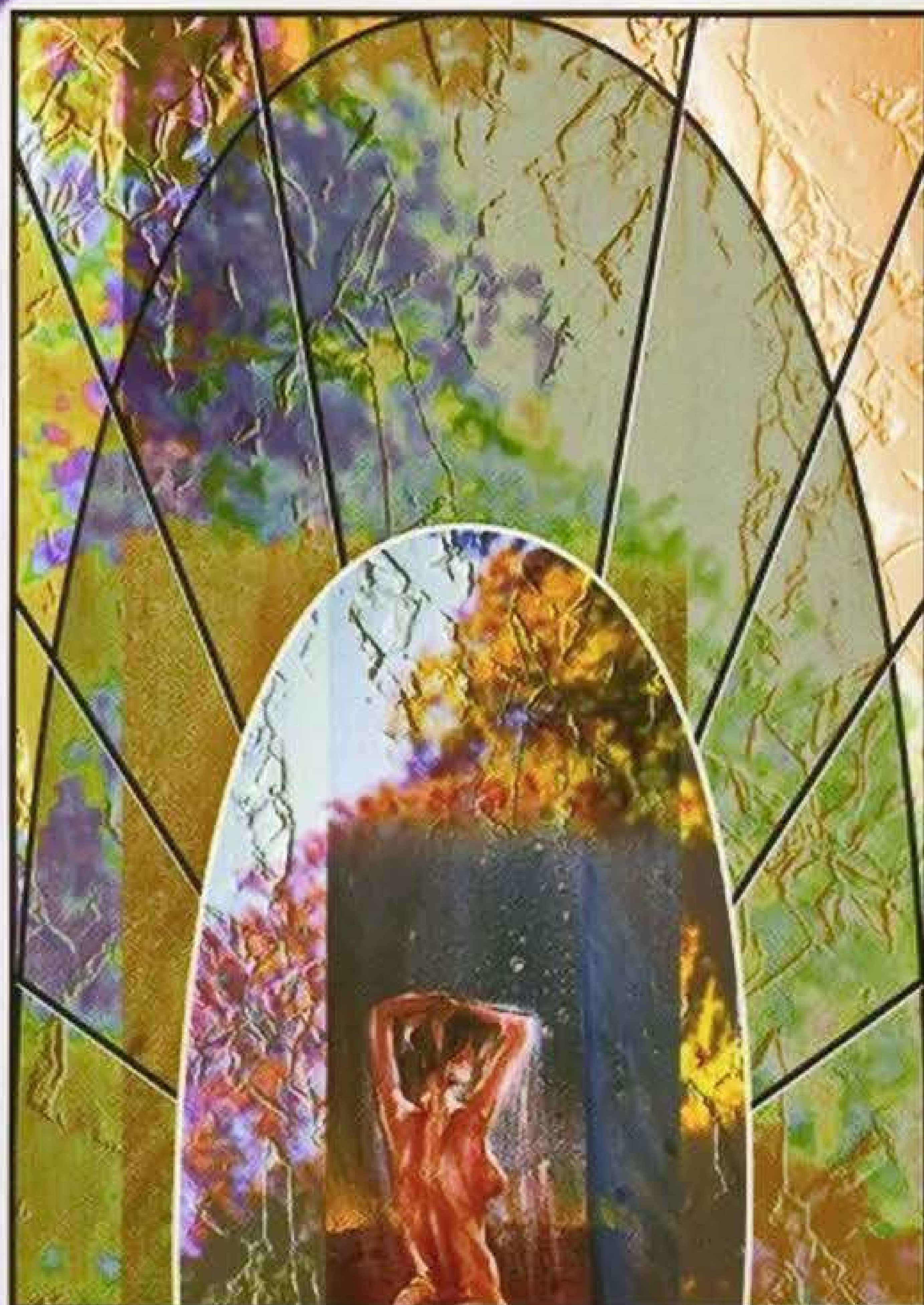
JAMES REDFIELD

PROFEȚIILE

DE LA

CELESTINE

 EDITURA MIX

PROFEȚIILE DE LA CELESTINE

James Redfield

Traducere: **Cristina Dănășel**

EDITURA MIX
BRAȘOV

Culegere: Victoria Dragomir
Tehnoredactare: Marius Stroie
Consilier editorial: Florin Zamfir
Coperta: Gabriel Stan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REDFIELD, JAMES
Profețiile de la Celestine / James Redfield. - Brașov:
Mix, 2000
p. : cm. (Romanul Inițiatic)
Tit. orig. (eng) : The Celestine Profecy: An Adventure

ISBN 973-98504-2-1

159.9

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru
www.edituramix.ro sau contactați-ne la:
tel.: 0720 499494; fax: 0268 257 811
e-mail: comenzi@edituramix.ro

Tipar: S.C. Gridsolo Print Company S.R.L.
Tel. / Fax: 0268 313 355 | www.gsprint.ro

CUPRINS

MASA CRITICĂ

Am ajuns la restaurant şi am parcat. Apoi m-am lăsat pe scaun un moment, gândindu-mă. Ştiam că Charlene era deja înăuntru, aşteptând să vorbim. Dar de ce? Nu mai auzisem nici un cuvinţel despre ea de şase ani. De ce să apară acum, chiar când m-am hotărât să mă ascund în pădure o săptămână?

Am ieşit din camionetă şi am pornit spre intrare. În spatele meu, ultima strălucire a apusului se scufunda, aruncând reflexe aurii peste parcarea udă. Totul fusese bine udat de ploaie cu o oră în urmă, în timpul unei scurte furtuni, iar acum seara de vară era proaspătă şi răcoroasă şi aproape ireală în lumina palidă. O jumătate de lună stătea atârnată deasupra întregului peisaj.

Cum mergeam spre intrare, imagini din trecut, cu Charlene, îmi treceau prin minte. Era tot atât de frumoasă, tot atât de energică? Cum o fi schimbat-o timpul care a trecut? Ce trebuia să cred eu în legătură cu manuscrisul de care mi-a povestit – o scriere veche, găsită în America de Sud, despre care de-abia aştepta să-mi povestească?

„Am vreo două ore libere, între două avioane", îmi spusese la telefon. „Putem să ne întâlnim, să cinăm împreună? O să-ţi placă la nebunie manuscrisul ăsta. E genul de mister care te atrage..."

Genul de mister care mă atrage... Ce vroia să spună cu asta?

Restaurantul era plin de-a binelea. Mai multe perechi aşteptau eliberarea unei mese. Gazda mi-a spus că Charlene era deja la masă şi m-a îndreptat spre o terasă care se afla deasupra sălii principale de mese.

Urcând cele câteva scări care duceau acolo, am băgat de seamă mulţimea care înconjura una dintre mese. Printre oamenii aflaţi acolo erau şi doi poliţişti. Deodată, poliţiştii s-au întors şi au trecut în fugă pe lângă mine. Cum aproape imediat mulţimea a început să se împrăştie, am văzut şi eu ce fusese în centrul atenţiei: o femeie care stătea la masă... Charlene!

M-am grăbit spre ea.

– Charlene, ce s-a întâmplat?

A întors capul spre mine cu o expresie zeflemitoare şi trufaşă, cu zâmbetul ei binecunoscut. Părul ei părea să fie puţin diferit, dar faţa-i era exact aşa cum mi-o aminteam: cu trăsături mici şi delicate, cu o gură generoasă, cu ochi mari, albaştri.

– N-o să ţi vină să crezi, a spus. Îmbrăţişează-mă prieteneşte. Acum câteva minute m-am dus în sala de aşteptare şi cineva mi-a furat valiza în timpul cât am lipsit.

– Ce era în ea?

– Mai nimic, doar câteva cărţi şi revistele pe care le-am cumpărat pentru călătorie. Ce prostie! Cei de la mesele vecine mi-au spus că omul acela a intrat, a luat pur şi simplu valiza şi a plecat cu ea. Poliţiştii i-au luat toate semnalmentele şi au spus că vor căuta în tot aeroportul.

– Poate că ar trebui să-i ajut.

– Nu, nu. Las-o aşa. N-avem prea mult timp, şi vreau să vorbesc cu tine.

Am acceptat şi ne-am aşezat la masă. Chelnerul s-a apropiat cu meniul, am văzut ce oferea, am făcut şi comanda... Apoi am discutat vreo zece-cincisprezece minute generalităţi. Am încercat să minimalizez izolarea pe care mi-o auto-impusesem, dar Charlene m-a prins: deveneam vag. S-a aplecat spre mine şi mi-a zâmbit din nou.

– Prin urmare, ce *anume* se întâmplă cu tine? m-a întrebat.

Am privit-o direct în ochi, la fel de intens cum mă privea şi ea.

– Vrei toată povestea pe loc, acum şi imediat, aşa-i?

– Ca întotdeauna, a spus ea.

– Ei bine, adevărul e că mi-am luat ceva timp liber, aşa, numai pentru mine, şi stau la lac. Am muncit mult, dar acum mă gândesc să-mi schimb cursul vieţii.

– Îmi aduc aminte de poveştile tale despre lac. Credeam că tu şi sora ta aţi fost nevoiţi să-l vindeţi până la urmă

– Nu, încă nu, dar impozitul pe proprietate ne sufocă. Pământul e aproape de oraş, şi impozitele nu fac decât să crească mereu.

M-a aprobat, cu o uşoară mişcare a capului.

– Îmi pare că eşti la fel de agitat ca toată lumea.

– Cam aşa ceva, am spus. Dar de ce mă întrebi?

– Scrie în Manuscris.

Într-un moment de linişte, am privit-o fix.

– Povesteşte-mi despre manuscris, am spus.

S-a lăsat pe speteaza scaunului, ca şi cum ar fi vrut să şi adune gândurile, şi apoi m-a privit din nou în ochi.

– Ţi-am spus cred, mai devreme, la telefon, că am plecat de la ziar acum câţiva ani şi m-am alăturat unui grup de cercetători care studiază pentru ONU schimbările culturale şi demografice. Ultima mea misiune a fost în Peru.

Cât am stat acolo, lucrând la Universitatea din Lima, am auzit zvonuri despre un manuscris vechi, recent descoperit, dar nimeni n-a putut să-mi ofere detalii, nici măcar departamentele de arheologie şi antropologie. Când am contactat autorităţile guvernamentale, acestea au negat că ar cunoaşte ceva în legătură cu acest subiect. Cineva, care nu cunoştea nimic în mod direct despre Manuscris, mi-a spus că guvernul se străduia de fapt să facă să dispară acest document, din diferite motive. Mă cunoşti, a continuat ea, sunt o fire curioasă. Când misiunea mea s-a terminat, m-am hotărât să mai rămân acolo câteva zile, să văd ce mai pot afla. La început, fiecare fir pe care l-am urmat părea să ducă spre un drum înfundat, dar mai încolo, pe când luam prânzul într-o cafenea din afara Limei, am observat că un preot se tot uita la mine. După câteva minute a venit spre mine şi mi-a spus că mă auzise mai devreme, în ziua aceea, întrebând despre Manuscris. Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar a acceptat să-mi răspundă la câteva întrebări.

A ezitat o secundă, privindu-mă cu aceeaşi intensitate.

– El a spus că Manuscrisul datează cam din anul 600 î.Hr. şi că prezice transformări uriaşe în societatea omenească

– Începând de când? am întrebat.

– Începând cu ultimele decenii ale secolului al douăzecilea.

– Acum?!

– Chiar acum.

– Şi ce fel de transformări ar trebui să se întâmple? am întrebat.

Ea a părut stânjenită pentru un moment, apoi, cu o sforţare, a spus:

– Preotul mi-a vorbit despre un fel de renaştere a conştiinţei, care va începe foarte încet. Nu este de natură religioasă, dar e spirituală. Vom descoperi ceva nou despre viaţa omului pe această planetă, despre semnificaţia existenţei noastre şi, spunea preotul, această cunoaştere va modifica dramatic cultura omenirii.

S-a oprit puţin, apoi a adăugat:

– Preotul mi-a spus că Manuscrisul e împărţit în mai multe părţi, sau capitole, fiecare fiind dedicat unei anume Viziuni asupra vieţii, unui anume gen de intuiţie. Manuscrisul prezice că în această perioadă fiinţele umane vor începe să aibă şi să înţeleagă aceste inuiţii în mod secvenţial, una

după alta, și astfel ne vom schimba din ceea ce suntem într-o cultură complet spiritualizată pe Pământ.

Am dat din cap, ridicând puțin sceptic din sprâncene.

– Și tu chiar crezi toate astea?

– Ei bine, a spus ea, eu cred...

– Uită-te în jur! am întrerupt-o, arătând spre mulțimea care stătea la mese în încăperea de sub noi. Asta-i lumea adevărată. Vezi ceva schimbându-se aici?

Exact când spuneam aceste cuvinte, o replică furioasă spusă la una din mesele alăturate a ajuns până la noi. N-am înțeles cuvintele, însă intensitatea vocii s-a auzit în întreaga încăpere, provocând o tăcere adâncă. Am crezut că era vorba despre un alt furt, dar apoi mi-am dat seama că nu era decât o ceartă. O femeie de vreo treizeci de ani se ridicase în picioare și îl privea cu indignare pe bărbatul așezat la masă, în fața ei.

– Nu! a strigat. Problema e că relația asta nu merge așa cum vreau eu. Înțelegi? Nu merge!

S-a îndreptat, și-a împăturit șervetul pe masă și a ieșit din sală

Charlene și cu mine ne-am privit unul pe altul, surprinși de ieșirea aceasta, întâmplată chiar în momentul în care vorbeam de oamenii din încăperea de sub noi. Într-un sfârșit, Charlene a arătat cu capul spre masa la care bărbatul rămăsese singur și a spus:

– Iată lumea reală care se schimbă

– Cum? am întrebat, neînțelegând încă

– Transformarea începe cu Prima Viziune, și după cum a spus preotul, această intuiție iese la suprafață în mod inconștient, la început, ca o profundă agitație.

– Agitație?

– Da.

– Și ce căutăm?

– Asta e! La început nu prea știm. Conform Manuscrisului, începem să percepem străfulgerări dintr-un tip de experiență alternativă... Momente din viața noastră în care ne simțim oarecum diferiți, mai inspirați, mai intenși. Dar nu știm nici ce este această experiență, și nici cum să o facem să dureze mai mult, iar când se termină ne simțim nesatisfăcuți și obosiți de o viață care devine din nou banală

– Crezi că această agitație era în spatele furiei acelei femei?

– Da. E și ea ca noi toți. Toți căutăm mai multă împlinire în viața noastră, și nu ne împăcăm cu întâmplările care par să ne doboare. Această căutare neobosită a fost în spatele atitudinii de *mai întâi eu*, care a caracterizat deceniile trecute, și care ne afectează pe toți, de la Wall Street, până la găștile de cartier.

M-a privit țintă:

– Și când e vorba de relații, pretindem atât de mult încât aproape că le facem imposibile.

Remarca ei mi-a adus în memorie ultimele mele două relații. Amândouă au început cu mare intensitate, și tot amândouă, într-un an, s-au ofilit. M-am uitat din nou spre Charlene, care aștepta, răbdătoare.

– Ce facem din relațiile noastre amoroase? am întrebat.

– Am vorbit multă vreme cu preotul pe această temă, mi-a răspuns ea. Mi-a spus că atunci când ambii parteneri cer prea mult, când fiecare se așteaptă ca celălalt să vină în lumea lui și să fie întotdeauna acolo, cu preocupările lui, inevitabil apare o luptă între egouri..

Cuvintele ei m-au atins din plin. Ultimele mele relații au degenerat într-adevăr într-o luptă pentru putere. În ambele situații ne-am găsit în conflict cu programarea timpului. Ritmul a fost prea rapid. Aveam prea puțin timp pentru punerea de acord a intențiilor legate de ceea ce urma să facem, unde să mergem, ce interese să urmărim. Și aceste intenții erau mai mereu diferite. Până la urmă, problema care nu s-a rezolvat niciodată a fost: cine să conducă, să hotărască o direcție, măcar pentru o zi.

– Din cauza acestei lupte pentru comandă, a continuat Charlene, Manuscrisul spune că va fi foarte greu să stai cu aceeași persoană o perioadă de timp, lungă sau scurtă

– Nu pare un lucru prea spiritual, am remarcat.

– Asta i-am spus și eu preotului, mi-a replicat ea, dar el mi-a zis să nu uit că atâta vreme cât majoritatea bolilor recente ale societății își au rădăcina în această agitație și căutare neobosită, problema este temporară și va avea un sfârșit. În final, devenim conștienți de ceea ce căutăm cu adevărat și de ceea ce înseamnă o experiență mai împlinită. Și când prindem ideea în întregul ei, am atins Prima Viziune.

Între timp a venit chelnerul cu cina și am tăcut câteva minute, gustând fiecare din mâncarea celuilalt, în timp ce el turna vinul în pahare. Charlene mi-a zâmbit, și câteva cute simpatice i-au brăzdat năsucul, în timp ce se întindea peste masă, ca să ia o bucățică de somon din farfuria mea. Mi-am dat seama cât de bine mă simțeam în compania ei, cât de firesc era totul.

– Bine, am spus. Care este experiența pe care o căutăm? Care este Prima Viziune?

Ea a ezitat, neştiind cum să înceapă
– Greu de explicat, a spus. Dar preotul a formulat-o cam aşa: Prima Viziune apare atunci când devenim conştienţi de *coincidenţele* din viaţa noastră
S-a aplecat spre mine.
– N-ai avut niciodată vreo impresie sau intuiţie despre ceva ce vroiai să faci? Despre cursul pe care vroiai să-l ia viaţa ta? Şi să te întrebi cum s-ar putea întâmpla? Apoi, după ce aproape că ai uitat de asta şi te concentrezi asupra altor lucruri, dintr-o dată întâlneşti pe cineva, citeşti ceva sau mergi undeva, şi eşti condus exact către ocazia pe care o doreai. Ei bine, a continuat, după părerea acelui preot coincidenţele de acest fel se întâmplă tot mai frecvent şi atunci când se întâmplă ne izbesc, fiind mai mult decât ne puteam aştepta de la o şansă oarecare. Apar ca predestinate, programate, ca şi cum viaţa ne-ar fi condusă de o forţă inexplicabilă. Experienţa induce un sentiment al misterului, al aventurii şi, prin urmare, ne simţim mai vii. Preotul mi-a spus că aceasta este experienţa pe care o cunoaştem într-o străfulgerare, şi pe care încercăm să o manifestăm apoi tot timpul. Cu fiecare zi, tot mai mulţi oameni se conving că această mişcare misterioasă e reală şi că înseamnă ceva, că există ceva care se întâmplă dincolo de viaţa obişnuită, de fiecare zi. Această conştienţă este Prima Viziune.
S-a uitat la mine, aşteptând, dar eu n-am spus nimic.
– Nu vezi? a întrebat. Prima Viziune e o reconsiderare a misterului care înconjoară vieţile noastre pe această planetă. Trăim aceste coincidenţe misterioase şi, chiar dacă nu le înţelegem încă, ştim că ele sunt reale. Simţim din nou, ca în copilărie, că există o altă faţă a vieţii, pe care încă n-am descoperit-o, că există alte procese care se desfăşoară în spatele scenei.
Charlene se aplecase mai mult spre mine, gesticulând în timp ce vorbea.
– Eşti într-adevăr prinsă de toate astea, nu-i aşa? am întrebat.
– Îmi amintesc, a replicat ea cu asprime, că erau vremuri în care şi tu vorbeai despre acest gen de experienţe.
Acest comentariu m-a cutremurat. Avea dreptate. A existat o perioadă în viaţa mea când am trăit asemenea coincidenţe şi am încercat să le înţeleg din punct de vedere psihologic. Dar undeva, pe drum, vederile mele s-au schimbat. Am început să tratez percepţiile de acest fel drept imature şi nerealiste, dintr-un motiv sau altul, şi cu timpul am încetat să le mai observ.

Am privit-o direct pe Charlene şi am spus, cu un aer defensiv:
– Pe atunci citeam probabil filozofie orientală sau cine ştie ce mistici creştini. Asta-ţi aminteşti tu. Oricum, ceea ce numeşti tu Prima Viziune a apărut în scris de multe ori până acum, Charlene. De ce ar fi ceva diferit acum? Cum ar putea să ducă la o transformare culturală perceperea întâmplărilor misterioase?
Charlene a privit o clipă masa, apoi s-a întors spre mine.
– Nu înţelege greşit, a spus. Sigur că această conştienţă a fost trăită şi descrisă şi înainte. De fapt, preotul a insistat să spună că această Primă Viziune nu este ceva nou. A spus că oamenii au fost conştienţi de aceste coincidenţe inexplicabile de-a lungul istoriei, şi că aceasta a fost şi percepţia din spatele marilor îndrăzneli în filozofie şi religie. Numai că acum diferenţa constă în număr. După spusele preotului, acum are loc o transformare pentru că numărul persoanelor care au simultan această conştienţă este mare.
– Ce vroia să spună? am întrebat.
– Mi-a spus că Manuscrisul afirmă că numărul oamenilor conştienţi de aceste coincidenţe va creşte simţitor în cel de-al şaselea deceniu al secolului al douăzecilea. Această creştere va continua până aproape de începutul secolului următor, când vom ajunge la un nivel specific de asemenea indivizi – eu văd asta ca pe o „masă critică". Manuscrisul prezice, a continuat ea, că odată atinsă această masă critică, întreaga cultură va începe să ia în serios aceste coincidenţe. Ne vom întreba, în masă, ce proces misterios se desfăşoară pe această planetă în spatele vieţii oamenilor. Şi această întrebare, pusă în acelaşi timp de un număr suficient de oameni, va aduce în conştienţă celelalte Viziuni, pentru că – spune Manuscrisul – atunci când suficienţi oameni se vor întreba la modul serios ce se întâmplă în viaţa noastră, vom începe să aflăm. Celelalte Viziuni se vor revela apoi una după alta...
S-a oprit un moment, şi a luat puţină mâncare.
– Şi atunci când ne vom „prinde" şi de celelalte Viziuni, am întrebat, cultura va face un salt?
– Cel puţin asta mi-a spus preotul, a zis ea.
Am privit-o un moment, cu gândul la ideea de „masă critică", apoi am spus:
– Ştii, sună al naibii de elaborat, pentru un Manuscris datând din anul 600 î.Hr.
– Ştiu, mi-a replicat. Am ridicat şi eu aceeaşi problemă. Dar preotul m-a asigurat că învăţaţii care au tradus primii acest Manuscris erau absolut

convinşi de autenticitatea lui. În principal pentru că era scris în aramaică, limba în care a fost scrisă şi o bună parte a Vechiului Testament.

– Aramaică în America de Sud? Cum să ajungă acolo în 600 î.Hr.?

– Preotul nu ştia.

– Biserica susţine acest Manuscris? am întrebat.

– Nu, a zis ea. Mi-a spus că majoritatea clerului încearcă din greu să-l facă să dispară. De aceea nu mi-a dezvăluit nici identitatea lui. Părea că însuşi faptul că vorbeşte despre acest lucru este foarte periculos.

– A spus şi de ce oficialităţile bisericeşti sunt împotrivă?

– Da, pentru că provoacă şi contestă atotputernicia religiei lor.

– Cum?

– Nu prea ştiu. N-a spus prea multe despre asta, dar se pare că următoarele Viziuni extind unele dintre ideile tradiţionale ale bisericii în asemenea fel, încât mai marii bisericii s-au alarmat. Ei spun că lucrurile sunt bune aşa cum sunt.

– Înţeleg.

– Preotul a spus, a continuat Charlene, că el nu crede că Manuscrisul subminează principiile bisericii. Cel mult clarifică aceste adevăruri spirituale. El era ferm convins că şefii bisericii vor vedea acest lucru dacă vor încerca să privească din nou viaţa ca pe un mister, şi vor urma astfel celelalte Viziuni.

– A spus şi câte sunt?

– Nu, dar a menţionat o A Doua Viziune. Mi-a spus că aceasta ar fi o interpretare mai corectă a istoriei recente, care clarifică mult mai bine transformarea.

– A detaliat această temă?

– Nu, n-a avut suficient timp. A spus că trebuie să plece cu nişte treburi. Ne-am înţeles să ne întâlnim din nou după-amiază, la el acasă, dar când am ajuns nu era acolo. Am aşteptat vreo trei ore şi n-a apărut. Într-un sfârşit, a trebuit să plec, ca să prind avionul către casă

– Adică n-ai putut să mai vorbeşti cu el?

– Nu, nu l-am revăzut.

– Şi n-ai primit de la guvern nici o confirmare a Manuscrisului?

– Nici una.

– Când s-au întâmplat toate astea?

– Acum o lună şi jumătate.

Am mâncat în linişte timp de câteva minute. În sfârşit, Charlene şi-a ridicat ochii din farfurie şi a întrebat:

– Ce părere ai?

– Nu ştiu, am spus.

O parte din mine rămânea sceptică la ideea că oamenii se vor putea schimba. Dar o altă parte era uluită că un Manuscris care vorbea în aceşti termeni putea exista cu adevărat.

– Ţi-a arătat vreo copie, ceva? am întrebat.

– Nu. Tot ce am sunt notiţele mele.

Am tăcut din nou.

– Ştii, a spus, am crezut că vei fi încântat de aceste idei.

Am privit-o.

– Cred că am nevoie de o dovadă că spusele acestui Manuscris sunt adevărate.

A zâmbit din nou, larg.

– Ce-i? Am întrebat.

– Cam asta am spus şi eu.

– I-ai spus-o preotului?

– Da.

– Şi el ce-a zis?

– A spus că experienţa e dovada.

– Adică?

– Adică experienţele noastre validează spusele Manuscrisului. Când noi reflectăm cu adevărat asupra a ceea ce simţim în noi, despre viaţa noastră şi mersul ei în acest moment al istoriei, vom vedea că ideile din Manuscris au sens, că sunt adevărate.

A ezitat.

– Toate astea au vreun sens pentru tine?

Un moment de gândire. Au sens? Este toată lumea la fel de agitată şi neobosită ca mine? Şi dacă e aşa, agitaţia asta vine dintr-o simplă intuiţie – o conştienţă construită în treizeci de ani – că viaţa înseamnă mai mult decât cunoaştem noi, mai mult decât ştim noi să trăim?

– Nu sunt sigur, am răspuns într-un târziu. Cred că am nevoie de puţin timp de gândire.

M-am plimbat puţin prin grădina din spatele restaurantului, apoi m-am aşezat pe o bancă de lemn de cedru, cu faţa la fântână. În dreapta mea se vedeau luminile intermitente ale aeroportului şi se auzea zgomotul unui avion gata de decolare.

– Ce flori minunate, a spus Charlene din spatele meu.

M-am întors și am văzut-o că venea pe alee către mine, admirând rândurile de petunii și begonii. S-a așezat lângă mine și i-am cuprins umerii cu brațul. M-au năpădit amintirile. Cu ani în urmă, pe când locuiam amândoi în Charlottesville, Virginia, ne petreceam frecvent serile cu tot felul de conversații. Eram amândoi fascinați de dialog și fiecare de către celălalt. M-a izbit ideea de cât de platonică a fost întotdeauna relația noastră

– Nu-ți pot spune, vorbi ea, cât de mult m-am bucurat să te revăd.

– Știu, am răspuns. Mi-ai adus înapoi o mulțime de amintiri.

– Mă întreb cum de nu am ținut legătura...

Spusele ei m-au trimis din nou înapoi în timp. Mi-am amintit de ultima dată când o văzusem. Era lângă mașină și îmi spunea „la revedere". Pe vremea aceea aveam capul plin de idei noi și plecam spre orașul meu natal, ca să lucrez cu copiii grav molestați. Credeam că știu cum vor putea acei copii să treacă de reacțiile dure, de abuzurile care îi împiedicau să își ducă viața. Dar pe măsură ce timpul a trecut, am văzut că abordarea mea a eșuat. A trebuit să-mi recunosc ignoranța. Este pentru mine încă o enigmă cum reușește omul să se elibereze de trecut.

Privind înapoi, peste cei șase ani care au trecut, am simțit că experiența aceasta a fost un lucru bun. Am simțit și o nevoie imperioasă de a merge înainte. Dar unde? Ca să fac ce? M-am gândit rar la Charlene după ce mă ajutase să-mi cristalizez ideile cu privire la traumele copilăriei, iar acum iat-o înapoi în viața mea – și conversația noastră era la fel de incitantă ca și înainte.

– Cred că am fost absorbit cu totul de muncă, am spus.

– Și eu la fel, a replicat ea. La ziar, scriam un articol după altul. N-aveam timp să-mi iau ochii de pe hârtie. Am uitat de orice altceva.

Am mângâiat-o pe umăr.

– Știi, Charlene, uitasem cât de bine era când discutam noi amândoi. Conversația noastră e atât de ușoară, de spontană

Ochii și zâmbetul ei mi-au confirmat această senzație.

– Știu, a spus, conversațiile cu tine îmi dau atâta energie...

Era gata-gata să deschid gura și să vorbesc din nou, când am văzut-o pe Charlene privind fix peste umărul meu, spre intrarea în restaurant. A pălit, și o umbră de teamă s-a ivit pe fața ei.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat, întorcându-mă să privesc și eu în aceeași direcție. Câțiva oameni mergeau spre parcare, discutând. Nimic nu părea ieșit din comun. M-am întors din nou spre Charlene, care era încă alarmată, confuză

– Ce s-a-ntâmplat?

– Dincolo de primul rând de mașini... L-ai văzut pe omul cu cămașa gri?

Am privit din nou spre parcare. Un alt grup ieșea din restaurant.

– Care om?

– Cred că nu mai e acolo, a spus ea, căutând din privire.

Apoi m-a privit direct în ochi.

– Când oamenii de la mesele vecine l-au descris pe cel care mi-a furat valiza, au spus c-avea puțină chelie, barbă, și purta cămașă gri. Mi s-a părut că-l văd, adineauri, lângă mașină. Se uita către noi...

Am simțit un nod în stomac. I-am spus că mă întorc imediat și am pornit-o spre parcare să arunc o privire, având grijă să nu mă îndepărtez prea mult. N-am văzut pe nimeni care să se potrivească descrierii.

Când m-am întors la bancă, Charlene a făcut un pas spre mine și mi-a spus foarte încet:

– Crezi că omul acela presupune că am o copie după Manuscris și de aceea mi-a luat valiza? Oare încearcă să o recupereze?

– Nu știu, am spus. Dar o să mă duc la poliție și o să spun ceea ce ai văzut acum. Cred că ar trebui să-i verifice și pe pasagerii din avionul tău.

Ne-am dus în aeroport și am chemat poliția. Când au venit le-am povestit și lor întâmplarea care tocmai se petrecuse. Au verificat toate mașinile, timp de vreo douăzeci de minute, după care au spus că nu mai pot pierde vremea. Au fost de acord să verifice toți pasagerii de la zborul cu care urma să plece Charlene.

După plecarea polițiștilor, Charlene și cu mine ne-am dus înapoi, lângă fântână

– Despre ce vorbeam înainte să-l văd? m-a întrebat ea.

– Despre noi. Charlene, de ce m-ai căutat să-mi spui toate astea?

M-a privit surprinsă

– Când eram în Peru și preotul îmi vorbea despre Manuscris, imaginea ta îmi tot apărea în minte.

– Nu mai spune!

– Nu mi-am dat seama atunci, a continuat ea, dar mai târziu, când m-am întors în Virginia, de câte ori mă gândeam la Manuscris, mă gândeam și la tine. Am vrut să te sun de câteva ori, dar ceva mi-a distras mereu atenția. Apoi am primit postul din Miami, spre care mă duc acum, și am descoperit în orarul zborului că aveam escală aici. Când am aterizat, am căutat imediat numărul tău. Robotul mi-a transmis că pot să te caut la lac doar în caz de urgență, dar mi-am spus că fac bine dacă te sun.

Am privit-o un moment, nesigur pe propriile mele gânduri.

– Bineînțeles, am spus într-un târziu. Mă bucur că ai făcut-o.

Și-a privit ceasul.

– Se face târziu. Mai bine mă întorc în aeroport.

– Te conduc, am spus.

Am mers spre terminalul principal și apoi spre zona de îmbarcare. Eram atent la orice lucru care ar fi putut fi neobișnuit. Când am ajuns, avionul era pregătit pentru decolare, iar un polițist dintre cei pe care îi întâlnisem mai devreme observa fiecare pasager. Când ne-am apropiat de el, ne-a spus că nimeni nu prezenta semnalmentele hoțului.

I-am mulțumit și după ce a plecat, Charlene s-a întors către mine și a zâmbit.

– Trebuie să plec, a spus, întinzându-se să mă îmbrățișeze. Iată numerele mele de telefon. Sper că de data asta vom păstra legătura.

– Aș vrea să mă asculți, i-am spus, și să fii prudentă. Dacă vezi ceva ieșit din comun, cheamă imediat poliția.

– Să nu-ți faci griji pentru mine, a spus. O să fie bine.

Pentru o clipă, ne-am privit adânc în ochi.

– Și cu Manuscrisul cum va fi? am întrebat.

– Nu știu. Bănuiesc că voi fi cu ochii pe știri.

– Și dacă vor fi cenzurate?

Mi-a dăruit din nou unul din zâmbetele ei largi.

– Știam eu, mi-a spus. Ești prins. Eram sigură că o să ți placă. Mai bine spune-mi ce ai să faci *tu*

Am dat din umeri.

– Voi vedea dacă pot afla mai multe.

– Bine. Și dacă afli, dă-mi de veste.

Ne-am despărțit și ea s-a îndepărtat. S-a mai întors o dată, făcându-mi semn cu mâna, apoi a dispărut pe un coridor. M-am întors la camionetă și am plecat acasă, spre lac, având o singură oprire, pentru benzină

Am ajuns și m-am așezat în balansoarul meu preferat de pe verandă. Seara răsuna de cântecul greierilor și al broaștelor de iarbă, iar în depărtare se auzea o privighetoare. Dincolo de lac, luna se cufundase în adânc, la apus, și-și trimitea spre mine imaginea tremurândă pe luciul apei.

Seara fusese interesantă, dar eu eram încă sceptic în legătură cu ideea de transformare culturală. Ca și mulți alții, fusesem prins de idealismul social al anilor șaizeci și șaptezeci, și chiar de interesul pentru spiritualitatea anilor optzeci. Dar mi-era greu să judec ce se întâmplă.

Ce fel de informație este aceea care are puterea să schimbe întreaga lume? Totul suna mult prea idealist, mult prea îndepărtat. Oamenii trăiesc pe această planetă de multă vreme. De ce am câștiga o viziune asupra existenței tocmai acum, atât de târziu?

Am privit câteva minute luciul apei, apoi am stins lumina și m-am retras în dormitor, să citesc.

A doua zi de dimineață m-am trezit brusc, păstrând încă proaspăt în minte un vis. Am privit tavanul dormitorului timp de câteva minute, reamintindu-mi visul din plin. Se făcea că îmi croiam drum prin pădure, căutând ceva. Pădurea era mare și extraordinar de frumoasă

În căutarea mea, m-am pomenit în câteva situații în care m-am simțit pierdut, rătăcit și incapabil de a decide ce urma să fac. Incredibil, în toate aceste momente cineva apărea din senin, tocmai pentru a-mi limpezi intențiile și faptele imediat următoare. N-am aflat care era obiectul căutărilor mele, dar m-am trezit din acest vis incredibil de optimist și încrezător.

M-am ridicat și am văzut o rază de soare brăzdând camera. Strălucea de particule de praf în suspensie. Am dat la o parte draperiile. Ziua era minunată: cer albastru, soare strălucitor. O briză ușoară legăna copacii. Lacul se încrețea și sclipea în mii de lumini în această parte a zilei, iar vântul răcorea plăcut pielea udă a cuiva care tocmai ar fi ieșit din apă

Așa că am ieșit și am făcut un plonjon. După un timp, am ieșit la suprafață și am înotat spre mijlocul lacului pe spate, privind la munții mei iubiți. Lacul acesta se găsea într-o vale înconjurată de trei masive, și fusese descoperit de bunicul meu în tinerețile lui.

Erau aproape o sută de ani de când bătuse el aceste văi, un explorator-copil, un om prodigios, care creștea într-o lume încă sălbatică, în care bizonii și indienii mai trăiau în legea lor, pe versantul dinspre nord. Se jurase atunci că va locui odată în această vale cu copaci bătrâni și uriași, cu șapte izvoare. În final a ajuns să construiască o cabană pe malul lacului și să-l înconjoare în nenumărate plimbări împreună cu tânărul lui nepot. N-am înțeles niciodată fascinația pe care această vale o exercita asupra bunicului meu, dar am încercat întotdeauna să mențin acest tărâm în afara civilizației, care în cele din urmă l-a înconjurat de-a binelea.

Din mijlocul lacului vedeam o stâncă răsărind lângă creasta masivului nordic. Cu o zi înainte, păstrând tradiția moștenită de la bunicul, urcasem spre acea piatră îndrăzneață, încercând să-mi aflu pacea în

peisajele și miresmele unice, în vântul care mângâia crestele arborilor. Și cum stătusem acolo, privind lacul și frunzișul des al văii de dedesubt, m-am simțit dintr-o dată extraordinar de bine, ca și cum energia și panorama făcuseră să dispară niște idei fixe pe care le aveam în minte. La doar câteva ore după aceasta, vorbeam deja cu Charlene și aflam că există un Manuscris.

Am înotat înapoi și m-am urcat pe podețul de lemn din fața cabanei. Era prea mult... Adică, stăteam singur printre aceste coline, simțindu-mă cu totul nefericit de viața mea, când, din senin, a apărut Charlene și mi-a explicat cauzele neastâmpărului meu, vorbindu-mi despre un vechi Manuscris, care promitea revelarea secretului existenței umane.

Am știut că sosirea Charlenei era exact acel gen de coincidență despre care vorbea Manuscrisul, care era mai mult decât un eveniment ce izvora din hazard. Oare documentul avea dreptate? Am adunat noi încet, încet, în ciuda negărilor și criticilor, o „masă critică" de oameni conștienți de aceste coincidențe? Există în acest moment oameni capabili să înțeleagă acest fenomen și, odată cu aceasta, scopul vieții înseși?

Și cum va fi această înțelegere? Nu pot să nu mă întreb. Ne-o vor spune oare celelalte Viziuni ale Manuscrisului? A avut preotul dreptate?

Mă aflam în fața luării unei decizii. Am simțit că o nouă cale, un nou punct de vedere se deschide în viața mea datorită acestui Manuscris. Problema era: ce trebuia făcut acum? Puteam rămâne aici, sau puteam găsi o cale să cercetez mai departe. Mi s-a strecurat în minte și gândul unor posibile pericole. Cine a furat valiza Charlenei? Cineva care vroia să tăinuiască Manuscrisul? Nu aveam de unde ști...

M-am gândit îndelung la posibilele riscuri, dar într-un sfârșit a învins optimismul din mine. M-am hotărât să nu-mi mai fac probleme. Voi fi atent și cu băgare de seamă, nu mă voi grăbi.

Am revenit în casă și am sunat la o agenție de turism, prima pe care am găsit-o în cartea de telefoane. Mi s-a spus că puteau foarte ușor să-mi aranjeze o excursie în Peru. De fapt, chiar aveam noroc: cineva tocmai renunțase la o rezervare de zbor și de hotel la Lima. Puteam să beneficiez de acest serviciu și aveam și o reducere – mi-a spus agentul – dacă plecam peste trei ore.

Trei ore?!

UN PREZENT MAI AMPLU

După un împachetat agitat și o cursă rapidă pe autostradă, am ajuns la aeroport exact la timp pentru a-mi lua biletul și pentru a mă îmbarca în zborul către Peru. Am intrat în avion, m-am așezat pe locul meu de la fereastră și m-a năpădit oboseala.

Mă gândeam la un pui de somn, dar după ce m-am întins și am închis ochii, mi-am dat seama că nu puteam să mă relaxez. M-am simțit dintr-o dată nervos și nehotărât în legătură cu această excursie. Nu e oare o prostie să plec așa, fără nici o pregătire? Și unde mă duc în Peru? Cu cine iau legătura?

Încrederea pe care o simțisem la lac a dispărut rapid, lăsând locul scepticismului. Prima Viziune și ideea de transformare culturală mi s-au părut din nou superficiale și lipsite de realism. Tot gândindu-mă așa, chiar și ideea unei A Doua Viziuni părea la fel de neverosimilă. Cum ar putea o nouă perspectivă asupra istoriei să instituie percepția acestor coincidențe și să le păstreze în mod conștient în mintea tuturor?

M-am mai întins o dată și am respirat adânc. „Probabil că va fi o excursie inutilă – mi-am spus – doar o fugă în Peru și înapoi". Pierdere de bani, probabil fără vreun alt rezultat.

Avionul s-a pus în mișcare. Am închis ochii și am simțit o ușoară amețeală când am atins viteza critică și aparatul s-a ridicat spre nori. M-am relaxat de-abia când am ajuns în sfârșit la altitudinea de croazieră și am reușit să adorm. M-am trezit însă după doar o jumătate de oră, când avionul a trecut printr-o zonă de turbulență, și m-am decis să merg să mă întind în camera de dormit.

Cum mergeam pe culoar, am remarcat un bărbat înalt, cu ochelari rotunzi, care stătea de vorbă cu o însoțitoare de bord, lângă un hublou. Avea părul șaten închis, și părea ca de vreo patruzeci și cinci de ani. Pentru o clipă am crezut că îl cunosc de undeva, dar privindu-l mai atent,

mi-am spus că nu face parte dintre cunoscuții mei. Trecând pe lângă ei, am auzit o frântură de conversație.

– Mulțumesc oricum, spunea bărbatul. Am crezut că în călătoriile atât de dese pe care le faceți în Peru ați auzit de Manuscris.

Apoi s-a întors și a pornit spre partea din față a avionului.

Am rămas trăsnit. Vorbea despre același Manuscris? Am mers totuși în camera de dormit, ca să mă gândesc ce voi face. O parte din mine ar fi vrut să uite întâmplarea. Poate că vorbise despre altceva, despre cu totul altă carte.

M-am întors la locul meu și am închis din nou ochii, hotărât să dau uitării incidentul de mai înainte, bucuros că n-ar mai fi trebuit să-l întreb pe omul acela despre ce a vorbit. Stând așa, m-a izbit amintirea stării pe care o trăisem la lac. Dacă acest om chiar avea informații despre Manuscris? Ce s-ar întâmpla în acest caz? Evident, dacă nu întrebam, n-aveam să știu niciodată

M-am învârtit puțin printre aceste idei din mintea mea și, într-un final, m-am ridicat și m-am îndreptat și eu spre partea din față a avionului. L-am găsit pe individ la jumătatea compartimentului. Exact în spatele lui era un loc liber. Am revenit la locul meu, mi-am luat lucrurile și m-am mutat acolo. După câteva minute l-am bătut pe umăr.

– Scuze, am spus, dar v-am auzit vorbind despre un manuscris. Este cumva cel găsit în Peru?

A părut pe rând surprins și precaut.

– Da, acela, a spus, ezitând.

M-am prezentat și i-am povestit cum am fost informat de existența Manuscrisului. S-a relaxat vizibil și s-a prezentat: Wayne Dobson, asistent la catedra de Istorie a Universității din New York.

Pe măsură ce vorbeam, am observat o urmă de iritare la domnul care ședea chiar lângă mine. Își lăsase scaunul pe spate și încerca să doarmă

– Ai văzut Manuscrisul? l-am întrebat pe profesor.

– O parte din el. Dar tu?

– Nu, însă o prietenă mi-a povestit despre Prima Viziune.

Omul de lângă mine și-a schimbat poziția.

Dobson a privit către el.

– Vă rog să ne scuzați. Știu că vă deranjăm. Nu v-ar fi mai comod să schimbăm locurile?

– Ba da. Ar fi de preferat.

Ne-am așezat alături.

– Spune-mi ce ai auzit despre Prima Viziune, a spus Dobson.

Am tăcut o clipă, încercând să adun în minte tot ce înțelesesem.

– Cred că Prima Viziune constă în conștientizarea întâmplărilor misterioase care schimbă viața omului, îți dă sentimentul că mai există și altceva.

M-am simțit absurd și ridicol spunând aceasta.

Dobson a sesizat stânjeneala mea.

– Și ce crezi despre Viziunea aceasta? m-a întrebat.

– Nu știu.

– Nu aduce cu bunul-simț din zilele noastre, nu-i așa? Nu te-ai simți mult mai bine dacă ai da uitării totul și te-ai întoarce la chestiuni mai practice?

Am râs și am dat din cap.

– Ei, oricine ar face-o. Chiar dacă uneori avem o intuiție clară că în viață se petrec mult mai multe lucruri, modul nostru obișnuit de gândire spune că acestea sunt imposibil de cunoscut, și ideea de conștiență este dată la o parte. De aceea este necesară a Doua Viziune. Odată ce vom vedea pespectiva istorică a conștienței noastre, totul va părea mai adevărat.

Am dat din cap.

– Și, ca istoric, crezi că prezicerea din Manuscris în ceea ce privește transformarea globală este exactă?

– Da.

– Ca istoric?!

– Da. Doar că trebuie să privești istoria într-un mod corect.

A respirat adânc

– Crede-mă, spun asta ca unul care și-a petrecut mulți ani cu studiul și predarea istoriei în mod greșit. M-am concentrat aproape exclusiv pe realizările tehnologiei și pe marii oameni care au adus civilizației acest fel de progres.

– Și ce-i rău în această abordare?

– Nimic, la o privire rapidă. Dar cu adevărat importantă este viziunea asupra lumii în fiecare perioadă istorică, sentimentele și gândurile oamenilor. Mi-a luat foarte multă vreme să înțeleg asta. Istoria ar trebui să furnizeze cunoașterea unui context mai larg în care are loc viața noastră. Istoria nu e numai o evoluție tehnologică, ci și evoluția gândirii. Prin înțelegerea realității celor care au existat înaintea noastră, vedem de ce noi privim lumea așa cum o privim și care e contribuția noastră la progresul care vine. Putem să marcăm locul în care ne vine rândul, ca

să spun așa, în lunga dezvoltare a Civilizației și asta ar trebui să ne arate încotro ne îndreptăm.

A tăcut o clipă, apoi a adăugat:

– Efectul celei de A Doua Viziuni este să furnizeze exact acest tip de perspectivă istorică, cel puțin din punctul de vedere al gândirii occidentale. Ea plasează predicțiile Manuscrisului într-un context mai larg, care le face să apară nu numai plauzibile, ci de-a dreptul inevitabile.

L-am întrebat pe Dobson câte Viziuni văzuse și mi-a spus că doar pe primele două. A dat de ele, după spusele lui, auzind un zvon despre Manuscris și făcând apoi o scurtă excursie în Peru, cu trei săptămâni în urmă

– Odată ajuns în Peru, a continuat el, am întâlnit câțiva oameni care mi-au confirmat existența Manuscrisului, dar mi s-au părut speriați de moarte când le-am cerut să-mi vorbească despre el. Spuneau că guvernul era înnebunit de chestiunea aceasta și amenința cu torturi fizice pe oricine avea cópii sau răspândea informații despre asta.

A devenit dintr-o dată serios.

– Asta m-a înfuriat. Mai târziu, un chelner de la hotel mi-a povestit despre un preot, cunoscut de-al lui, care vorbea deseori despre Manuscris. Chelnerul a spus că preotul încerca să împiedice efortul guvernului de a distruge documentul. Evident, n-am rezistat tentației și m-am dus în locul unde preotul acela își petrecea majoritatea timpului.

Probabil că s-a văzut surpriza pe fața mea, pentru că Dobson m-a întrebat, în mijlocul poveștii:

– E totul în ordine?

– Prietene, i-am spus, persoana care mi-a vorbit mie despre Manuscris mi-a spus că știa amănuntele de la un preot. Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar se pare că au reușit să stea de vorbă o dată despre Prima Viziune. Ar fi trebuit să-l întâlnească din nou, dar el n-a mai apărut.

– Poate că e vorba despre una și aceeași persoană, a spus Dobson, pentru că nici eu nu l-am găsit. Casa era goală și părea nelocuită

– Nu l-ai văzut niciodată?

– Nu, dar m-am hotărât să caut pe-acolo. În spatele casei era un depozit vechi. Ușa era deschisă, așa că m-am decis să intru. După niște gunoaie, sub o bucată dintr-un perete prăbușit, am găsit traducerile primelor două Viziuni.

M-a privit cu înțeles.

– Le-ai găsit cu totul întâmplător?

– Da.

– Și le ai cu tine în această călătorie?

A dat din cap.

– Nu. Le-am citit cu atenție și le-am lăsat la niște colegi.

– Poți să-mi faci un rezumat al celei de-a Doua Viziuni?

După o lungă tăcere, Dobson mi-a zâmbit, dând din cap:

– Presupun că pentru asta suntem aici. A Doua Viziune așază conștiența noastră prezentă într-un context istoric mai larg. De fapt, când deceniul anilor nouăzeci se va sfârși, nu numai că vom încheia un secol, ci și un mileniu de istorie. Vom fi încheiat al doilea mileniu. Înainte ca noi, occidentalii, să înțelegem unde ne aflăm și încotro mergem, trebuie să ne fie foarte clar ce s-a întâmplat în timpul acestei mii de ani.

– Mai exact, ce spune Manuscrisul despre asta? am întrebat.

– Spune că la sfârșitul mileniului al doilea – adică acum – vom fi capabili să vedem această perioadă ca pe un întreg și vom identifica o preocupare specială care s-a dezvoltat în ultima jumătate a acestui mileniu, pe care obișnuim să o numim Epoca Modernă. Conștiența noastră despre coincidențele de astăzi este ca o trezire din această preocupare.

– Și care ar fi preocuparea? am întrebat.

Mi-a zâmbit pe jumătate, neîncrezător.

– Ești gata să retrăiești mileniul?

– Da, sigur. Povestește-mi!

– Nu ajunge să-ți povestesc eu. Adu-ți aminte ce am spus: să înțelegi istoria, modul în care a evoluat zi de zi viziunea asupra lumii, să vezi care era realitatea oamenilor care au trăit înaintea ta. A trebuit să treacă o mie de ani, pentru ca lucrurile să fie privite altfel, să înțelegem unde ne aflăm acum. Trebuie să te iei pe tine și să te așezi pe linia de start acum o mie de ani, apoi să vii spre prezent, trecând prin toate experiențele mileniului ca și cum le-ai trăi pe toate într-o singură viață

– Și cum să fac asta?

– O să te ajut eu.

A ezitat o clipă, privind pe fereastră relieful care se desfășura dedesubt. Timpul începea deja să se simtă altfel.

– Am să încerc, am spus până la urmă.

– Bine. Imaginează-ți că trăiești în anul o mie, în ceea ce noi am numit Evul Mediu. Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi este că realitatea acelui timp era definită de puternicii oameni ai bisericii creștine. Prin poziția lor, aceștia aveau o foarte mare influență asupra minții populației. Și lumea pe care acești oameni ai bisericii o descriu ca reală este, mai

presus de toate, spirituală. Ei au creat o realitate în care în centrul vieții era ideea că Dumnezeu are un plan pentru omenire. Închipuie-ți acest lucru, a continuat el. Te găsești în poziția socială a tatălui tău – care poate fi țăran sau aristocrat – și știi că întotdeauna vei fi „închis" în această clasă. Dar fără să conteze clasa căreia îi aparții sau activitatea pe care o desfășori, realizezi curând că această poziție socială este cu totul secundară față de realitatea spirituală a vieții, așa cum este ea definită de oamenii bisericii. Descoperi că viața înseamnă trecerea unui test spiritual. Oamenii bisericii spun că Dumnezeu a pus omenirea în mijlocul universului său, înconjurată de întregul cosmos, pentru un singur scop: acela de a câștiga sau a pierde salvarea sufletului. În acest proces, trebuie să alegi corect între două forțe opuse: puterea lui Dumnezeu și tentațiile înșelătoare ale diavolului. Dar înțelege că nu ești singur în această încercare, a continuat el. De fapt, fiind un simplu muritor, nu ești în măsură să-ți determini statutul în această privință. Acesta este terenul oamenilor bisericii. Ei sunt aceia care interpretează scripturile și îți spun cum să faci fiecare pas pe drumul către Dumnezeu, sau pe drumul ispitirii de către Satana. Urmând instrucțiunile lor, poți fi sigur că vei fi răsplătit la dispariția din această viață. Dar dacă dai greș și nu urmezi cursul prescris de ei, atunci... vei fi excomunicat sau damnat în vreun alt fel.

Dobson m-a privit intens.

– Manuscrisul spune că aspectul important care trebuie înțeles aici este că lumea medievală este definită în termeni nelumești. Toate fenomenele din viață – de la hazardul fulgerului sau cutremurului, până la bogăția recoltelor sau moartea unui om drag – sunt definite fie ca voința lui Dumnezeu, fie ca răutatea diavolului. Nu există noțiunile de climă, vreme, horticultură, boală. Toate acestea au apărut mai târziu. În acest moment tu îi crezi pe oamenii bisericii. Lumea pe care tu o iei așa cum este funcționează numai prin mijloace spirituale.

S-a oprit din vorbit și m-a privit.

– Înțelegi?

– Da, pot vedea această realitate.

– Bine. Acum imaginează-ți că începe să se fisureze.

– Cum adică?

– Viziunea medievală, înțelegerea ta asupra lumii începe să se destrame în secolele al paisprezecelea și al cincisprezecelea. Mai întâi, observi discrepanțe chiar la oamenii bisericii: violarea în secret a jurămintelor de castitate, de exemplu, sau luarea de mită pentru a se face că nu văd cum conducătorii vremii ignoră legile sau scripturile. Aceste discrepanțe încep să te alarmeze, pentru că oamenii bisericii sunt singura legătură între tine și Dumnezeu. Ei pretind acest lucru și tu îi crezi. Să nu uiți că ei sunt singurii cunoscători ai cheii scripturilor, singurii arbitri ai salvării tale. Dintr-o dată te afli în mijlocul unei rebeliuni. Un grup condus de Martin Luther cere ruperea completă de creștinătatea papală. Oamenii bisericii sunt corupți – spun ei – și cer sfârșitul domniei preoților asupra minții oamenilor. Se formează biserici noi, bazate pe ideea că fiecare om are dreptul să aibă acces la scrierile sfinte în mod direct și are dreptul să le interpreteze cum dorește, fără mijlocire. Tu privești lucrurile cu neîncredere, rebeliunea își urmează cursul și reușește. Oamenii bisericii încep să piardă. Timp de secole, ei au făcut realitatea și acum, în fața ochilor tăi, își pierd acest atú. În consecință, întreaga lume se vede aruncată în îndoială. Consensul clar despre natura universului și scopul omului în lume, bazat pe descrierile preoților, se prăbușește, lăsându-vă pe tine și pe toți ceilalți care aparțineți culturii occidentale, într-o situație foarte precară. În fapt, tu ai crescut fiind obișnuit cu o autoritate care să-ți guverneze viața, care să-ți definească realitatea, și fără acea direcție exterioară te simți confuz, pierdut. Dacă realitatea descrisă de oamenii bisericii și motivul existenței umane sunt greșite, atunci ce este corect?

S-a oprit un moment.

– Vezi impactul acestui colaps asupra oamenilor acelor zile?

– Presupun că lucrurile erau oarecum instabile, am spus.

– Puțin spus, a replicat el. A fost un val cutremurător. Vechea viziune asupra lumii era zdruncinată peste tot și în toate. De fapt, prin anii 1600, astronomii au dovedit, fără orice urmă de îndoială, că Soarele și astrele nu se învârtesc în jurul Pământului, așa cum susținea biserica. Pământul este doar o planetă mică, care se mișcă în jurul unui Soare minor al galaxiei, galaxie care conține miliarde de stele asemănătoare.

S-a înclinat spre mine.

– Acest lucru este important. Omenirea și-a pierdut locul de centru al Universului lui Dumnezeu. Îți dai seama ce efect a avut? Acum, când observi clima, sau cum cresc plantele, sau moartea fără de veste a cuiva, ceea ce simți este un acces de neliniște. Altădată ai fi spus că Dumnezeu sau diavolul a vrut așa. Toate lucrurile pe care înainte le-ai luat de bune, au nevoie acum de o nouă definire, mai ales când este vorba despre natura lui Dumnezeu și a relației tale cu El. Cu această conștiență, a continuat el, începe Epoca Modernă. Spiritul democratic câștigă teren, crește neîncrederea

în autoritatea papală și cea regală, acest lucru manifestându-se ca fenomen de masă. Nu mai sunt acceptate definițiile spirituale ale universului, bazate pe speculații sau pe credința în scripturi. În ciuda pierderii siguranței, nu se mai riscă, nu se mai acceptă ca societatea să fie condusă de un singur grup, cum fusese cazul cu oamenii bisericii. Dacă ai fi fost acolo, ai fi participat la crearea unui nou mandat pentru știință

– Un ce?

– Ai fi privit acest univers nedefinit și ai fi gândit – cum au făcut și gânditorii acelor zile – că avem nevoie de o metodă de construire a consensului și o cale de explorare sistematică a lumii noi. Ai fi numit acest nou mod de a descoperi realitatea „metodă științifică", ceea ce nu înseamnă altceva decât testarea ideilor despre cum funcționează legile universului, tragerea unor concluzii și prezentarea lor, pentru obținerea acordului celorlalți. Apoi, a continuat, ai fi pregătit exploratori care să iasă în acest nou univers, înarmați cu metode științifice și le-ai fi dat istorica misiune de a cerceta locuri și lucruri, de a afla cum funcționează și ce înseamnă faptul că noi existăm aici. Știi că ți-ai pierdut încrederea în Universul-condus-de-Dumnezeu și, din această cauză, și certitudinea asupra existenței lui Dumnezeu însuși. Simți că ai o metodă, o posibilitate de construire a unui context și așa poți descoperi natura a tot ceea ce te înconjoară, inclusiv a lui Dumnezeu, inclusiv a adevăratului scop al existenței omenirii pe această planetă. Trimiți exploratori care să determine adevărata natură a situațiilor și să-ți dea raportul.

S-a oprit și m-a privit.

– Manuscrisul, a continuat, spune că din acest punct începe preocuparea din care ne trezim acum. Am trimis exploratori care să ne aducă explicații complete asupra existenței noastre, dar din cauza complexității universului, ei nu s-au putut întoarce imediat.

– Care a fost preocuparea?

– Privește din nou din perspectiva acelei perioade. Când metoda științifică n-a putut veni cu un nou portret al lui Dumnezeu și cu un nou tablou al scopului omenirii, cultura vestică a fost afectată foarte puternic de lipsa de certitudine și de sens. Trebuia să facem altceva până când primeam răspunsul la întrebările noastre. Mai târziu, s-a ajuns la o situație care părea logică. Ne-am privit și ne-am spus: ei bine, de vreme ce exploratorii noștri n-au venit înapoi cu adevărata noastră situație spirituală, de ce să nu o ducem bine așa cum suntem, atâta timp cât suntem în așteptare? Știm destul ca să manipulăm această nouă lume în beneficiul nostru, așa că de ce să nu ne ridicăm între timp standardul de viață și gradul de securitate în lume?

S-a uitat la mine și a râs.

– Și asta am și făcut. Acum patru secole. Ne-am scuturat de sentimentul că suntem pierduți și am luat frâiele în mâinile noastre, concentrându-ne pe cucerirea Pământului și folosirea resurselor lui pentru îmbunătățirea situației noastre, și doar acum, la apropierera sfârșitului de mileniu, vedem ceea ce am făcut. Lucrul asupra căruia ne-am concentrat a devenit preocuparea noastră. Ne-am pierdut pe noi înșine, creând o siguranță secundară, economică, înlocuind siguranța spirituală pierdută. Întrebări de genul: „De ce existăm?", „Ce se petrece în lume din punct de vedere spiritual?" au fost marginalizate și reprimate în același timp.

M-a privit foarte intens și a adăugat:

– Munca pentru a ne face supraviețuirea mai ușoară a devenit o rațiune de a trăi în sine și pentru sine și noi am uitat, puțin câte puțin, întrebarea inițială. Am uitat că încă nu știm pentru ce existăm.

Pe fereastră, departe, sub noi, se vedea un oraș mare. Judecând după traseul zborului nostru, am dedus că era Orlando, în statul Florida. M-a izbit geometria regulată a bulevardelor și străzilor, ordinea și planificarea limpede cu care au construit oamenii. L-am privit pe Dobson. Avea ochii închiși și părea să doarmă. Aproape o oră îmi vorbise despre A Doua Viziune, apoi, în timpul prânzului, i-am povestit despre Charlene și despre decizia mea de a merge în Peru. Apoi, n-am mai putut decât să urmăresc norii și să mă gândesc la spusele lui.

– Ce crezi despre toate astea? m-a întrebat brusc, privindu-mă oarecum somnoros. Ai prins sensul celei de A Doua Viziuni?

– Nu sunt sigur.

A salutat un pasager care trecea pe culoar.

– Nu te simți ca și cum ai avea o perspectivă mai clară asupra lumii? Vezi cât de preocupat a fost fiecare? Această perspectivă explică totul. Câți oameni cu grupa sanguină A2 cunoști, care sunt asudați de muncă, sau suferă de boli generate de stres și nu se pot liniști? Nu se liniștesc pentru că folosesc tot felul de obișnuințe de a se distrage și reduc viața la aspectul ei practic. Fac asta pentru a evita să-și amintească cât sunt de nesiguri în legătură cu viața lor. A Doua Viziune extinde conștiența noastră asupra timpului istoric, a adăugat el. Ne arată cum să oservăm cultura, nu numai din perspectiva vieții noastre, ci și din perspectiva în-

tregului mileniu. Ne revelează preocuparea pe care am avut-o şi ne ridică deasupra ei. Tocmai ai experimentat această lungă istorie. Acum trăieşti într-un *prezent mai amplu*. Când priveşti omenirea acum, ar trebui să fii capabil să-i vezi obsesia, enorma preocupare pentru progresul economic.

– Şi ce e rău în asta? am protestat eu. Asta a făcut civilizaţia occidentală

L-a pufnit râsul...

– Sigur, ai dreptate. Nimeni nu spune că ar fi ceva rău. De fapt, în Manuscris se spune că preocuparea a fost necesară pentru dezvoltare, a fost un stadiu în evoluţia omului. Acum, în mod clar, omenirea a petrecut destul timp în bunăstare. Ce este în spatele vieţii pe această planetă? De ce suntem noi aici?

L-am privit îndelung, apoi am întrebat:

– Crezi că următoarele Viziuni vor explica acest „de ce"?

Dobson a făcut un gest cu capul.

– Cred că merită o privire. Sper că nimeni nu va distruge restul Manuscrisului până să avem noi şansa să aflăm.

– Dar cum crede guvernul peruan că poate să distrugă un document atât de important şi să treacă cu uşurinţă peste toate astea? am întrebat.

– O fac în ascuns, mi-a răspuns el. Versiunea oficială este că Manuscrisul nici nu există

– Bănuiesc că lumea ştiinţifică e cu ochii pe ei.

M-a privit cu o expresie hotărâtă

– Suntem. De aceea mă întorc în Peru. Reprezint zece oameni de ştiinţă importanţi, care cer ca acest Manuscris să fie făcut public. Am şi trimis o scrisoare conducătorilor guvernului peruan, spunându-le că le cer şi că le aştept colaborarea.

– Înţeleg. Mă întreb care va fi răspunsul.

– Probabil că vor nega. Dar măcar ar fi un început oficial...

S-a întors, adâncit în gânduri şi eu m-am uitat din nou pe fereastră. Cum priveam în jos, m-a izbit faptul că avionul în care călătoream era rezultatul a patru secole de progres. Am învăţat mult despre folosirea resurselor pe care le-am găsit pe Pământ. Oare câţi oameni, m-am întrebat, câte generaţii au fost necesare pentru a crea toate produsele şi a le înţelege suficient pentru a construi acest avion? Şi câţi nu şi-au petrecut întreaga viaţă concentraţi pe un aspect mărunt, pe un singur pas, fără măcar să ridice capul de la această preocupare?

Într-o clipă, întreaga perspectivă istorică pe care Dobson mi-o prezentase mai devreme a părut să se integreze pe deplin în conştiinţa mea. Mileniul se contura cu claritate, ca şi cum ar fi făcut parte din viaţa mea. Acum o mie de ani am trăit într-o lume în care Dumnezeu şi spiritualitatea umană erau bine definite. Apoi, acest lucru s-a pierdut, sau mai bine zis oamenii au hotărât că povestea era ceva mai cuprinzătoare. În consecinţă, au fost trimişi exploratori care să descopere adevărul-adevărat şi să vorbească despre el, iar când am văzut că aceasta durează prea mult, am devenit preocupaţi de un scop nou, material: acela de a ne crea confort.

Am descoperit că pepitele de metal pot fi topite şi modelate, formând tot felul de obiecte. Am inventat surse de energie, mai întâi aburul, apoi produsele petroliere, electricitatea şi fisiunea nucleară. Am sistematizat agricultura şi producţia de masă şi am creat astfel stocuri foarte mari de bunuri şi uriaşe reţele de distribuţie.

Motorul acestor fapte a fost chemarea progresului, dorinţa individului de a-şi obţine siguranţa, scopul lui intermediar, în aşteptarea adevărului. Ne-am decis să ne facem viaţa confortabilă şi plăcută, nouă şi copiilor noştri, iar în patru sute de ani această simplă preocupare a creat această lume în care aproape orice poate fi produs şi consumat. A mai apărut însă o problemă: în concentrarea noastră obsesivă asupra cuceririi naturii în scopul de a ne spori confortul, am lăsat în urma noastră resursele naturale poluate şi consumate, în pragul colapsului. Nu se poate merge mai departe pe acest drum.

Dobson are dreptate. A Doua Viziune face cu adevărat din conştienţă un lucru inevitabil. Am atins climatul scopului nostru cultural. Am îndeplinit ceea ce, ca şi colectivitate, am hotărât că era de făcut şi pe măsură ce acest lucru s-a întâmplat, preocuparea a scăzut şi s-a deşteptat în noi altceva. Aproape că văd încetinind avântul Epocii Moderne la apropierea sfârşitului de mileniu. Se conturează şi se întregeşte acum o obsesie veche de patru sute de ani. Am creat mijloacele siguranţei materiale şi acum pare-se că suntem gata – croiţi, de fapt – să aflăm de ce am făcut-o.

Vedeam pe feţele pasagerilor din jur semnele preocupării, dar şi străfulgerări instantanee de conştienţă. Mă întreb, câţi oare au remarcat de fapt aceste coincidenţe?

Avionul a început să coboare, însoţitoarea de zbor ne-a anunţat apropiata aterizare la Lima.

I-am spus lui Dobson numele hotelului unde aveam rezervare şi l-am întrebat unde va locui. Am constatat că nu prea departe de mine.

– Ce planuri ai? am întrebat.

– M-am tot gândit la asta, mi-a răspuns. În primul rând, cred că voi trece pe la Ambasada Americană, să le spun că sunt aici, ca să nu zică după aceea că n-au știut.

– Bună idee.

– Apoi am să încerc să discut cu oamenii de știință peruani, cu cât de mulți voi putea. Cei de la Universitatea din Lima mi-au spus deja că nu au cunoștință de nici un Manuscris, dar mai sunt și alții care lucrează pe la ruine și care s-ar putea să vrea să-mi spună câte ceva. Dar tu? Care sunt planurile tale?

– N-am nici un plan, am răspuns. Te deranjează dacă vin cu tine?

– Nu. Chiar vroiam să-ți propun să mă însoțești.

După aterizare, ne-am luat bagajele și ne-am înțeles să ne întâlnim puțin mai târziu în hotelul lui Dobson. Am ieșit din aeroport și am luat un taxi, în ultimele raze ale amurgului. Aerul era uscat și vântul tăios.

Cum am pornit, am observat un alt taxi plecând imediat după noi și care apoi a rămas în urmă, blocat în trafic. O vreme ne-a urmărit și nu am putut să mă împiedic să privesc mereu înapoi. Am simțit nervozitatea drept în stomac. I-am cerut șoferului, care înțelegea engleza, să nu mă ducă direct la hotel, ci să ocolească puțin pe străzi, pentru că eram interesat de panoramă. S-a executat, fără să comenteze. Taxiul din spate m-a urmat. Oare ce însemnau toate astea.?

Când am ajuns la hotel, i-am spus șoferului să nu iasă din mașină și m-am prefăcut că vreau să plătesc și să plec. Taxiul urmăritor a oprit într-o curbă, la o oarecare distanță, și din el a coborât un bărbat care s-a grăbit către intrarea în hotel.

Am sărit înapoi în taxiul meu, trântind ușa, și i-am spus șoferului să demareze. Îndepărtându-ne, l-am văzut pe bărbatul de mai înainte fugind spre mijlocul străzii și uitându-se după noi. Vedeam fața șoferului în oglinda retrovizoare. Era cu ochii pe mine, vizibil încordat.

– Îmi cer scuze, i-am spus. M-am decis să schimb hotelul.

Am încercat să zâmbesc și apoi i-am spus să mă ducă la hotelul lui Dobson, deși o parte din mine simțea nevoia imperioasă de a merge la aeroport și de a lua primul zbor spre State.

Cam la cincizeci de metri de destinație, i-am spus șoferului să oprească

– Așteaptă aici. Revin imediat.

Străzile erau pline de lume, majoritatea peruani. Din când în când mai vedeam și americani sau europeni și asta m-a făcut să mă simt mai sigur. M-am oprit la câțiva metri de intrarea în hotel. Ceva părea să nu fie în ordine. Deodată, cum stăteam eu și mă uitam, s-au auzit împușcături, țipete... Mulțimea din fața mea s-a aruncat la pământ, eliberându-mi vederea spre alee. Dobson fugea spre mine, speriat. Câteva siluete îl urmăreau. Unul a tras în aer și l-a somat pe Dobson să se oprească

Acesta m-a văzut în timp ce alerga.

– Fugi! mi-a strigat. Fugi, pentru numele lui Dumnezeu!

M-am întors și am fugit și eu, speriat. În față am observat un gard înalt de vreo doi metri. M-am chinuit să mă prind de el și să mă ridic. Când m-am împins în sus, pe gard, am privit înapoi. Dobson alerga disperat. S-au mai tras câteva focuri și, în final, s-a împiedicat și a căzut.

Am continuat să alerg orbește, agățând lăzi de gunoi și stive de cutii. Un moment am crezut că aud pași în urma mea, dar n-am îndrăznit să mă uit înapoi. În față, aleea dădea într-o altă stradă, plină de lume, care părea să nu fi băgat nimic de seamă. Ajungând acolo, am privit în urmă, cu inima bubuindu-mi în piept. Nu mă urmărea nimeni. Am mers grăbit pe trotuarul din dreapta, încercând să mă pierd în mulțime. Mă tot întrebam de ce fugise Dobson? Fusese oare ucis?

– Stai puțin, am auzit o șoaptă peste umărul stâng.

Am încercat să fug, dar am fost prins de braț

– Te rog, stai puțin, mi-a spus din nou. Am văzut totul. Încerc să te ajut.

– Cine ești? am întrebat tremurând.

– Mă numesc Wilson James, a spus. Îți voi da toate explicațiile mai târziu. Acum trebuie să plecăm de aici.

Ceva în vocea lui mi-a dat încredere, mi-a calmat panica și m-am hotărât să-l urmez. Am intrat într-un magazin de articole din piele. I-a făcut un semn omului de la tejghea și m-a condus într-o cămăruță din spate. A închis ușa după noi și a tras draperiile.

Era un bărbat ca la vreo șaizeci de ani, dar care părea mult mai tânăr. Poate din cauza luminiței din ochi. Pielea îi era arămie și părul negru. Arăta ca un peruan, însă engleza pe care o vorbea suna autentică. Purta un tricou albastru și blugi.

– Ești în siguranță aici, cel puțin pentru o vreme, mi-a spus. De ce te-au fugărit?

N-am răspuns.

– Ești aici din cauza Manuscrisului, nu-i așa? m-a întrebat.

– De unde știi?

– Presupun că bărbatul care era cu tine era aici din același motiv.

– Da. Numele lui e Dobson. Dar cum de știi că eram doi?

– Locuiesc într-o cameră pe strada aceea. Eram la fereastră și am văzut toată urmărirea.

– Dobson a fost împușcat până la urmă? am întrebat, speriat de răspuns.

– Nu știu, mi-a spus. N-aș putea fi sigur. Când am văzut că tu ai scăpat, am fugit pe scara din dos ca să ți ies înainte. Am vrut să ți vin în ajutor.

– De ce?

Pentru o clipă m-a privit ca și cum n-ar fi fost sigur cum să-mi răspundă la întrebare. Apoi expresia i s-a schimbat.

– Nu mă vei înțelege, dar stăteam acolo la fereastră și mă gândeam la un vechi prieten, care acum este mort. A murit pentru că a crezut că oamenii trebuie să afle despre Manuscris. Când am văzut ce se întâmpla pe stradă, am simțit că trebuie să te ajut.

Avea dreptate. N-am înțeles, dar am avut sentimentul că mi-a spus adevărul-adevărat. Eram gata să-i pun o altă întrebare, când a început din nou să vorbească

– Vom discuta toate acestea mai târziu. Mai bine ne-am duce într-un loc mai sigur.

– Wilson, așteaptă puțin, i-am spus. Eu aș vrea să mă întorc în Statele Unite. Cum aș putea să fac asta acum?

– Spune-mi Wil, a zis. Nu cred că trebuie să mergi la aeroport, cel puțin nu încă. Dacă te vor mai căuta, vor încerca și acolo, mai mult ca sigur. Am niște prieteni care locuiesc în afara orașului. Te vor ascunde ei. Mai există posibilități de ieșire din țară, poți să alegi chiar. Când vei dori, îți vor explica ei unde trebuie să te duci.

A deschis ușa camerei și s-a uitat atent prin magazin, apoi a ieșit și a făcut un scurt control și pe stradă. S-a întors și mi-a făcut semn să-l urmez. Ne-am îndreptat amândoi spre un jeep albastru. Când am urcat în mașină am observat că pe bancheta din spate se găseau, împachetate cu grijă, hrană, saci de dormit, un cort, ca pentru o excursie mai lungă

Am demarat în tăcere. M-am lăsat pe speteaza scaunului pe care stăteam, în dreapta, și am încercat să mă gândesc. Stomacul îmi era contractat de frică. Nu mă așteptasem la asta. Dacă m-ar fi prins, m-ar fi arestat și m-ar fi aruncat într-o închisoare peruană, sau chiar m-ar fi ucis. Trebuia cumva să-mi dau seama de situație. Eram fără haine, dar, din fericire, aveam ceva bani, o carte de credit și, din cine știe ce motiv, încredere în Wil.

– Ce-ați făcut, tu și tipul acela, Dobson, ca să-i puneți pe oamenii ăia pe urmele voastre? a întrebat Wil, fără de veste.

– Nimic de care să am știință, am răspuns. M-am întâlnit cu Dobson în avion. Este istoric și e în Peru pentru o investigare oficială asupra Manuscrisului. Reprezintă aici un grup mai mare de oameni de știință

Wil a părut surprins.

– Guvernul știa că vine?

– Bineînțeles, pentru că scrisese deja câtorva oficiali, cerându-le colaborarea. Nu pot să cred că aceștia au încercat să-l aresteze. Nu avea nici măcar cópii ale Manuscrisului asupra lui.

– Are cópii după Manuscris?

– Numai ale primelor două Viziuni.

– N-aveam idee că există cópii și în Statele Unite. Când a făcut rost de ele?

– Într-o călătorie mai veche i s-a povestit despre un preot care cunoștea Manuscrisul. Pe preot nu l-a găsit, în schimb a găsit copiile, ascunse în spatele casei acestuia.

Wil s-a întristat dintr-o dată

– José! a spus.

– Cine?

– Prietenul despre care ți-am vorbit mai devreme, cel care a fost ucis. Era hotărât să facă tot ce poate ca tot mai mulți oameni să audă de Manuscris.

– Dar ce s-a întâmplat cu el?

– A fost ucis. Nu știm de către cine. Trupul lui a fost găsit departe, în pădure, la câțiva kilometri buni de casă. Mă gândesc că avea dușmani.

– Guvernul?

– Oameni din guvern sau dintre capii bisericii.

– Biserica ar putea merge atât de departe?

– Poate că da. Biserica este, pe ascuns, împotriva Manuscrisului. Există câțiva preoți care îi înțeleg mesajul și îl apără, dar trebuie să fie cât se poate de atenți. José vorbea deschis cu oricine vroia să știe. L-am prevenit încă de acum câteva luni, i-am spus să fie puțin mai diplomat, să nu mai dea cópii oricui se întâmpla să i le ceară. Dar de fiecare dată mi-a spus că face ceea ce știe că trebuie să facă

– Când a fost descoperit Manuscrisul?

– A fost tradus prima oară acum trei ani, dar nimeni nu știe când a fost găsit. Originalul a circulat ani de zile, cel puțin așa credem, printre

indieni, unde a fost găsit de către José. A reușit să-l traducă singur. Bineînțeles, când biserica a aflat despre ce era vorba în Manuscris a încercat să-l elimine complet. Acum tot ce avem sunt doar niște cópii. Credem că au distrus deja originalul.

Am ieșit din oraș înspre est și ne-am angajat pe un drum îngust, cu două benzi, printr-o zonă foarte intens irigată. Am trecut pe lângă câteva cabane de lemn, apoi pe lângă o fermă mare, cu garduri scumpe.

– Dobson ți-a povestit despre primele două Viziuni? m-a întrebat.

– Mi-a povestit despre A Doua Viziune. Despre prima îmi povestise mai înainte o prietenă. Și ea vorbise mai demult cu un preot. Chiar José, presupun.

– Și înțelegi aceste două Viziuni?

– Cred că da.

– Înțelegi că întâlnirile întâmplătoare au, deseori, un înțeles mai profund?

– Pare că această călătorie a mea nu e altceva decât un lung șir de coincidențe.

– Asta începe să se întâmple atunci când devii atent și conectat la energie.

– Conectat?

Wil a zâmbit.

– Aceasta apare mai târziu în Manuscris.

– Aș vrea să aud mai multe pe tema asta, am spus.

– O să vorbim mai târziu, mi-a spus, intrând cu jeepul pe un drum de țară. La o sută de metri mai departe, se ridica o casă simplă, din lemn. Wil a oprit sub un copac mare, undeva în dreapta construcției.

– Prietenul meu lucrează pentru un mare latifundiar, a spus el, și îi dă spre folosință casa aceasta. Proprietarul e foarte puternic și susține în secret Manuscrisul. O să fii în siguranță aici.

O luminiță s-a aprins pe verandă și un bărbat scund, corpolent, cu aspect de băștinaș peruan, s-a grăbit să ne întâmpine, cu un zâmbet larg și câteva replici pline de entuziasm, în spaniolă. Când a ajuns lângă noi, l-a bătut pe umăr pe Wil și m-a privit cu amabilitate. Wil i-a cerut să vorbească în engleză, apoi a făcut prezentările.

– Are nevoie de puțin ajutor, i-a spus Wil, vrea să se întoarcă în State, dar trebuie să fie foarte atent. Cred că am să-l las la tine.

Omul l-a privit atent pe Wil.

– Iar pleci după A Noua Viziune, nu-i așa? a întrebat.

– Da, i-a răspuns Wil.

Am coborât din mașină și am pornit-o spre casă, în urma lui Wil și a prietenului său, care discutau ceva, dar nu-i puteam auzi. La un moment dat omul s-a despărțit de Wil, spunând:

– Mă duc să fac pregătirile.

– Ce-a vrut să spună, am întrebat în timp ce mă apropiam, despre A Noua Viziune?

– Este o parte a Manuscrisului care nu a fost găsită niciodată. În textul original erau opt Viziuni, dar exista și o mențiune a celei de a noua. Mulți au plecat în căutarea ei...

– Știi unde se află?

– Nu, nu chiar.

– Și atunci cum o vei găsi?

Wil a zâmbit.

– În același fel în care José le-a găsit pe celelalte opt. În același fel în care tu le-ai găsit pe primele două și apoi ai dat peste mine. Dacă te poți conecta și poți construi suficientă energie, evenimentele pe care tu le numești coincidențe vor începe să se întâmple foarte coerent.

– Spune-mi, cum se face asta? Care Viziune o spune?

Wil m-a privit ca și cum ar fi vrut să-mi evalueze nivelul de înțelegere.

– Nu e numai o Viziune care-ți spune cum să te conectezi. Această informație se găsește în toate. Adu-ți aminte de A Doua Viziune, care spune cum exploratorii vor fi trimiși în lume ca să utilizeze o metodă științifică de descoperire a sensului vieții omului pe această planetă și cum aceștia nu se vor întoarce imediat.

– Da.

– Ei bine, restul Viziunilor reprezintă răspunsurile care vin, în sfârșit, înapoi. Dar nu izvorăsc doar din știință. Răspunsurile despre care vorbesc ei vin din multe, multe domenii de investigație. Descoperirile fizicii, psihologiei, misticismului, religiei, revin împreună într-o nouă sinteză, bazată pe perceperea coincidențelor. Învățăm în amănunt ce înseamnă coincidențele, cum lucrează ele, și pe măsură ce facem aceasta, construim o nouă abordare a vieții, Viziune cu Viziune.

– Atunci, vreau să știu despre fiecare Viziune, am spus. Poți să mi le explici, înainte să pleci?

– Am aflat că lucrurile nu se fac așa. Le vei descoperi pe rând, pe fiecare în alt mod.

– Cum?

– Pur şi simplu. Nu e de-ajuns numai să ţi se povestescă. Ai avea informaţia, dar ţi-ar lipsi intuiţia, Viziunea în sine. Trebuie să le descoperi în decursul vieţii.

Ne-am privit în linişte. Wil a zâmbit. Conversaţia cu el mă făcea să mă simt incredibil de viu.

– Şi de ce porneşti după A Noua Viziune acum? l-am întrebat.

– Este momentul potrivit. Am fost ghid aici, cunosc locurile, înţeleg toate cele opt Viziuni... Când stăteam la fereastră şi mă uitam în stradă, gândindu-mă la José, am luat hotărârea să pornesc încă o dată spre nord. A Noua Viziune trebuie să fie pe undeva, pe acolo. Ştiu asta. Pe de altă parte, nu întineresc. Mai mult, am avut intuiţia că o voi găsi şi voi îndeplini ceea ce spune. Ştiu că este cea mai importantă dintre Viziuni. Le pune pe toate celelalte într-o perspectivă unică şi ne dezvăluie adevăratul scop al vieţii.

S-a oprit deodată, cu o expresie gravă pe faţă

– Aş fi fost deja plecat de o jumătate de oră, dacă n-aş fi avut senzaţia supărătoare că am uitat ceva.

S-a oprit din nou.

– Atunci când ai apărut *tu*

Ne-am privit îndelung.

– Crezi că trebuie să vin cu tine? am întrebat.

– Tu ce crezi?

– Nu ştiu, am spus, nesigur pe mine.

Mă simţeam confuz. Povestea călătoriei mele în Peru mi se perinda în minte: Charlene, Dobson şi acum Wil... Venisem în Peru de curiozitate şi acum mă ascundeam ca un fugar şi nu ştiam care-mi va fi pasul următor. Ciudat însă, în loc să fiu îngrozit şi panicat cu totul, eram într-o stare de efervescenţă. Ar fi trebuit să-mi mobilizez toate instinctele şi toată mintea pe care o aveam, ca să-mi găsesc drumul spre casă, şi eu vroiam într-adevăr să merg cu Wil, către primejdii mult mai mari, fără îndoială

Cum stăteam şi-mi cântăream şansele, mi-am dat seama că de fapt nu prea aveam de ales. A Doua Viziune îmi închisese toate posibilităţile de a da înapoi şi de a mă refugia în vechile mele preocupări. Dacă vroiam să rămân conştient, singurul drum era înainte.

– Vom petrece noaptea aici, a spus Wil. Aşa că numai mâine dimineaţă trebuie să iei o hotărâre.

– M-am hotărât deja, i-am spus. Vreau să merg cu tine.

ESTE VORBA DESPRE ENERGIE

Ne-am trezit dis-de-dimineaţă şi am mers spre răsărit, până pe la amiază, în linişte. Mai devreme, Wil îmi spusese că va conduce direct spre un drum care traversa Anzii către High Selva, un fel de zonă deluroasă şi împădurită, dar nu mai dăduse şi alte informaţii.

Îl mai întrebasem câte ceva despre el şi despre locul spre care ne îndreptam, dar mă „expediase" politicos, făcându-mă să înţeleg că dorea să se concentreze asupra drumului. Într-un sfârşit, am tăcut şi eu şi m-am concentrat mai bine asupra peisajului. Vârfurile munţilor se vedeau desenate pe cer, impresionante.

Cam pe la prânz, trecând de ultimul pisc, ne-am oprit şi am mâncat câte ceva, în maşină, privind către valea adâncă şi stearpă care se căsca sub noi. De cealaltă parte erau deluşoare pline de verdeaţă. Când am mâncat, Wil a spus că vom petrece noaptea la Viciente Lodge, un conac din secolul al nouăsprezecelea, care aparţinuse pe vremuri bisericii catolice spaniole. Viciente era acum proprietatea unui prieten de-al lui şi era folosită ca un loc select, pentru conferinţe ştiinţifice şi întâlniri de afaceri.

După această scurtă explicaţie, am pornit din nou la drum. După numai o oră, am ajuns la Viciente şi am intrat pe proprietate pe o poartă enormă din fier, cu stâlpi de piatră, pe o alee de pietriş. Încă o dată am început să întreb câte ceva despre Viciente şi despre scopul vizitei noastre şi, la fel ca mai devreme, Wil mi-a retezat intenţiile, îndemnându-mă să mă bucur de peisaj.

Frumuseţea de acolo m-a năpădit dintr-o dată. Eram înconjuraţi de livezi şi de pajişti pline de culoare, iarba părea neobişnuit de verde şi de sănătoasă. Creştea deasă, chiar şi sub stejarii gigantici ce se înălţau la fiecare cincizeci de metri. Copacii aceştia aveau ceva care mă atrăgea într-un mod neobişnuit, dar nu puteam spune ce anume.

După câteva sute de metri, drumul o lua la stânga şi urca uşor. Pe vârful acelei movile se găsea casa, o clădire mare, în stil spaniol, din lemn

nefasonat și din piatră cenușie. De afară părea să aibe cel puțin cincizeci de camere, iar pe fațada din stânga se întindea o verandă uriașă, cu geamuri. În curtea din jur erau stejari și mai mari decât cei văzuți înainte, iar pe marginile aleilor creșteau plante exotice și tufișuri pline de flori. Se vedeau grupuri de oameni discutând, și pe terasă și pe alei.

Când ne-am dat jos din jeep, Wil a rămas o secundă să privească peisajul. Dincolo de casă, înspre est, dealul cobora și apoi se ascundea între pajiști și păduri. După el, în depărtare, se zăreau alte dealuri, aproape albăstrui din cauza distanței.

– Ar trebui să intru, să văd dacă au camere pentru noi, a spus Wil. De ce nu te plimbi puțin pe aici? O să ți placă locul ăsta.

– Nu mai spune! am exclamat.

S-a întors spre mine, după câțiva pași.

– Treci pe la grădinile cercetătorilor. Ne vedem la cină

Era evident că Wil mă lăsa singur dintr-un anume motiv, dar nu prea îmi păsa dacă îl știu sau nu. Mă simțeam minunat, nu aveam timp de ghicitori. Wil îmi spusese că datorită banilor grei pe care îi scotea din turism, Viciente fusese lăsat în pace de către guvern, chiar dacă era un loc unde Manuscrisul era pomenit frecvent.

Am pornit-o spre sud. M-au atras copacii impunători și o alee șerpuitoare. Ajuns la copaci, am remarcat că mai încolo aleea ducea spre o portiță de fier și apoi cobora câteva scări de piatră, într-o pajiște plină cu flori sălbatice. La distanță se vedea o livadă, un perete abrupt de stânci și pădure. La portiță m-am oprit și am respirat adânc, din plin, admirând frumusețea ce mi se așternea înaintea ochilor.

– E foarte frumos, nu-i așa? m-a întrebat o voce, de undeva din spate.

M-am întors repede. O femeie trecută bine de treizeci de ani, cu un săculeț atârnând pe spate, se oprise lângă mine.

– Este, într-adevăr, am spus. Nu am mai văzut ceva asemănător.

Am privit o vreme câmpul deschis, plin cu cascade de plante tropicale atârnând peste terase, de-o parte și de alta. Apoi am întrebat:

– Știi cumva unde sunt grădinile cercetătorilor?

– Da, cum să nu. Chiar acum mă duceam într-acolo. Îți voi arăta.

După ce ne-am prezentat, am coborât scările și am pornit-o pe aleea care ducea spre sud. Numele femeii era Sarah Lorner. Avea părul ușor argintiu și ochii albaștri, iar întreaga ei înfățișare ar fi putut fi descrisă drept copilăroasă dacă nu ar fi avut o figură foarte serioasă. Am mers în tăcere câteva minute.

– E prima ta vizită aici? m-a întrebat.

– Da, am spus, și nici nu știu prea multe despre acest loc.

– Eu am tot venit pe aici și, pus cap la cap, pot spune că am fost un an în acest loc, așa că aș putea să ți dau câteva lămuriri. Cam acum douăzeci de ani, această proprietate a devenit foarte populară, ca un fel de for științific internațional. Tot felul de organizații științifice au ținut conferințe și întâlniri aici, în special pe teme de biologie și fizică. Acum câțiva ani...

A ezitat o secundă, scrutându-mă cu privirea.

– Ai auzit de Manuscrisul care a fost descoperit aici, în Peru?

– Da, am spus. Am auzit de primele două Viziuni.

Aș fi vrut să-i spun cât de fascinat eram de acest document, dar m-am abținut, întrebându-mă dacă puteam avea încredere totală în ea.

– M-am gândit eu că s-ar putea să fie așa, a spus ea. Păreai că încerci să te acordezi la energia de aici.

Treceam peste un podeț de lemn, care traversa un mic canion.

– Ce energie? am întrebat.

S-a oprit și s-a sprijinit de balustradă

– Ai cunoștință despre A Treia Viziune?

– Nu.

– Descrie o nouă înțelegere a lumii fizice. Spune că noi, oamenii, vom învăța să percepem ceea ce înainte era o formă de energie invizibilă. Conacul acesta a devenit loc de întâlnire pentru oamenii de știință interesați în a studia acest fenomen și a discuta despre el.

– Oamenii de știință cred că această energie este reală? am întrebat.

S-a întors, pornind din nou pe pod.

– Numai câțiva. Încercăm să-i stimulăm puțin.

– Ești om de știință, deci.

– Predau fizica la un mic colegiu din Maine.

– Și de ce alți oameni de știință nu sunt de acord cu voi?

A tăcut o secundă, adâncindu-se în gânduri.

– Trebuie să înțelegi istoria științei, a spus, privindu-mă de parcă m-ar fi întrebat cât anume vroiam să aprofundez acest subiect.

Am dat din cap și ea a continuat

– Gândește-te o clipă la cea de A Doua Viziune. După eșecul viziunii medicale asupra lumii, noi, în vest, am devenit dintr-o dată conștienți că trăim într-un univers complet necunoscut. Încercând să înțelegem natura acestui univers, am știut că trebuie să despărțim cumva faptele de

superstiţii. În acest sens, noi, oamenii de ştiinţă, am îmbrăţişat o atitudine specifică, cunoscută ca scepticism ştiinţific, care în fapt cere probe materiale pentru fiecare ipoteză nouă legată de felul în care funcţionează lumea. Înainte să credem ceva, am vrut dovezi care să poată fi văzute şi atinse cu mâna. Orice idee care n-a putut fi dovedită fizic a fost, în mod sistematic, respinsă. Numai Dumnezeu ştie, a continuat ea, că această atitudine ne-a fost de folos numai cu cele mai clare fenomene din natură, cu pietrele, copacii şi altele, pe care toţi le percep, oricât de sceptici ar fi. A mers repede şi uşor, am devenit fiecare o părticică a lumii fizice, încercând să descoperim de ce funcţionează universul aşa şi nu altfel. În final, am ajuns la concluzia că toate se întâmplă în natură după o lege naturală şi că fiecare eveniment are o cauză fizică directă şi pe deplin logică

Mi-a zâmbit cu înţeles şi a continuat:

– Vezi tu, în ambele privinţe, oamenii de ştiinţă ai vremii noastre n-au diferit de predecesorii lor. Au decis cu toţii că suntem stăpânii locului în care ne aflam. Ideea era să creăm o înţelegere a universului, care să facă lumea să pară sigură şi uşor de condus şi toată această atitudine sceptică ne-a ţinut focalizaţi numai pe problemele concrete, care să ne facă existenţa să pară mult mai sigură

Am urmat poteca şerpuitoare care ducea printr-o mică pajişte spre un pâlc de copaci.

– Cu această atitudine, a continuat ea, ştiinţa a îndepărtat în mod sistematic nesiguranţa şi ezoterismul din lume. Am tras concluzia, urmând gândirea lui Isaac Newton, că universul funcţionează întotdeauna într-un mod previzibil, ca o maşinărie uriaşă, pentru că la vremea respectivă doar atât s-a putut dovedi că este. Evenimentele care se petreceau simultan cu altele păreau să nu aibă relaţie cauzală şi se spunea că apar numai din întâmplare. Apoi au apărut două concepte care ne-au deschis din nou ochii asupra misterelor universului. S-a scris mult în ultimele decenii despre revoluţia din fizică, dar toate schimbările îşi au originea în două descoperiri majore: mecanica cuantică şi teoria relativităţii, a lui Albert Einstein. Munca de o viaţă a lui Einstein a demonstrat că noi percepem ca materie dură şi solidă ceva care este în cea mai mare parte spaţiu gol, cu un şablon energetic alergând prin el. Inclusiv corpurile noastre. Fizica cuantică a demonstrat că atunci când încercăm să descifrăm aceste şabloane energetice la scară tot mai fină, descoperim lucruri uluitoare. S-a dovedit experimental că atunci când reuşeşti să ajungi la particulele elementare şi încerci să le studiezi comportamentul, actul observării în sine alterează rezultatele, ca şi cum

aceste particule elementare ar fi influenţate de aşteptările celui care face studiul. Acest lucru este perfect adevărat: particulele apar în locuri în care, teoretic, nu puteau ajunge, conform legilor universului cunoscute de noi, adică în două locuri diferite în acelaşi moment, sau înainte ori înapoi în timp, ceva de genul ăsta.

S-a oprit şi s-a întors din nou către mine.

– Cu alte cuvinte, baza universului, esenţa lui, este un fel de energie maleabilă, care răspunde intenţiilor omului şi aşteptărilor lui, într-un fel care sfidează vechiul model mecanicist al universului, ca şi cum înseşi aşteptările respective cauzează fluxul energetic care curge în lume şi afectează alte sisteme energetice. Exact acest lucru îl explică cea de A Treia Viziune.

A dat din cap.

– Din nefericire, cei mai mulţi oameni de ştiinţă nu iau în seamă această ipoteză. Mai degrabă rămân sceptici şi aşteaptă să vadă cum vom putea produce dovezi în sprijinul ei.

– Hei, Sarah, aici suntem! a ajuns până la noi sunetul unei voci îndepărtate.

Printre copaci, cam la vreo şaptezeci de metri, cineva ne făcea semne. Sarah m-a privit.

– Trebuie să vorbesc câteva clipe cu oamenii aceia. Am la mine o traducere a celei de A Treia Viziuni. Dacă vrei, aşază-te undeva şi citeşte-o până când mă întorc.

– Bine, am spus.

A scos un dosar dintr-un pachet, mi l-a înmânat şi a plecat.

Cu dosarul în mână, mi-am căutat un loc unde să mă aşez. Muşchiul de pe jos era des, uşor umed şi mici tufişuri răsăreau ici-colo. Spre est părea să se formeze o altă colină. M-am hotărât să merg într-acolo, poate că pământul era mai uscat.

Când am ajuns în vârful colinei, am rămas uluit: un alt loc minunat! Stejari uriaşi, depărtaţi unii de alţii în partea de jos, se uneau spre vârf, formând bolţi dense. Pe jos creşteau plante tropicale cu frunze late, care se ridicau până la aproape un metru şi jumătate. Printre acestea, orhidee şi tufe de flori albe. Am ales un loc uscat şi m-am aşezat. În aer plutea un miros proaspăt de frunze verzi şi parfum de flori.

Am deschis dosarul şi m-am apucat să citesc traducerea. O introducere foarte scurtă informa că A Treia Viziune aducea o altă înţelegere a universului fizic. Aceste cuvinte veneau ca un ecou la cele spuse de Sarah. Cândva, aproape de sfârşitul celui de-al doilea mileniu – suna

prezicerea – oamenii vor descoperi o nouă energie, care stă la baza tuturor lucrurilor şi care radiază din ele, inclusiv din noi înşine.

M-am gândit câteva clipe la această idee, apoi am citit un lucru care m-a fascinat: Manuscrisul spunea că percepţia umană asupra acestei energii începe cu o mai mare sensibilitate la frumuseţe. Am rămas pe gânduri. Între timp, am auzit zgomotul unor paşi care se apropiau. Am văzut-o pe Sarah exact în momentul în care m-a zărit şi ea.

– Locul acesta este minunat, a spus ea când a ajuns lângă mine. Ai ajuns la partea cu percepţia asupra frumuseţii?

– Da, am spus. Nu sunt prea sigur ce înseamnă

– Vei găsi mai încolo în Manuscris mai multe detalii, mi-a spus ea, dar voi încerca să ţi fac un rezumat. Percepţia frumuseţii este ca un fel de barometru care ne spune cât de aproape suntem de percepţia propriu-zisă a energiei. Este limpede, pentru că dacă vezi energia, îţi dai seama că face parte din acelaşi continuum ca şi frumuseţea.

– Vorbeşti de parcă ai vedea-o, am spus.

M-a privit fără cea mai slabă conştiinţă de sine.

– Da, o văd, dar primul lucru pe care l-am făcut a fost o mai profundă apreciere a frumuseţii.

– Cum asta? Frumuseţea nu este relativă?

A clătinat din cap.

– Lucrurile pe care noi le percepem ca frumoase pot fi diferite, dar caracteristicile în sine pe care le atribuim acestor lucruri sunt aceleaşi. Uite, atunci când vezi ceva frumos, îţi apare ca o prezenţă mai clară, de o culoare mai vie, nu-i aşa? Iese în evidenţă, străluceşte. Acel ceva pare incredibil de viu în comparaţie cu monotonia din jur.

Am aprobat.

– Priveşte acest loc, a continuat. Acum poate nu-ţi dai seama, pentru că ne aflăm cu toţii aici. Dar locul acesta îţi sare în ochi. Culorile, formele sunt splendide. Ei bine, următorul nivel de percepţie este de a vedea câmpul de energie care înconjoară totul.

Trebuie că am făcut o figură nedumerită, pentru că a râs, apoi a continuat, pe un ton serios:

– Poate că ar trebui să mergem în grădini. Sunt la vreo câteva sute de metri mai spre sud. O să ţi se pară foarte interesante.

I-am mulţumit pentru că şi-a sacrificat timpul ca să-mi explice Manuscrisul mie, unui străin, şi pentru că mi-a arătat împrejurimile de la Viciente. A dat din umeri.

– Pari să fii un simpatizant a ceea ce încercăm să facem, a spus. Toţi cei de aici suntem implicaţi în relaţii mai mult sau mai puţin publice. Pentru ca acest efort al nostru să poată continua, trebuie să răspândim vestea peste tot, inclusiv în Statele Unite. Autorităţile locale nu par să ne iubească prea mult.

Deodată, o voce ne-a strigat din spate:

– Scuzaţi-mă, vă rog!

Ne-am întors la timp ca să vedem trei bărbaţi îndreptându-se spre noi cu pas grăbit. Păreau să aibă spre cincizeci de ani şi erau toţi îmbrăcaţi elegant.

– Poate cineva să ne spună unde sunt grădinile cercetătorilor? a întrebat cel mai înalt dintre ei.

– Poate cineva să ne spună ce căutaţi aici? a replicat Sarah.

– Colegii mei şi cu mine avem permisiunea proprietarului acestui domeniu de a investiga grădinile şi de a vorbi cu cineva despre aşa-zisa cercetare care se desfăşoară aici. Suntem de la Universitatea din Peru.

– Îmi pare că nu prea sunteţi de acord cu descoperirile noastre, a spus Sarah zâmbind, încercând vizibil să îndulcească situaţia.

– Sigur că nu, a spus un altul dintre cei trei. Credem că este un abuz şi o prostie să spui că se poate acum vedea mai ştiu eu ce energie misterioasă, care până acum nu a fost văzută

– Aţi încercat să o vedeţi? a întrebat Sarah.

Bărbatul a ignorat întrebarea, spunând:

– Puteţi să ne îndreptaţi spre grădini?

– Desigur, a spus Sarah. La vreo sută de metri mai înainte veţi vedea o alee care merge spre est. Mergeţi pe ea, şi după vreo două, trei sute de metri veţi ajunge la grădini.

– Mulţumim, a spus cel înalt, şi au pornit în grabă pe drumul lor.

– I-ai trimis în direcţie greşită, am spus.

– Nu chiar, mi-a răspuns Sarah. Sunt alte grădini în partea aceea şi oamenii de acolo sunt mai bine pregătiţi să discute cu astfel de sceptici. Mai ajung şi astfel de indivizi pe aici, oameni de ştiinţă, curioşi de tot felul, oameni care nu pot să simtă ceea ce facem noi, care privesc problema strict ştiinţific.

– Ce vrei să spui? am întrebat.

– Ce am spus şi mai înainte. Vechea atitudine sceptică a fost foarte bună pentru cercetarea fenomenelor vizibile şi evidente ale universului: copacii, răsăritul soarelui, furtunile. Dar există şi un alt grup de fenomene observabile,

mai subtile, care nu pot fi studiate – de fapt, nici nu pot fi observate, nu se poate spune că există – decât dacă se renunță la scepticism și se încearcă în orice mod să fie percepute. Odată ce sunt percepute, pot fi studiate în mod riguros.

– Interesant, am spus.

În fața noastră pădurea se termina și se vedeau pajiști cultivate pe parcele, fiecare cu alte plante. Majoritatea păreau să fie comestibile, de la banane la spanac. Pe partea estică a fiecărei parcele era o alee îngustă, care se îndrepta spre nord și care părea să fie destinată publicului. Pe alee erau trei chioșcuri metalice și patru sau cinci persoane lucrau lângă fiecare din ele.

– Prietenii mei, a spus Sarah, arătând spre chioșcul cel mai apropiat. Hai să mergem. M-aș bucura să-i cunoști.

Sarah m-a prezentat prietenilor ei, trei bărbați și o femeie, implicați în cercetare. Bărbații și-au cerut scuze și s-au întors la munca lor, dar femeia, pe nume Marjorie, de profesie biolog, părea să aibă timp pentru a continua conversația.

Am reușit să-i atrag atenția.

– Ce cercetare faceți de fapt aici? am întrebat-o.

A părut deconcertată o clipă, dar a zâmbit și, în final, a răspuns:

– Nu prea știu de unde să încep. Cunoști Manuscrisul?

– Primele secțiuni, am spus. Am început deja A Treia Viziune.

– Ei bine, despre asta este vorba aici. Hai să-ți arăt.

Mi-a făcut semn să o urmez și am ocolit chioșcul, îndreptându-ne spre o parcelă cu fasole. Părea extraordinar de sănătoasă, fără nici o urmă de insecte, fără frunze ofilite. Plantele creșteau într-un sol bogat, un humus aproape pufos, la distanță una de alta, având grijă ca nici măcar frunzele să nu atingă planta vecină

Mi-a arătat planta cea mai apropiată

– Am încercat să privim aceste plante ca pe niște sisteme energetice complete, să ne gândim la tot ce au ele nevoie – sol, nutrienți, umezeală, lumină. Am descoperit că ecosistemul din jurul fiecărei plante este un sistem viu, un organism, și că sănătatea fiecărei componente în parte afectează sănătatea întregului sistem.

A ezitat, apoi a continuat:

– În principiu, odată ce am început să ne gândim la relațiile energetice care se stabilesc în jurul plantei, am obținut rezultate uimitoare. Plantele asupra cărora făceam studiul nu erau neapărat mai mari, dar, după anumite criterii, erau mult mai puternice.

– Cum se poate măsura acest lucru?

– Conțin mai multe proteine, carbohidrați, vitamine, minerale.

M-a privit semnificativ.

– Și nu acesta a fost lucrul cel mai mirabil! Am observat că plantele către care s-a îndreptat mai mult atenția omului erau încă și mai puternice.

– Ce fel de atenție? am întrebat.

– Știi tu, a spus, să le aranjezi pământul în jur, să treci pe la ele în fiecare zi. Ceva de genul ăsta. Am pus la cale un experiment cu un grup martor: unor plante li se acorda atenție specială, altora nu, și această ipoteză s-a confirmat. Mai mult, am extins conceptul, și un cercetător nu numai că le-a acordat atenție, dar le-a și cerut, mental, să crească mai puternice. O persoană stătea cu ele și își focaliza atenția și preocuparea asupra creșterii lor.

– Și au crescut mai puternice?

– Vizibil. Și mai mult: au crescut mai repede.

– Incredibil!

– Da...

Vocea i s-a stins când a zărit un om mai în vârstă, ca la vreo șaizeci de ani, îndreptându-se spre noi.

– Domnul care se apropie este micronutriționist, mi-a șoptit. A venit aici pentru prima oară acum aproape un an, apoi și-a dat demisia de la Universitatea de Stat din Washington, pentru a putea rămâne aici. Este domnul profesor Hains, autorul unor studii celebre.

Între timp, profesorul a ajuns lângă noi. I-am fost prezentat. Era un om solid, cu părul negru, ușor albit la tâmple. După câteva lămuriri oferite de Marjorie, profesorul și-a rezumat cercetarea. Mi-a spus că interesul său era centrat pe funcționarea organelor interne ale corpului – măsurabilă prin teste de înaltă sensibilitate ale sângelui – și în special pe relația dintre această funcționare și calitatea hranei ingerate.

Mi-a spus că ceea ce-l preocupa cel mai mult erau rezultatele unui studiu special, referitor la faptul că plantele bogate în nutrienți de la Viciente creșteau spectaculos eficiența funcționării corpului, această creștere fiind mult deasupra așteptărilor. Acest lucru avea un impact și în plan psihologic. Ceva specific structurii acestor plante producea un efect care încă nu putea fi evaluat.

Am privit-o pe Marjorie, apoi am întrebat:

– Focalizarea atenției asupra acestor plante produce „ceva" care dă putere omului care le consumă? Aceasta este energia despre care se pomenește în Manuscris?

Marjorie l-a privit pe profesor. El mi-a zâmbit uşor.

– Încă nu ştim, a spus.

I-am pus câteva întrebări asupra cercetărilor sale viitoare, şi mi-a spus că doreşte să copieze această grădină la universitatea de la care provenea şi să înceapă studii de mai lungă durată, pentru a vedea dacă oamenii care consumă aceste plante au mai multă energie, o sănătate mai bună, o viaţă mai lungă. Pe măsură ce el vorbea, nu mă puteam abţine să nu mă uit din când în când la Marjorie. Dintr-o dată, mi s-a părut incredibil de frumoasă. Cu trupul lung şi slăbuţ, frumos chiar şi în blugii şi tricoul de toată ziua. Ochii şi părul îi erau castanii-închis şi bucle lungi îi încadrau faţa.

Am simţit o puternică atracţie fizică. Exact în momentul în care am conştientizat această reacţie, ea a întors capul, m-a privit direct în ochi şi s-a îndepărtat de mine cu câţiva paşi.

– Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, a spus. Poate ne vom revedea mai târziu. I-a spus „la revedere" şi lui Hains, mi-a zâmbit, apoi a ocolit chioşcul şi s-a pierdut pe alee.

După alte câteva minute de discuţie, m-am despărţit de profesor şi m-am îndreptat spre locul în care se găsea Sarah. Vorbea cu cercetătorii, dar m-a văzut venind şi mi-a făcut semn.

Când m-am apropiat, bărbatul care era cu ea a zâmbit, şi-a aranjat hârtiile în mapă şi a intrat în chioşc.

– Ei, ai mai aflat câte ceva? m-a întrebat Sarah.

– Mda, am răspuns distrat. Tipii ăştia fac lucruri interesante pe aici.

Mă uitam la pavajul aleii, când m-a întrebat:

– Şi Marjorie unde s-a dus?

Când am privit-o, avea o expresie amuzată pe faţă

– A spus că trebuie să se întâlnească cu cineva.

– Nu cumva tu ai gonit-o? m-a întrebat, zâmbind.

Am râs.

– Presupun că da. Dar n-am spus absolut nimic.

– Nici nu era nevoie. Marjorie a simţit o schimbare în câmpul tău. A fost un lucru vizibil. Am văzut-o şi eu, de aici.

– O schimbare în ce?

– În câmpul de energie care înconjoară corpul tău. Mulţi dintre noi au învăţat să vadă acest lucru, cel puţin dintr-un anumit punct de vedere. Când cineva are gânduri cu implicaţie sexuală, câmpul de energie al respectivului aproape că se aruncă asupra persoanei care constituie obiectul atracţiei sale.

Asta m-a izbit de-a binelea, dar înainte să pot face vreun comentariu, am fost înconjuraţi de câteva persoane care au ieşit din clădirea de metal.

– E timpul pentru proiecţia de energie, a spus Sarah. Ştiu că vrei să vezi asta.

Ne-am ţinut după patru tineri – păreau studenţi – care se îndreptau spre o parcelă cu porumb. Pe măsură ce ne-am apropiat, mi-am dat seama că această parcelă era subîmpărţită în două loturi, fiecare de aproape şase metri pătraţi. Porumbul de pe un lot avea aproape un metru, iar de pe celălalt, mai puţin, treizeci de centimetri. Cei trei tineri s-au aşezat fiecare în câte un colţ al lotului cu porumbul mai înalt. Toţi păreau să şi focalizeze privirea asupra plantelor. Soarele de amiază strălucea de undeva, din spatele meu, scăldând grădina într-o lumină roşiatică. Pădurile din depărtare erau întunecate. Lotul şi studenţii îşi conturau umbra pe fundalul aproape negru.

Sarah stătea lângă mine.

– Perfect, a spus. Poţi să vezi, acum?

– Ce anume să văd?

– Îşi proiectează energia lor asupra plantelor.

Am privit foarte intens scena, dar nu am văzut nimic altceva.

– Nu se vede nimic, am spus.

– Priveşte mai jos şi focalizează-te pe spaţiul dintre oameni şi plante.

O clipă am avut impresia că văd o strălucire scurtă de lumină, dar mi-am spus că era doar o festă pe care mi-o jucau ochii. Am mai încercat de câteva ori, şi am renunţat.

– Nu pot vedea, am spus.

Sarah m-a bătut prieteneşte pe umăr.

– Nu-ţi fă probleme. Prima oară e cel mai greu. E nevoie de ceva exerciţiu pentru a-ţi focaliza privirea.

Unul dintre studenţii care meditau ne-a privit şi şi-a dus un deget la buze, cerând linişte. Am plecat spre chioşc.

– Rămâi aici pentru mult timp? m-a întrebat Sarah.

– Probabil că nu, am spus. Persoana pe care o însoţesc se află în căutarea ultimei părţi a Manuscrisului.

A părut surprinsă

– Credeam că a fost găsit în întregime. Deşi e posibil ca eu să nu fiu bine informată. În ultima vreme am fost atât de năpădită de problemele muncii mele, încât n-am mai citit şi n-am mai aflat mare lucru despre restul lumii.

Traducerea pe care mi-o dăduse era în buzunarul pantalonilor. Aproape că uitasem de ea.

– Ştii, a continuat Sarah, am descoperit că sunt două momente ale zilei foarte propice pentru detectarea câmpurilor energetice cu ochiul liber. Unul dintre ele este apusul soarelui. Celălalt este răsăritul. Dacă vrei, hai să ne întâlnim din nou mâine dimineaţă, ca să mai faci o încercare.

I-am dat înapoi traducerea.

– Am să ţi dau şi o copie a acestei traduceri, pe care să o iei cu tine, a continuat ea.

M-am gândit câteva clipe şi mi-am spus că merită să fac o nouă încercare.

– De ce nu, am spus cu glas tare. Trebuie să-mi caut prietenul şi să mă asigur că avem destul timp. I-am zâmbit. Dar ce te face să crezi că o să pot să văd chestia asta?

– Hai să zicem că o intuiţie...

Ne-am înţeles să ne întâlnim pe deal la ora şase dimineaţa şi am pornit spre conac singur. Soarele dispăruse complet, dar lumina lui mai scălda cei câţiva nori de la orizont, colorându-i în roşu. Aerul era răcoros, dar nu bătea nici un fir de vânt.

La conac se servea masa de seară. Mi-era foame, aşa că m-am îndreptat spre locul unde era mâncarea, să văd despre ce era vorba. Wil şi profesorul Hains erau şi ei pe acolo, discutând între ei.

– Ei, a spus Wil, cum ai petrecut după-amiaza?

– Excelent, am spus.

– Dânsul este William Hains, a spus Wil.

– Da, ne-am întâlnit mai devreme.

Profesorul m-a salutat din ochi.

Am povestit despre întâlnirea mea din dimineaţa următoare. Wil a spus că nu e nici o problemă, pentru că el urma să caute câţiva oameni cu care nu apucase încă să vorbească, şi că nu credea că vom pleca înainte de ora nouă

M-am aşezat la coadă, lângă profesor.

– Prin urmare, ce părere ai despre ce facem noi aici? m-a întrebat el.

– Nu ştiu, am spus. M-am hotărât să mai las lucrurile să se domolească puţin. Ideea câmpurilor de energie este cu totul nouă pentru mine.

– De fapt, este nouă pentru toată lumea, a spus profesorul, dar interesant este că ştiinţa a căutat mereu exact această energie, ca pe ceva care înconjoară materia. Mai ales de la Einstein încoace, fizica a căutat o teorie unificată a câmpurilor. Eu nu ştiu dacă e sau nu aşa, dar acest Manuscris a provocat cercetări foarte interesante.

– Şi cum va accepta ştiinţa această idee? am întrebat.

– Măsurând cumva această energie, mi-a spus el. Existenţa acestei energii nu este un fapt chiar atât de necunoscut. Maeştrii artelor marţiale au vorbit întotdeauna despre o energie numită CHI, care a făcut posibile toate acele lucruri incredibile: spargerea cărămizilor cu mâna goală, nemişcarea absolută a cuiva, în timp ce patru persoane încearcă să îl împingă de pe loc. Cu toţii am văzut atleţi făcând lucruri spectaculoase, în ciuda gravitaţiei. Toate acestea sunt rezultate ale acestei energii, la care noi avem acces. Desigur, lucrurile nu vor fi acceptate, până ce nu vor fi văzute de mai mulţi oameni.

– Dumneavoastră le-aţi observat vreodată? am întrebat.

– Ceva, ceva... Depinde, în final, de ceea ce mănânci.

– Cum aşa?

– Ei bine, cei de aici, care văd cu uşurinţă câmpurile de energie, mănâncă mai ales vegetale, şi în mod regulat plantele cu putere mărită care cresc aici.

A arătat spre masa pe care era aşezată mâncarea.

– Iată o parte din aceste plante şi, slavă Domnului, ceva peşte pentru conservatorii ca mine, care mai sunt încă dependenţi de carne. Dar dacă mă străduiesc să mă hrănesc altfel, da, pot vedea câte ceva.

L-am întrebat de ce nu-şi schimbă modul de alimentare pentru perioade mai mari de timp.

– Nu ştiu, mi-a spus. Obiceiurile vechi mor cu greutate.

Coada înainta rapid. Când mi-a venit rândul, am cerut numai vegetale. Ne-am alăturat toţi trei, apoi a venit şi un grup mai mare, care stătea la o altă masă şi am mâncat discutând de toate, timp de aproape o oră. Apoi Wil şi cu mine ne-am dus la maşină, să ne luăm lucrurile.

– Tu ai văzut vreodată câmpurile de energie? l-am întrebat.

A zâmbit şi a dat din cap.

– Camera mea este la etajul întâi. A ta la al treilea. Camera 306. Poţi să iei cheia de la recepţie.

În cameră nu era telefon, dar cineva care vedea de coridor m-a asigurat că voi fi trezit bătându-mi-se în uşă la ora cinci dimineaţa. M-am întins şi pentru câteva minute m-am adâncit în gânduri. După-amiaza fusese lungă şi plină, şi am înţeles tăcerea lui Wil. Dorea să experimentez singur A Treia Viziune.

Nu-mi mai amintesc decât că la un moment dat am auzit o bătaie în ușă. Ceasul arăta cinci dimineața. „Mulțumesc!", am spus, suficient de tare pentru ca cel ce mă trezise să mă audă, apoi m-am ridicat și m-am uitat pe fereastră. Singurul semn al dimineții era o lumină palidă la răsărit.

M-am spălat și m-am îmbrăcat rapid, apoi am coborât. Sala de mese era deja deschisă și un număr surprinzător de mare de oameni erau acolo. Am mâncat câteva fructe și am ieșit în grabă

Fuioare de ceață se ridicau de pe pământ și se uneau deasupra pajiștilor îndepărtate. Păsările se chemau unele pe altele, printre ramurile copacilor. Pe măsură ce mă îndepărtam de casă, vedeam cum soarele începe să și arunce razele peste orizont. Culorile erau extraordinare. Cerul era de un albastru adânc și limpede deasupra orizontului roșiatic.

Am ajuns la locul de întâlnire cu un sfert de ceas înainte de ora stabilită. M-am așezat și mi-am sprijinit spatele de trunchiul unui copac mare, fascinat de rețeaua de crengi răsucite de deasupra capului meu. După câteva minute am auzit pași pe alee și mi-am îndreptat privirile într-acolo, așteptându-mă să o văd pe Sarah. În locul ei însă venea un necunoscut, un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani. Nu mă observase. De-abia când s-a apropiat la vreo zece metri m-a văzut și a tresărit. Am tresărit și eu.

– Salut! a spus, cu un puternic accent de Brooklyn. Era îmbrăcat în blugi, cu cizme lungi, și părea excepțional de bine „lucrat", aproape atletic. Părul îi era creț și dădea ușoare semne de calviție.

L-am salutat cu un gest.

– Îmi cer scuze că am dat peste tine așa brusc, a spus el.

– Nu-i nici o problemă

Mi-a spus că numele său era Phil Stone. M-am prezentat și eu și i-am spus că eram în așteptarea unui prieten.

– Probabil că te ocupi cu cercetarea, am spus.

– Nu chiar, a spus el. Lucrez pentru Universitatea din California de Sud. Facem în altă parte studii despre impactul ploilor asupra pădurilor tropicale, dar de câte ori prind puțin timp liber vin aici și mă mai destind. Îmi place aici, pădurile sunt extraordinare.

A privit în jur.

– Îți dai seama că unii dintre copacii de aici au aproape cinci sute de ani? Aceasta este o pădure virgină, un lucru foarte rar. Totul se află aici într-un echilibru perfect: copacii gigantici filtrează lumina solară, ajutând o mulțime de plante tropicale și alte forme de viață să se dezvolte sub ei.

Viața plantelor în pădurea tropicală este veche, dar cu totul diferită. O junglă. Aici apare mai degrabă un aspect de zonă temperată, ca în Statele Unite.

– Eu unul n-am mai văzut nicăieri ceea ce văd aici, am spus.

– Știu, mi-a spus el. Nici nu sunt prea multe locuri ca acesta. Cele mai multe dintre cele cunoscute de mine au fost vândute de către guvern fabricanților de cherestea, de parcă n-au putut vedea în aceste păduri decât metri cubi de cherestea. Mai mare rușinea să distrugi un asemenea loc. Privește numai câtă energie e aici!

– Vezi energia de aici? am întrebat.

M-a privit atent, gândindu-se cum să se exprime.

– Da, o văd, a spus în cele din urmă

– Eu încă n-am fost în stare, am spus. Am încercat ieri, când se făcea meditație cu plantele din grădină...

– Ei, nici mie nu mi-a reușit din prima încercare, cu câmpuri atât de mari. Am început prin a-mi observa propriile degete.

– Cum așa?

– Vino mai încoace, mi-a spus, și ne-am îndreptat spre un loc în care, printr-un mic spațiu între crengile copacilor, se vedea cerul. Hai să ți arăt. Ridică mâinile spre pata de cer, a spus când am ajuns acolo, și atinge vârfurile degetelor arătătoare. Acum depărtează vârfurile degetelor cam cu un centimetru și privește atent spațiul dintre ele. Ce vezi?

– Praful de pe lentilele de contact.

– Ignoră-l, a spus. Defocalizează ți privirea, apropie vârfurile degetelor, apoi depărtează-le din nou.

El vorbea și eu mă executam, fără să fiu sigur că am înțeles ce înseamnă să-mi defocalizez privirea. Într-un sfârșit, am privit spațiul dintre vârfurile degetelor. Conturul acestora se pierdea și am văzut ceva ce semăna cu mănunchiuri de fire de fum, întinzându-se între ele.

– Dumnezeule, am spus. Apoi am descris ceea ce văzusem.

– Asta e! Asta e! a spus el. Joacă-te așa o vreme! Încă puțin.

Mi-am atins vârfurile tuturor degetelor, apoi palmele și antebrațele. De fiecare dată vedeam firele de energie între părțile corpului meu. L-am privit pe Phil.

– Vrei să le vezi și la mine? a spus el. S-a ridicat și s-a postat pe fundalul cerului. Am încercat să-i văd câmpul timp de câteva minute, dar un zgomot din spate mi-a stricat concentrarea. M-am întors și am văzut-o pe Sarah.

Phil s-a îndreptat spre ea, zâmbind larg.

– Aceasta este persoana pe care o așteptai?

Sarah zâmbea și ea.

– Hei, ce mai faci? l-a întrebat familiar pe Phil.

S-au îmbrățișat cu căldură, apoi Sarah m-a privit și mi-a spus:

– Iartă-mă de întârziere. Deșteptătorul meu mental n-a funcționat, din cine știe ce motiv. Dar a fost mai bine că s-a întâmplat așa. V-am dat ocazia să vă cunoașteți. Ce faceți aici?

– Tocmai a învățat să vadă câmpul energetic dintre degete, a spus Phil.

Sarah m-a privit.

– Anul trecut, Phil și cu mine eram exact aici, învățând să facem același lucru.

L-a privit pe Phil și a spus:

– Hai să ne așezăm spate în spate, poate că va vedea energia dintre noi.

S-au așezat spate în spate în fața mea. I-am rugat să se apropie mai mult, apoi am mers spre ei, astfel încât distanța dintre mine și ei să fie mai mică de doi metri. În spatele lor era cerul liber, nu prea luminos încă. Spre surprinderea mea, spațiul dintre ei părea mai deschis la culoare, era galben-pal, sau mai bine zis, galben spre rozaliu.

– Vede, a spus Phil, urmărindu-mi expresia.

Sarah s-a întors, l-a luat pe Phil de braț și s-au îndepărtat de mine, la mai mult de trei metri. În jurul piepturilor lor era un câmp de energie alb-rozaliu.

– Bun, a spus Sarah, privindu-mă cu seriozitate. A venit și s-a așezat lângă mine. Acum uită-te la frumusețea din jur.

Am fost furat imediat de formele care mă înconjurau. Păream să fiu în stare să mă focalizez pe fiecare dintre uriașii stejari dintr-o dată, nu numai parțial, vedeam toată forma deodată. Am fost uluit de unicitatea formei și a configurației fiecărei crengi. Priveam totul, jur-împrejurul meu. Am simțit astfel crescând sentimentul prezenței pe care fiecare stejar îl exercita asupra mea, am simțit că pentru prima oară vedeam cu adevărat ceea ce era în jurul meu.

Deodată, frunzișul tropical care se afla sub arborii uriași mi-a atras brusc atenția: fiecare plantă avea o formă unică. Am observat, de asemenea, că plantele păreau să trăiască în mici comunități. Iată, de exemplu, un bananier înalt era înconjurat de filodendroni, iar aceștia aveau în jur plante din familia orhideelor. Privind aceste mini-familii, m-am simțit copleșit din nou de unicitatea formelor și a prezenței lor.

La mai puțin de cinci metri, un frunziș deosebit mi-a atras atenția. Am avut adesea plante de apartament din această specie, filodendron cu frunze vărgate. Frunzele lui, de un verde-închis, aveau aproape un metru în diametru. Părea perfect sănătos, vibrând de energie.

– Da, privește-l, dar mai puțin intens, a spus Sarah.

Făcând aceasta, m-am jucat puțin, focalizând și defocalizând privirea. Am încercat să privesc la zece centimetri distanță de forma fizică a plantei. Am început să captez scurte străluciri de lumină, apoi, cu o simplă refocalizare, puteam vedea un glob de lumină albă, care înconjura planta.

– Văd ceva, chiar bine acum, am spus.

– Mai privește în jur, m-a îndemnat Sarah.

Am dat înapoi, surprins. În jurul fiecărei plante din raza vederii mele era un câmp de lumină albicioasă, vizibilă, totuși total transparentă, fără să ascundă nimic din culoarea și forma plantei. Mi-am dat seama că ceea ce vedeam făcea parte din frumusețea unică a fiecărei plante. Ca și cum la început vedeam planta, apoi unicitatea și prezența ei, apoi ceva amplifica frumusețea pură a formei ei fizice, atunci când vedeam câmpul de energie.

– Încearcă să vezi asta, a spus Sarah. S-a așezat în fața mea, întoarsă spre filodendron. Un val de lumină albă din jurul corpului ei a țâșnit spre plantă. Diametrul globului de energie care înconjura planta s-a mărit cu câteva zeci de centimetri.

– Ia te uită! am strigat, provocând râsul celor doi.

Curând am râs și eu, conștient de ciudățenia întâmplărilor care se petreceau, dar fără urmă de tensiune la vederea unor fenemene de care mă îndoiam, cu doar câteva zile în urmă. Mi-am dat seama că percepția câmpurilor nu dădea nici o senzație de supranatural, ci făcea lucrurile mai solide și mai reale decât înainte.

În același timp totuși, lucrurile din jur păreau diferite. Singurul termen de comparație pe care îl puteam avea era poate un film în care culorile pădurii erau exagerate, pentru a o face să pară mistică, vrăjită. Plantele, frunzele, cerul aveau viață în ele, prezență, poate chiar conștiință, dincolo de lucrurile pe care le percepem în mod normal. După ce am văzut toate astea, pădurea nu va mai fi niciodată aceeași pentru mine.

Am privit spre Phil.

– Așază-te și proiectează ți energia spre filodendron, i-am spus. Aș dori să fac o comparație.

A rămas perplex.

– Nu pot să fac asta. Nu ştiu de ce, dar nu pot.

Am privit-o pe Sarah.

– Unii oameni pot, alţii nu, a spus ea. Încă nu ştim de ce. Marjorie trebuie să şi scaneze studenţii, ca să vadă care pot şi care nu. Câţiva psihologi încearcă să facă o corelaţie între această abilitate şi caracteristici ale personalităţii, dar până în prezent nu ştim nimic.

– Să încerc şi eu! am spus.

– Bine, a replicat Sarah.

M-am aşezat cu faţa la plantă. Sarah şi Phil stăteau în unghi drept faţă de mine.

– Bine. Ce să fac ca să încep?

– Focalizează ţi atenţia asupra plantei şi încearcă s-o învălui cu energia ta, a spus Sarah.

Am privit planta şi mi-am imaginat energia navigând în jurul ei. După câteva minute m-am întors spre cei doi.

– Îmi pare rău, mi-a spus Sarah cu bruscheţe, dar e evident că nu faci parte dintre puţinii aleşi.

Am observat la Phil o expresie batjocoritoare.

Se auzeau voci de pe alee, aşa că ne-am întrerupt conversaţia. Printre copaci am zărit un grup de bărbaţi care vorbeau tare între ei.

– Cine sunt? a întrebat Phil, privind-o pe Sarah.

– Nu ştiu, a spus ea. Alţi oameni supăraţi pe ceea ce facem noi, presupun.

Am privit pădurea din spatele nostru. Totul era ca de obicei.

– Hei, nu mai văd câmpurile de energie!

– Există lucruri care dau cu tine de pământ, nu-i aşa? a remarcat Sarah.

Phil a zâmbit şi m-a bătut pe umăr.

– O să poţi să faci asta oricând de acum încolo. E ca mersul pe bicicletă. Trebuie doar să vezi frumuseţea. Restul vine de acolo.

M-am uitat deodată la ceas. Soarele era sus pe cer şi lumina dimineţii se strecura printre copaci. Ceasul arăta şapte şi jumătate.

– Cred că ar fi bine să ne întoarcem, am spus.

Sarah şi Phil au venit cu mine. Cum mergeam, am privit înapoi, spre pădurea de pe deal.

– Este un loc minunat, am spus. Păcat că nu mai sunt asemenea locuri în State.

– Odată ce vezi câmpurile de energie undeva, a spus Phil, îţi vei da seama cât de dinamică este pădurea. Priveşte aceşti stejari. Sunt foarte rari în Peru, în schimb aici, în Viciente, îi găseşti din belşug. Pădurea tăiată, în special cea defrişată pentru profit, are o energie foarte scăzută. Un oraş, mai ales din cauza oamenilor care locuiesc acolo, are un cu totul alt tip de energie.

Am încercat să mă focalizez asupra plantelor de pe marginea aleii, dar mersul mi-a tulburat concentrarea.

– Sunteţi siguri că voi vedea din nou energia? am întrebat.

– Absolut, a replicat Sarah. N-am auzit niciodată de cineva care a văzut-o o dată şi care să n-o mai poată vedea apoi din nou. Odată a venit aici un cercetător oftalmolog şi a fost foarte intrigat de ceea ce a văzut. Întors în lume, s-a apucat să studieze anomaliile de vedere, inclusiv lipsa vederii culorii sau a formelor. A ajuns la concluzia că unii oameni au în ochi ceea ce se numeşte „receptori leneşi". I-a învăţat pe oameni să perceapă culori pe care nu le mai văzuseră înainte. După el, a vedea câmpurile energetice înseamnă acelaşi lucru, adică trezirea receptorilor adormiţi. Teoretic, cu toţii putem face asta.

– Aş vrea să trăiesc într-un loc ca acesta de aici, am spus.

– Cu toţii am vrea, a spus Phil. Profesorul Hains este încă aici?

– Da, a răspuns Sarah. Nu poate pleca.

Phil m-a privit.

– Profesorul Hains face cercetări interesante asupra efectului pe care această energie îl are asupra omului.

– Da, am spus. L-am cunoscut ieri.

– Ultima oară când am fost aici, a continuat Phil, mi-a povestit despre un studiu pe care intenţiona să-l facă asupra efectelor fizice pe care le produce vecinătatea acestei energii, de exemplu aceea a pădurii. Dorea să măsoare efectul asupra organismului uman.

– Cunosc deja efectul, a spus Sarah. Ori de câte ori vin aici mă simt mult, mult mai bine. Totul se amplifică. Sunt mai puternică, gândesc mai limpede şi mai repede. Intuiţiile pe care le am în toate domeniile, inclusiv cele legate de munca mea, sunt uimitoare.

– Dar cu ce te ocupi? am întrebat.

– Mai ţii minte când ţi-am povestit despre experimentele uluitoare din fizica particulelor, în care aceste mici părţi ale atomilor apar la momentul şi în locul în care se aşteaptă fizicienii?

– Da.

– Ei bine, am încercat să extind această ipoteză, făcând câteva experimente proprii. Nu pe particule subatomice, ci întrebându-mă până la

ce dimensiune universul – ca întreg compus din același tip de energie – răspunde așteptărilor noastre? Cât de mult așteptările noastre dau naștere întâmplărilor din viața noastră?

– Vorbești despre coincidențe, nu?

– Exact. Gândește-te la evenimetele vieții tale. Ipoteza veche, newtoniană, spune că totul se întâmplă prin hazard, că poți lua decizii corecte și te poți pregăti, dar evenimetele vieții tale au o linie cauzală independentă de atitudinea ta. După cele mai noi descoperiri ale fizicii moderne, ne putem întreba în mod legitim dacă nu cumva universul este mai dinamic decât știam noi. Poate că, la bază, universul are legi mecanice, dar în mod subtil răspunde energiei mentale pe care o proiectăm asupra lui. De ce nu? Dacă putem să facem plantele să crească mai repede, poate vom reuși să determinăm ca anumite evenimente să se producă mai repede sau mai încet, după dorință

– Manuscrisul vorbește despre toate astea?

Sarah mi-a zâmbit.

– Desigur. De acolo provin aceste idei.

A început să caute în geantă, din mers, și a scos un dosar.

– Iată și copia promisă, mi-a spus.

Am pus dosărelul în buzunar. Tocmai treceam peste un pod și am ezitat o clipă, privind la culorile și la formele plantelor din jur. Mi-am schimbat focalizarea și am văzut instantaneu câmpurile de energie, într-o tentă de galben-verzui, iar câmpul lui Sarah sclipea rozaliu.

Cei doi s-au oprit brusc, privind spre potecă. La vreo cincizeci de metri, un bărbat venea în fugă spre noi. O senzație de anxietate mi-a strâns stomacul, dar m-am forțat să-mi mențin privirea asupra câmpului de energie. L-am recunoscut: era cel mai înalt dintre oamenii de știință de la Universitatea din Peru, care întrebase despre grădini cu o zi înainte. În jurul lui distingeam o culoare roșie.

Când a ajuns lângă noi, s-a oprit în fața lui Sarah și a întrebat-o de sus:

– Ești om de știință, nu?

– Exact, a replicat ea.

– Cum poți să tolerezi acest fel de a face știință. Am văzut grădinile și nu pot înghiți atâta prostie. Nu voi sunteți cei care controlați ceva aici. Pot fi multe explicații pentru creșterea mai rapidă și mai accentuată a unor plante.

– Este imposibil să controlăm totul, domnule. Noi studiem tendințele generale.

Puteam auzi asprimea din vocea lui Sarah.

– Oricum, postularea unei noi energii vizibile, care stă în spatele proceselor chimice caracteristice organismelor vii este o absurditate. Nu aveți nici o dovadă

– Dovada este ceea ce căutăm.

– Dar cum să postulezi existența a ceva, fără să ai dovezi?

Vocile amândurora păreau mai aspre acum, dar eu de-abia-i mai ascultam. Ceea ce-mi reținea atenția era dinamica energiilor lor. De la începutul discuției, Phil și cu mine ne îndepărtaserăm puțin, iar Sarah și bărbatul cel înalt se aflau față în față, la o bună distanță de noi. Câmpurile lor energetice au devenit mult mai dense, mai agitate, având o vibrație interioară. Pe măsură ce conversația înainta, câmpurile s-au unit. Când unul dintre cei doi făcea un gest, câmpul lui părea să „absoarbă" câmpul celuilalt, ca o pompă de vid. Când celălalt gesticula, energia se mișca înapoi, în direcția lui. În termeni de dinamică a câmpurilor de energie, marcarea unui punct însemna captarea unei părți din energia celuilalt și atragerea ei către sine.

– Mai mult, îi spunea Sarah bărbatului, am observat fenomene pe care încercăm să le înțelegem.

Acesta o privea aproape cu dispreț

– Sunteți și nebuni, nu numai incompetenți, a spus el, și s-a întors să plece.

– Și dumneata ești un dinozaur! a strigat Sarah, ceea ce pe mine și pe Phil ne-a făcut să râdem. Sarah era încă foarte încordată

– Ce mă enervează oamenii ăștia! a spus ea când am pornit din nou pe alee.

– Dă-i încolo, a spus Phil. Există și ei, și din când în când vă mai intersectați.

– Dar de ce atât de mulți? Și de ce chiar acum? a întrebat Sarah.

Cum mergeam spre conac, l-am văzut pe Wil lângă jeep. Portierele mașinii erau deschise și toate bagajele erau legate la locul lor. De cum m-a văzut, mi-a făcut semn să merg la el.

– Ei bine, pare-se că e momentul să „decolăm", am spus.

Comentariul meu venea după o liniște de aproape zece minute, care a început când am încercat să explic ce s-a întâmplat cu energia lui Sarah în timpul discuției. Evident, n-am fost prea inspirat, pentru că vorbele mele au provocat numai priviri inexpresive, apoi o lungă perioadă de interiorizare pentru fiecare.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, a spus Sarah, întinzându-mi mâna.

Phil privea spre jeep.

– Cel de acolo e Wil James? a întrebat el. E prietenul cu care călătorești?

– Da, am răspuns. De ce?

– Mă miram și eu. L-am mai întâlnit pe aici. El îl cunoaște pe proprietarul acestui loc și a fost printre primii care au încurajat cercetările care se fac aici.

– De ce nu vii să-l saluți? am spus

– Nu, nu. Trebuie să plec. Ne mai vedem. Odată ce ai venit, nu vei putea să nu revii.

– Fără îndoială, am spus.

Sarah mi-a spus că și ea trebuia să plece, dar că o voi găsi oricând la conac. Am mai reținut-o câteva clipe, ca să-i mulțumesc pentru tot.

Expresia ei a devenit serioasă

– Vizualizarea acestei energii, intrarea în acest mod de a percepe viața, devine ca un fel de boală contagioasă. N-o înțelegem, dar în momentul în care cineva vine în contact cu cei care o văd, începe și acea persoană să vadă. Așa că mergi și arată acest lucru altcuiva.

Am dat din cap și am fugit spre jeep. Wil m-a salutat cu un zâmbet.

– Gata? l-am întrebat.

– Gata, mi-a răspuns. Cum a fost dimineața?

– Interesantă. Am foarte multe să ți povestesc.

– Nu prea se poate acum. Trebuie să plecăm de aici. Lucrurile devin cam... neprietenoase.

M-am apropiat de el.

– Ce se întâmplă? l-am întrebat.

– Nimic prea serios. O să ți explic. Du-te și ia-ți lucrurile.

Am intrat în conac și mi-am luat puținele lucruri pe care le lăsasem în cameră. Wil îmi spusese mai devreme că nu aveam nimic de plătit, așa că am lăsat doar cheia la recepție și m-am dus din nou la mașină

Wil ridicase capota și meșterea ceva la motor, dar a terminat și a trântit-o la loc până când am ajuns eu lângă jeep.

– Bine, a spus el. Să mergem.

Am ieșit din parcare, spre șoseaua principală. Odată cu noi mai plecau și alte mașini.

– Până la urmă, ce se întâmplă? l-am întrebat pe Wil.

– Un grup de oficiali locali, împreună cu niște fețe universitare, s-au plâns de câțiva oameni de la centrul acesta de conferințe. Nu spun că aici s-ar petrece ceva ilegal, doar că unii care vin aici sunt indezirabili și falși oameni de știință. Acești oficiali pot face mult rău și mult scandal, ceea ce ar putea determina încetarea activității la Viciente.

L-am privit mirat. A continuat:

– Vezi tu, acest loc are, în mod normal, programate și înscrise pe listă mai multe grupuri în același timp. Doar un mic număr de oameni au de-a face cu cercetări legate de Manuscris. Ceilalți fac parte din grupuri care-și văd de propriile lor discipline și vin aici doar pentru frumusețea locului. Dacă oficialii vor crea un climat negativ, aceste grupuri vor înceta să se mai întâlnească aici.

– Dar spuneai că oficialii locali nu se bagă peste banii proveniți din turismul de la Viciente.

– Nici eu nu credeam că se vor amesteca. Cineva i-a agitat cu Manuscrisul. Și-a dat cineva seama în grădini de ceea ce se întâmplă?

– Nu cred, am spus. Se întrebau doar de ce sunt dintr-o dată atâția oameni furioși în jur.

Wil a rămas tăcut. Am ajuns la poarta domeniului și am luat-o spre sud-est. După nici un kilometru, am apucat-o pe un alt drum, care ducea spre est, spre un munte care se vedea departe, în zare.

– Vom trece pe lângă grădini, mi-a spus Wil după o vreme.

În față am zărit parcelele și chioșcurile de metal. Cum treceam pe lângă ele, o ușă s-a deschis și o persoană a ieșit afară. Era Marjorie. Mi-a zâmbit și s-a întors după noi, cu ochii în ochii mei.

– Cine era? m-a întrebat Wil.

– O femeie pe care am cunoscut-o ieri.

A dat din cap, apoi a schimbat subiectul.

– Ai apucat să arunci o privire asupra celei de A Treia Viziuni?

– Mi-au dat o copie.

Wil n-a mai spus nimic, aparent cufundat în gânduri, așa că am scos dosarul cu traducerea și l-am reluat de unde îl lăsasem cu o zi înainte. A Treia Viziune dezvolta natura frumuseții, descriind percepția ei ca fiind calea prin care oamenii vor învăța să vadă câmpurile energetice. Odată ce acest lucru se va întâmpla – scria acolo – înțelegerea noastră asupra universului fizic se va transforma rapid.

De exemplu vom începe să mâncăm „hrană vie", plină de energie. Vom deveni conștienți că anumite locuri radiază mai multă energie decât altele și că radiația cea mai puternică vine din mediile naturale

cele mai vechi, în special din păduri. Eram pe cale să citesc ultima pagină, când l-am auzit pe Wil.

– Povesteşte-mi experienţa ta din grădină

I-am relatat în detaliu, cât am putut de bine, despre evenimentele ultimelor două zile, despre oamenii pe care i-am întâlnit. Când i-am povestit despre Marjorie, mi-a zâmbit.

– Cât de mult ai vorbit cu aceşti oameni despre celelalte Viziuni şi despre modul în care se leagă ele de activitatea lor în grădini? m-a întrebat.

– N-am pomenit nici un cuvânt, am răspuns. La început nu am avut încredere, iar mai încolo mi-am dat seama că toţi ştiau mai multe decât mine.

– Cred că le-ai fi putut da informaţii foarte utile dacă ai fi fost sincer cu ei.

– Ce informaţii?

M-a privit cu căldură

– Asta tu ştii.

Am tăcut şi am privit peisajul. Relieful devenea tot mai proeminent, mai stâncos. Bucăţi mari de granit stăteau pe marginea drumului.

– Ce zici de revederea cu Marjorie, când am trecut pe lângă grădini? a întrebat Wil.

Eram pe punctul de a spune: „doar o coincidenţă", dar am întrebat:

– Tu ce crezi?

– Eu cred că nimic nu e o simplă coincidenţă. Mie mi se pare că voi doi aţi avut o discuţie neterminată, ceva ce trebuia să vă mai spuneţi şi n-aţi mai făcut-o.

Ideea m-a intrigat şi m-a deranjat în acelaşi timp. Toată viaţa fusesem acuzat că sunt distant, că întreb, dar nici nu exprim vreo opinie, nici nu mă implic în ceva. Mă întrebam de ce apăruse o asemenea chestiune tocmai acum?

Am remarcat şi că începeam să mă simt altfel. La Viciente mă simţeam îndrăzneţ, în stare de multe, şi acum simţeam o depresie care creştea, amestecată cu anxietate.

– M-ai deprimat, am spus.

A râs din toată inima, apoi a spus:

– Nu eu te-am deprimat. A fost efectul plecării de la Viciente. Energia din acel loc te-a ridicat sus de tot, ca pe un zmeu. De ce crezi că au venit aici toţi acei oameni de ştiinţă? Habar nu au de ce le place atât de mult. M-a privit în ochi. Dar noi ştim, nu?

A privit drumul, apoi iar pe mine, înţelegător.

– Trebuie să faci un efort energetic când părăseşti un asemenea loc.

Probabil că-l priveam nedumerit, pentru că mi-a zâmbit încurajator. Tăceam amândoi de mai mult de doi kilometri, când a vorbit din nou:

– Mai povesteşte-mi despre grădini.

Mi-am continuat povestea. Când i-am descris cum am văzut câmpurile energetice, m-a privit cu mirare, dar n-a spus nimic.

– Tu vezi aceste câmpuri? l-am întrebat.

M-a privit scurt.

– Da. Continuă cu povestitul...

I-am relatat totul, fără nici o întrerupere, până când am ajuns la cearta dintre Sarah şi bărbatul cel înalt şi la dinamica energiei lor în timpul confruntării.

– Şi ce-au spus Sarah şi Phil despre asta? m-a întrebat Wil.

– Nimic, am spus. Păreau că nu au nici un fel de punct de vedere despre asta.

– Nu cred, a spus Wil. Mai degrabă cred că sunt atât de fascinaţi de A Treia Viziune, încât n-au trecut încă mai departe. Competiţia umană pentru energie este descrisă în cea de A Patra Viziune.

LUPTA PENTRU PUTERE

O groapă în drumul de țară a scuturat jeepul și m-a trezit din somn. Mi-am privit ceasul de la mână. Arăta ora trei a după-amiezii. M-am întors, încercând să deschid mai bine ochii. O durere m-a săgetat în spate.

Călătoria fusese înfiorătoare. După ce am ieșit din Viciente, am mers toată ziua, greșind de câteva ori drumul, de parcă Wil căuta ceva ce nu putea găsi. Petrecusem noaptea într-un motel cu paturi tari și pline de gloduri, așa că de dormit, nici vorbă. Acum, după a doua zi de drum întins, aveam tot dreptul să mă plâng.

Am privit spre Wil. Era atent la drum, atât de concentrat, încât m-am decis să nu-l deranjez. Părea să fie într-o dispoziție foarte serioasă, gravă chiar, la fel ca acum câteva ore, când oprise jeepul și-mi spusese că avem de vorbit.

„Îți aduci aminte că ți-am spus că Viziunile trebuie descoperite pe rând, una câte una?" mă întrebase.

„Da."

„Crezi într-adevăr că îți vor ieși în cale?"

„Cel puțin până acum așa s-a întâmplat", am spus cu umor.

Wil mă privise serios.

„Aflarea celei de A Treia Viziuni a fost simplă. Tot ce a trebuit să facem, a fost să vizităm Viciente. De acum încolo întâlnirea cu celelalte Viziuni poate fi mult mai dificilă."

A tăcut un moment, apoi a spus:

„Cred că trebuie să o luăm spre sud, spre un sat lângă Quilabamba, un loc numit Cula. Pe-acolo e o altă pădure virgină, pe care cred că trebuie să o vezi. Dar este foarte important să fii atent. Coincidențele se vor întâmpla tot timpul, și nu trebuie să ți scape nici una. Înțelegi?"

I-am spus că da, că voi avea în permanență în minte ceea ce mi-a spus. După asta, ceea ce aveam de vorbit s-a încheiat, iar eu m-am adâncit

în somn – un somn pe care îl regretam deja, din cauza durerii pe care o aveam în spate. M-am întins din nou și Wil m-a privit.

– Unde suntem? am întrebat.

– Prin Anzi, din nou, mi-a spus.

Dealurile se transformaseră în munți despărțiți de văi adânci. Vegetația era deja mai rară, copacii mai mici și bătuți de vânturi. Inspirând adânc, am observat că aerul era mai rarefiat și mai rece.

– Pune jacheta pe tine, mi-a spus Wil, scoțând cu o mână o haină de vânt, dintr-unul din sacii de voiaj. Va fi frig de-a binelea până diseară

Înainte drumul cotea și s-a observat o mică intersecție. Pe-o parte, lângă un magazin vopsit în alb și o benzinărie, se afla parcat un vehicul cu ușile deschise. O trusă de scule era desfăcută pe jos. Când am ajuns acolo, un bărbat blond a ieșit din magazin și ne-a aruncat o privire scurtă. Era rotund la față și avea ochelari cu rame negre.

L-am privit cu atenție, căutând în minte cu cinci ani în urmă

– Nu are cum să fie el, i-am spus lui Wil, dar arată exact ca un prieten de-al meu, cu care am și lucrat. Nu m-am gândit la el de ani de zile.

Am observat că Wil mă urmărea cu multă atenție.

– Ți-am spus să fii atent la tot ce se întâmplă, mi-a zis el. Să ne întoarcem și să vedem dacă tipul are nevoie de ajutor. Nu părea să fie localnic.

Am întors și, ajunși lângă benzinărie, am văzut că omul meșterea ceva la motor. Wil a scos capul pe geam.

– Mi se pare că ai necazuri, a spus el.

Omul și-a împins ochelarii cu degetul, un gest pe care și prietenul meu îl făcea des. Devenise un tic.

– Da, a spus. Pompa de apă s-a cam dus.

Omul părea că are puțin peste patruzeci de ani și avea o statură echilibrată. Engleza îi era foarte corectă, dar cu un accent franțuzesc destul de clar.

Wil a sărit din mașină și a făcut prezentările. Omul mi-a întins mâna cu un surâs care, din nou, mi s-a părut familiar. Se numea Chris Reneau.

– Accentul ți-e puțin franțuzesc, am remarcat.

– Francez și sunt, a spus el. Predau psihologia în Brazilia. Sunt în Peru în căutare de informații despre un obiect arheologic care a fost descoperit aici, un fel de manuscris.

Am ezitat o secundă, nefiind sigur câtă încredere îi puteam acorda.

– Și noi suntem aici cu același scop, am spus într-un târziu.

M-a privit cu vădit interes.

– Poţi să-mi spui ceva despre asta? a întrebat. Ai văzut cópii?

Înainte ca eu să pot răspunde, Wil a ieşit din magazin, lăsând uşa să se trântească în spatele lui.

– Avem mare noroc, mi-a spus. Proprietarul are un loc de campare şi mai are şi mâncare caldă. Am putea să stăm şi peste noapte. S-a întors şi l-a privit pe Reneau. Dacă vrei, poţi rămâne cu noi.

– Da, desigur, a spus el. Excelent! Şi aşa pompa de schimb nu poate ajunge aici până mâine dimineaţă

Apoi a început să discute cu Wil despre maşini şi fiabilitatea lor, în timp ce eu m-am sprijinit de jeep, încălzindu-mă la soare şi pierzându-mă într-o reverie plăcută, amintindu-mi de prietenul pe care mi-l evocase Reneau. Prietenul meu era un om iute şi curios, aşa cum părea şi Reneau, un om care citea mult. Îmi aminteam de teoriile care-i plăceau, dar detaliile se pierdeau în timp.

– Să ne ducem lucrurile la camping, l-am auzit pe Wil şi am simţit cum mă atenţiona, bătându-mă pe umăr.

– Bine, am spus oarecum absent.

A deschis uşa din spate, a scos cortul şi sacii de dormit, mi le-a pus în braţe, iar el a luat sacii de voiaj cu hainele de schimb. Reneau îşi încuia maşina. Ne-am dus toţi trei prin spatele magazinului şi am coborât câteva scări.

Creasta cobora abrupt. Am urmat o cărare spre stânga. După câteva zeci de metri am auzit zgomotul unei ape curgătoare şi mai încolo am văzut un izvor care cădea în cascadă peste stânci. Aerul era răcoros şi se simţea un miros puternic de izmă

Terenul forma chiar în faţa noastră un bazin de vreo zece metri în diametru. În jur era locul de campare, cu o vatră de piatră pentru foc. Sub cel mai apropiat copac era o stivă de lemne uscate.

– E frumos aici, a spus Wil şi a început să desfacă cortul de patru persoane, pe care îl aduseserăm. În dreapta lui Wil, Reneau se străduia cu al său, care era mai mic.

– Tu şi cu Wil sunteţi cercetători? m-a întrebat dintr-o dată

Wil terminase cu cortul şi plecase spre benzinărie să vadă ce se auzea cu cina.

– Wilson este ghid, am spus. Eu nu am acum o ocupaţie clară

Reneau m-a privit cu mirare.

Am zâmbit şi am întrebat:

– Ai apucat să vezi ceva din Manuscris?

– Am văzut primele două Viziuni, mi-a spus, dându-se mai aproape de mine. Să-ţi spun ceva: cred că lucrurile se întâmplă exact cum spune Manuscrisul, adică ne schimbăm perspectiva asupra lumii. Văd asta şi în psihologie.

– Cum adică?

A tras aer în piept.

– Domeniul meu este conflictul, studierea felurilor şi cauzelor pentru care oamenii se tratează unul pe altul cu atâta violenţă. Am ştiut întotdeauna că violenţa vine din nevoia umană de a-l controla şi a-l domina pe celălalt, dar numai recent am privit fenomenul acesta în interior, din punctul de vedere al conştiinţei individului. Ne-am întrebat ce se întâmplă în interiorul fiinţei umane şi ce o face să vrea să controleze o altă fiinţă. Am aflat că atunci când un individ merge către un altul şi se angajează într-o conversaţie – lucru care se petrece în lume de milioane de ori în fiecare zi – se întâmplă următorul fapt: la sfârşitul conversaţiei individul se simte mai puternic sau mai slab, depinde cum a decurs interacţiunea dintre cei doi.

L-am privit mirat şi a părut stânjenit de discursul pe care tocmai îl ţinuse. I-am spus să continue.

– Din acest motiv, a adăugat el, oamenii manipulează tot timpul. Nu contează caracteristicile unei situaţii, subiectul abordat, suntem în stare să spunem orice e nevoie, pentru a domina conversaţia. Fiecare încearcă astfel să aibă controlul şi să rămână deasupra întregii situaţii. Dacă avem baftă şi punctul nostru de vedere e cel mai tare, vom primi un impuls psihologic. Cu alte cuvinte, nu încercăm să ne depăşim şi să ne controlăm unii pe alţii din vreun scop exterior, concret, pe care vrem să-l realizăm, ci pentru impulsul psihologic astfel câştigat. Acesta este motivul tuturor conflictelor iraţionale din lume, începând cu cele de la nivel individual şi terminând cu cele de nivel internaţional.

Există un consens în domeniul meu de studiu, care spune că acest lucru apare acum în conştiinţa publică. Noi, oamenii, ne dăm acum seama cât de mult ne manipulăm unii pe alţii şi, în consecinţă, ne reevaluăm motivaţiile. Căutăm alte feluri de interacţiune. Eu cred că această reevaluare este o parte din noua viziune asupra lumii, despre care vorbeşte Manuscrisul.

Conversaţia noastră s-a întrerupt prin venirea lui Wil.

– Sunt gata să ne servească cina, ne-a spus el.

Ne-am grăbit pe potecă spre parterul clădirii în care se afla magazinul, acolo unde locuia şi familia proprietarului. Am intrat în sala de mese. Pe masă ne aşteptau o ciorbă caldă, legume şi salată

– Luați loc, luați loc, ne-a spus în engleză gazda, invitându-ne foarte agitat să stăm pe scaune. În spatele lui o femeie în vârstă, probabil soția lui, și o adolescentă de vreo cincisprezece ani așteptau un semn.

Așezându-ne, Wil a lovit din greșeală masa și a dat pe jos o furculiță, care a căzut cu zgomot. Bărbatul s-a încruntat spre femeie, iar aceasta s-a întors și s-a răstit la fata care nici nu apucase să clipească, spunându-i să meargă să aducă alta. Fata s-a grăbit și a revenit cu o altă furculiță, pe care i-a întins-o lui Wil. Era încordată și mâna îi tremura. Ochii mei și ai lui Reneau s-au întâlnit peste masă.

– Poftă bună, ne-a spus bărbatul, întinzându-mi mie polonicul.

Mai tot timpul mesei, Reneau și Wil au discutat generalități despre viața universitară, despre provocările ținerii de ore, participării la sesiuni, publicării de articole în diverse buletine. Proprietarul părăsise camera, dar soția lui stătea și aștepta în cadrul ușii.

Când femeile au început să servească desertul, cotul tinerei a atins paharul meu cu apă, vărsându-l pe masă, în fața mea. Femeia a izbucnit, furioasă, strigând la fată în spaniolă și împingând-o într-un colț

– Îmi pare foarte rău, mi-a spus ea apoi, ștergând apa. Fata asta e atât de neîndemânatică

Tânăra fată a aruncat farfuria cu restul de plăcintă exact spre femeie, împrăștiind mâncarea pe jos și spărgând vasul, chiar în momentul în care proprietarul a revenit în încăpere.

Acesta a început să strige și fata a fugit din încăpere.

– Îmi cer scuze, a spus el, întorcându-se către noi.

– Nu vă faceți probleme, am spus. Să nu certați fata.

Wil se ridicase în picioare, cerând nota de plată, după care am ieșit repede de acolo. Reneau tăcuse tot timpul, dar când am ieșit din casă și ne-am îndreptat spre camping și-a dat drumul.

– Ai văzut bietul copil? a întrebat, adresându-mi-se. Este exemplul clasic de violență psihologică. Aici duce nevoia omenească, dusă la extrem, de a-i controla pe alții. Bărbatul și femeia o domină total pe fată. Ai văzut cât de încordată și de nervoasă era?

– Da, am spus. Părea chiar că s-a săturat de situația în care se află

– Exact. Părinții n-au iertat-o niciodată. În ceea ce o privește, nu are de ales, decât să izbucnească violent. Este singurul mod în care mai poate prelua controlul asupra ei însăși. Din nefericire, când va crește, va considera că trebuie să îi controleze și să îi domine ea pe alții, cu aceeași intensitate. Totul din cauza acestei traume. Acest lucru va fi adânc înrădăcinat în ea și va fi la fel de tiranică și de dominatoare ca și părinții ei, mai ales când se va găsi în prezența unor ființe mai vulnerabile, cum sunt copiii. Nu mă îndoiesc că asta li s-a întâmplat și părinților ei când au fost mici. Acum ei trebuie să domine, pentru că în trecut au fost dominați. Așa se transmite violența psihologică de la o generație la alta.

Brusc, Reneau a tăcut.

– Am uitat să-mi iau sacul de dormit din mașină, a spus după o clipă. Mă întorc imediat.

Eu și cu Wil ne-am continuat drumul spre corturi.

– Ai vorbit mult cu Reneau, a remarcat Wil.

– Da, am spus.

A zâmbit.

– De fapt, Reneau a vorbit mai mult. Tu ai ascultat și ai răspuns doar întrebărilor directe, dar n-ai dat prea mult de la tine.

– Mă interesează ce are de spus, am zis, apărându-mă

Wil mi-a ignorat tonul.

– Ai văzut cum se mișca energia între membrii familiei aceleia? Bărbatul și femeia absorbeau pur și simplu energia copilului, până când aproape că au terminat-o.

– Am uitat să urmăresc fluxurile de energie.

– Nu crezi că Reneau ar vrea să le vadă? Până la urmă, de ce crezi că te-ai întâlnit cu el?

– Nu știu.

– Nu crezi că toate astea au un sens? Mergeam pe drum și deodată ai dat de un om care-ți amintea de un vechi prieten. Ne-am oprit, ne-am cunoscut și iată, omul se află și el în căutarea Manuscrisului. Nu ți se pare chiar o culme a coincidenței?

– Ba da.

– Poate că v-ați întâlnit pentru ca tu să primești informații care vor da o dimensiune nouă prezenței tale aici. Și s-ar putea ca și tu să ai niște informații pentru el.

– Presupun că așa este. Ce crezi că ar trebui să-i spun?

Wil m-a privit cu căldura și simpatia care îi erau caracteristice.

– Adevărul, a spus.

Înainte ca eu să mai apuc să adaug ceva, l-am văzut pe Reneau alergând pe potecă

– Am adus și o lanternă. Poate ne trebuie mai târziu, a spus el.

Am băgat de seamă că soarele apunea și am privit într-acolo. Discul soarelui scăpătase și cerul era roșiatic. Norii se împrăștiau în reflexe roșcate. O clipă am crezut că văd o lumină albicioasă în jurul plantelor din fața mea, dar imaginea s-a estompat repede.

– Minunat apus, am spus.

Apoi am observat că Wil intrase în cort, iar Reneau își scutura sacul de dormit.

– Da, a spus acesta din urmă, fără să privească

M-am îndreptat spre el. M-a privit.

– N-am apucat să te întreb. Tu ce Viziuni ai cunoscut?

– Primele două mi-au fost descrise, am răspuns. Am petrecut ultimele două zile la conacul Viciente, lângă Satipo. Cât am stat acolo, niște oameni care se ocupau cu diverse cercetări mi-au dat copia celei de A Treia Viziuni. E de-a dreptul uluitoare.

Ochii i s-au aprins.

– O ai la tine?

– Da. Vrei să arunci o privire?

A luat dosarul în cort, să-l citească. Eu am aprins focul. Flăcările jucau strălucitoare, când Wil s-a târât afară din cort.

– Unde-i Reneau? a întrebat.

– Citește traducerea pe care mi-a dat-o Sarah.

Wil s-a așezat și el pe un buștean, lângă foc. Întunericul coborâse cu totul și cu greu se mai distingea ceva din liziera pădurii din stânga noastră, din luminile casei, undeva, în spate și din lumina din cortul lui Reneau. În pădure răsunau zgomotele nopții, multe necunoscute mie.

După vreo jumătate de oră a apărut din cort Reneau, cu lanterna în mână. A venit și s-a așezat în stânga mea. Wil a căscat ușor.

– Viziunea aceasta e uimitoare, a spus Reneau. Dar a văzut vreodată cineva aceste câmpuri energetice?

I-am povestit pe scurt experiențele mele, începând cu începutul și terminând cu momentul în care am văzut eu însumi câmpurile.

A rămas o vreme tăcut, apoi a întrebat:

– Și chiar fac experimente cu proiectarea energiei asupra plantelor, influențându-le astfel creșterea?

– Nu numai creșterea, ci și puterea nutritivă, am spus.

– Dar Viziunea, așa cum este explicată, este mai cuprinzătoare decât atât, a comentat el, ca pentru sine. A Treia Viziune spune că întreg universul este format din această energie și că nu influențăm numai plantele, ci și tot ce ne înconjoară, lucrând cu energia noastră, pe care o putem controla...

Wil m-a privit și a zâmbit.

– Îți pot spune ce am văzut eu, am zis. Am fost martorul unei discuții aprinse între doi oameni și câmpurile lor energetice făceau mișcări foarte ciudate.

Reneau și-a îndreptat ochelarii.

– Povestește-mi.

Wil s-a ridicat.

– Cred că ar trebui să ne culcăm, a spus el. Am avut o zi foarte lungă

I-am urat „noapte bună" și a intrat în cort. După aceea am descris cât am putut de bine discuția dintre Sarah și bărbatul cel înalt, punând accentul pe mișcarea energiilor.

– Stai puțin, a spus Reneau. Spui că energiile lor încercau să se capteze una pe alta, în timp ce ei discutau?

– Da, am spus.

A rămas gânditor câteva secunde.

– Asta merită o analiză atentă. Avem doi oameni care se ceartă pe ideea că fiecare vede corect situația și că are dreptate. Fiecare încearcă să iasă câștigător, zdruncinând încredea în sine a celuilalt și dezarmându-l complet.

Deodată a sărit în sus.

– Da, e clar!

– Ce anume? am întrebat eu.

– Mișcarea energiei este calea de a observa ce anume primesc oamenii când intră în competiție, se ceartă sau își fac rău unul altuia. Asta, desigur, dacă o poți vedea. Când controlezi o altă ființă, îi iei energia. Îți faci „plinul" pe socoteala altuia, și *asta* te motivează. Știi, ar trebui să învăț să văd aceste câmpuri. Unde e Viciente? Cum ajung acolo?

I-am spus cam pe unde era și că trebuia să-l întrebe pe Wil pentru indicații mai exacte.

– Da. O s-o fac mâine, a spus el hotărât. Acum cred că ar trebui să dorm puțin. Aș vrea să plec cât mai devreme posibil.

Mi-a spus „noapte bună" și a intrat în cort, lăsându-mă singur cu trosnetul focului și sunetele nopții.

Când m-am trezit, Wil ieșise deja din cort. Mirosea a cereale fierte. Am ieșit din sacul de dormit și m-am uitat pe ferestruică. Wil ținea o cratiță deasupra focului. Reneau nu era de văzut și nici cortul lui nu mai era la locul știut.

– Unde-i Reneau? am întrebat, îndreptându-mă și eu spre foc.

– A împachetat deja, a spus Wil. Uite-l acolo, își încarcă mașina, ca să plece imediat ce-i sosește piesa.

Wil mi-a întins un castron cu fiertură de grâu și ne-am așezat pe un buștean să mâncăm.

– Ați mai stat mult aseară? a întrebat Wil.

– Nu chiar, am spus. I-am povestit tot ce știu.

Dinspre potecă s-a auzit un zgomot. Reneau cobora în grabă spre noi.

– Sunt gata, a spus. Am venit să-mi iau la revedere.

După câteva minute de conversație, Reneau a urcat înapoi spre parcare și a plecat. Wil și cu mine ne-am apucat să ne spălăm, să ne bărbierim, să împachetăm. Am făcut plinul și am plecat spre nord.

– Cât de departe este Cula? am întrebat.

– Dacă vom avea noroc, ar trebui să ajungem înainte de căderea nopții, a spus Wil, după care a adăugat: ce ai învățat de la Reneau?

L-am privit cu atenție. Părea să aștepte un anume răspuns.

– Nu știu, am spus.

– Ce teorie ți-a servit Reneau?

– Că noi, oamenii, chiar inconștient, avem tendința de a-i controla și a-i domina pe alții. Vrem să ne adjudecăm energia care există între oameni. Asta ne remontează, ne face să ne simțim mai bine.

Wil privea fix drumul. Părea că dintr-o dată se gândește la altceva.

– De ce întrebi? am continuat eu. Este aceasta A Patra Viziune?

M-a privit.

– Nu chiar. Tu ai văzut fluxul energetic dintre oameni. Dar nu sunt sigur că știi cum e când ți se întâmplă ție.

– Spune-mi, atunci! am zis, exasperat. Mă acuzi că nu vorbesc! A scoate o informație de la tine e ca și cum ți-aș extrage o măsea! Încerc de zile întregi să aflu ceva despre experiențele tale referitoare la Manuscris și tot timpul mă lași baltă

A râs, apoi mi-a zâmbit.

– Stabilisem ceva, dacă n-ai uitat. Am un motiv pentru care sunt așa secretos. Una dintre Viziuni se ocupă cu interpretarea evenimentelor unor existențe trecute. Totul este un proces de clarificare asupra a ceea ce ești și asupra scopului pentru care exiști pe această planetă. Aș vrea să aștept până ce ajungem la această Viziune, și după aceea vom discuta trecutul meu. E bine?

Am zâmbit și eu.

– Da, cred că da.

Am călătorit în liniște tot restul dimineții. Ziua a fost frumoasă, cerul tot timpul albastru. Din când în când, urcând în munte, nori deși ne-au tăiat calea, acoperind parbrizul cu rouă. Pe la prânz am tras pe dreapta ca să admirăm priveliștea spectaculoasă a munților și a văilor dinspre răsărit.

– Ți-e foame? a întrebat Wil.

Am dat din cap și el a scos două sandvișuri dintr-o pungă de pe bancheta din spate, împachetate cu atenție. Mi-a dat unul și m-a întrebat:

– Ce spui de peisajele astea?

– Minunate.

A zâmbit subțire și m-a privit atent, dându-mi impresia că îmi observă câmpul energetic.

– Ce faci? am întrebat.

– Casc gura, a spus el. Vârfurile munților sunt locuri cu totul și cu totul deosebite, care-i umplu de energie pe cei care stau pe ele. Îmi pare că ai o afinitate pentru peisajele montane.

I-am povestit despre valea bunicului, despre stâncile de la lac și cum totul mă făcea să mă simt mai atent, mai energizat, ca în ziua în care revenise Charlene.

– Poate faptul că ai crescut acolo, mi-a spus el, te-a pregătit pentru altceva, ceva care ți se întâmplă aici, acum.

Eram gata să-l întreb mai multe despre energia munților, când l-am auzit continuând:

– Dacă pe munte există și o pădure virgină, energia se amplifică și mai mult.

– Spre așa ceva ne îndreptăm? am întrebat.

– Uită-te și tu. Se vede de aici.

Și a întins mâna spre est. În depărtare se vedeau două creste care mergeau paralel câțiva kilometri cu o alta, după care se uneau într-un „V". În spațiul dintre ele apărea ceva, ca un orășel, iar în vârful „V"-ului, acolo unde se întâlneau, muntele se înălța ascuțit, cu un vârf stâncos. Vârful părea mai înalt decât locul unde ne aflam și răsărea dintr-o pădure foarte bogată și verde.

– Locul acela verde? am întrebat.

– Da. E ca și Viciente, însă și mai puternic, și mai special.

– În ce sens „special"?

– Înlesnește o altă Viziune.

– În ce fel? am întrebat.

A pornit jeepul și am plecat din nou la drum.

– Pun pariu că vei afla tu singur, mi-a răspuns într-un târziu.

Nici unul dintre noi n-a mai scos o vorbă apoi, timp de mai mult de oră, după care am adormit. Mai târziu, m-am trezit când Wil m-a zgâlțâit de braț

– Hei, scoală-te! Intrăm în Cula.

M-am ridicat pe banchetă. În fața noastră, într-o vale în care se uneau două drumuri, se vedea un orășel. Pe fiecare parte era câte o creastă, chiar cele pe care le văzusem de sus mai devreme. De aproape, copacii de pe ele apăreau la fel de mari și de spectaculoși ca și cei de la Viciente.

– Vreau să ți spun ceva înainte să intrăm în oraș, mi-a spus Wil. În ciuda energiei acestei păduri, orașul acesta este mult mai puțin civilizat decât alte locuri din Peru. Este cunoscut ca loc de informare despre Manuscris, dar ultima dată când am fost eu aici era plin de tot felul de indivizi care n-aveau idee nici de energie și nici de Viziuni. Erau în căutarea banilor pe care i-ar fi obținut dacă ar fi descoperit cea de A Noua Viziune.

Am privit spre așezare. Patru, cinci străzi mai mari sau mai mici, clădiri cu fațada lată, aliniate pe drumurile principale, care se întâlneau în centru, iar pe restul ulițelor case mici și sărăcăcioase. Se vedeau vreo zece mașini și camioane, parcate ici și colo.

– De ce sunt oamenii aceștia pe aici? am întrebat.

Wil a zâmbit.

– Pentru că e unul din ultimele locuri de unde se poate lua benzină și mâncare, înainte de a intra în munți.

A pornit jeepul și am coborât în oraș. Am tras în fața uneia dintre cele mai mari clădiri. Nu știam ce scria în spaniolă, dar după cum arăta vitrina, acolo se vindeau alimente și tot felul de echipamente.

– Așteaptă în mașină, a spus Wil. Mă duc să cumpăr câte ceva.

Am dat din cap afirmativ, și el a dispărut înăuntru. A privit în jur. Un camion a oprit pe partea cealaltă a drumului și din el au coborât mai mulți oameni. Printre ei am remarcat și o femeie cu părul mai închis la culoare, într-o jachetă care o ferea de praf. Spre mirarea mea, am recunoscut-o pe Marjorie. Împreună cu un tânăr de-abia trecut de douăzeci de ani a traversat drumul și au trecut exact prin fața mea.

– Am deschis ușa și am ieșit din jeep, strigând:

– Marjorie!

Ea s-a oprit și a privit în jur. M-a văzut imediat.

– Hei, bună, a spus, cu un zâmbet.

S-a întors spre mine, dar tânărul a luat-o de braț

– Robert ne-a spus să nu vorbim cu nimeni, a șoptit el, încercând vizibil să nu se facă auzit de mine.

– E-n regulă, i-a spus ea. Îl cunosc. Intră

El m-a privit sceptic, apoi a dat din umeri și a intrat în magazin. Am încercat apoi să explic, destul de poticnit, ce se întâmplase între noi în grădini. A râs și mi-a spus că știa totul de la Sarah. Era pe cale de a mai spune ceva, când Wil a ieșit din magazin cu brațele pline.

Am făcut prezentările și am stat puțin de vorbă, în timp ce Wil a așezat proviziile în portbagajul jeepului.

– Am o idee, a spus el. Hai să mâncăm ceva peste drum.

Am privit într-acolo. Se vedea vitrina unei cafenele.

– Bine, am spus.

– Știu și eu? a spus Marjorie. Trebuie să plecăm repede.

– Unde mergeți? am întrebat.

– Câțiva kilometri mai la vest. Vrem să vizităm un grup care studiază Manuscrisul.

– Te putem duce noi, după cină, s-a oferit Wil.

– Cred că e bine și așa.

Wil m-a privit.

– Mai am de luat ceva. Duceți-vă voi înainte și o să comand și eu când o să vin. O să întârzii doar câteva minute.

Am fost de acord, iar eu și Marjorie am așteptat să treacă vreo două camioane, ca să putem traversa. Am coborât puțin pe stradă. Tânărul cu care venise Marjorie ne-a tăiat brusc calea.

– Unde te duci, a întrebat-o, luând-o de braț

– E un prieten de-al meu, i-a replicat ea. Ne ducem să mâncăm, apoi voi veni cu el.

– Ascultă, nu toată lumea e de încredere pe aici. Știi că Robert n-ar fi de acord.

– Dar e-n regulă, a spus ea.

– Eu vreau să vii cu mine chiar acum!

I-am luat mâna de pe brațul lui Marjorie.

– Ai auzit ce ți-a spus, am insistat.

S-a dat înapoi, dintr-o dată foarte timid. S-a întors și a intrat în magazin.

– Să mergem, am spus către Marjorie.

Am intrat în cafenea. Sala de mese era o încăpere cu opt mese, mirosind a fum şi grăsime. Am văzut o masă liberă, undeva, în stânga. Ne-am îndreptat într-acolo, urmăriți de câteva priviri destul de distrate.

Chelnerița vorbea numai spaniola, dar Marjorie s-a descurcat de minune şi a făcut comanda pentru amândoi. După aceea m-a privit cu căldură

I-am zâmbit şi eu.

– Cine era tipul?

– Kenny? Nu ştiu ce-i cu el. Mulțumesc pentru ajutor.

Mă privea direct în ochi şi, având în vedere şi comentariul pe care l-a făcut, mă simțeam minunat.

– Cum de te-ai adunat cu grupul ăsta? am întrebat.

– Robert Jensen este arheolog. A format un grup de studiu al Manuscrisului şi de căutare a celei de A Noua Viziuni. A fost pe la Viciente şi acum câteva săptămâni, şi acum vreo două zile... Eu...

– Ce? am întrebat.

– Ei, aveam acolo o relație şi de mai multă vreme vroiam să o rup. Apoi m-am întâlnit cu Robert şi a fost atât de fermecător, a povestit lucruri atât de interesante despre ceea ce făcea... M-a convins că cercetarea noastră din grădini putea fi mult ajutată de A Noua Viziune, în căutarea căreia se afla. A spus că aventura căutării ei va fi cea mai grozavă din toate cele trăite de el până acum şi mi-a oferit un loc în echipa sa, pentru câteva luni. M-am decis să accept...

A tăcut din nou şi a privit masa. Părea stânjenită, aşa că am schimbat subiectul.

– Câte Viziuni ai citit?

– Numai pe cea de la Viciente. Mai are şi Robert câteva, dar el crede că oamenii trebuie să se elibereze de tradiționalism, ca să le înțeleagă. El spune că mai bine învățăm conceptele cheie de la el.

Probabil că m-am încruntat, pentru că a adăugat:

– Nu prea-ți place ideea, nu?

– Sună curios, am spus.

M-a privit din nou, foarte intens.

– Şi pe mine mă miră. Poate când mă duceți acolo o să stai puțin de vorbă cu el şi să-mi spui după aceea ce crezi.

Chelnerița a apărut cu mâncarea, a pus-o pe masă şi a plecat. Wil a trecut pe lângă ea, venind spre noi în mare grabă

– Trebuie să vorbesc cu cineva, care se află la un kilometru de aici, a spus el. O să dispar vreo două ore. Ia tu jeepul şi condu-o pe Marjorie. Eu voi pleca cu altcineva.

Mi-a zâmbit, adăugând:

– Ne vedem acolo!

M-a bătut un gând să-i spun de Robert Jensen, dar am tăcut. Era mai bine aşa.

– Bine, am spus.

A privit-o pe Marjorie.

– Îmi pare bine că te-am cunoscut. Păcat că n-am putut să stăm mai mult de vorbă

L-a privit cu expresia ei blândă

– Altă dată

Wil mi-a lăsat cheile maşinii şi a plecat. Marjorie a mâncat tăcută câteva minute. Într-un târziu a spus:

– Îmi face impresia unui om foarte hotărât. Cum te-ai întâlnit cu el?

I-am povestit în detaliu aventurile mele de la sosirea în Peru. Mă asculta foarte atentă. M-am pomenit că povestirea curgea cu mare uşurință şi mă exprimam aproape cu talent. Ea părea vrăjită, îmi sorbea fiecare cuvânt.

– Dumnezeule! a exclamat. Chiar crezi că eşti în pericol?

– Nu, nu cred. Cel puțin nu aici, atât de departe de Lima.

Mă privea, încă aşteptând ceva, aşa că în timp ce terminam masa, am făcut rapid un sumar al evenimetelor de la Viciente, până la momentul în care Sarah şi cu mine am ajuns la grădini.

– Acolo te-am cunoscut pe tine, am precizat. Şi ai dispărut foarte repede.

– Ei, n-a fost chiar aşa, a zâmbit ea. Nu te cunoşteam şi când am văzut care îți sunt sentimentele, am considerat că era mai bine să plec.

– Îmi cer scuze, am spus aproape râzând, că mi-a scăpat energia din frâu.

S-a uitat la ceas.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem. Probabil că mă caută deja.

Am lăsat banii pe masă şi am ieşit, îndreptându-ne spre jeepul lui Wil. Noaptea era friguroasă, se vedea aburul respirației. După ce ne-am urcat în maşină, Marjorie mi-a spus:

– Ia-o pe aici, spre nord. O să-ți spun eu unde ieşim la drum.

Am dat din cap, am întors scurt pe stradă şi am intrat pe drumul indicat.

– Mai spune-mi despre ferma spre care ne îndreptăm, am zis.

– Cred că Robert a închiriat-o. Se pare că grupul său foloseşte ferma de multă vreme, iar el studiază Viziunile. Cât am stat eu acolo, s-au ocupat cu toţii de provizii, de revizuirea maşinilor, chestii din astea. O parte din ei păreau cam duri, ca să spun aşa.

– De ce te-a invitat? am întrebat.

Spunea că îi trebuie o persoană care să poată interpreta ultima Viziune, în caz că o va găsi. Cel puţin asta a spus când eram la Viciente. Aici a vorbit numai despre provizii şi pregătiri pentru excursie.

– Unde plănuieşte să plece?

– Nu ştiu. Nu mi-a răspuns niciodată la această întrebare.

După vreo trei kilometri, mi-a spus să o iau spre stânga, pe un drum îngust şi pietruit. Am coborât într-o vale. În faţă se vedea o casă făcută din bârne groase de lemn. În spatele ei se înălţau mai multe hambare şi dependinţe. Trei lame ne-au privit de pe o mică păşune îngrădită

În timp ce încetineam, pregătindu-mă să opresc, cei câţiva oameni care se ocupau de o maşină ne-au privit fără să zâmbească. La marginea casei am observat un grup electrogen care duduia. Uşa s-a deschis şi spre noi s-a îndreptat un bărbat înalt, brunet, cu trăsături aspre, puternice.

– E Robert, mi-a spus Marjorie.

– Bine, am spus, simţindu-mă încă încrezător şi tare pe poziţie.

Ne-am dat jos din maşină. Jensen a privit spre Marjorie.

– Începusem să mă îngrijorez pentru tine, a spus. Am înţeles că ai întâlnit un prieten.

M-am prezentat şi mi-a strâns mâna cu putere.

– Sunt Robert Jensen, a spus. Mă bucur că sunteţi bine amândoi. Să mergem înăuntru.

În casă, mai mulţi oameni se ocupau de provizii. Unul ducea un cort şi un primus la maşină. În sufragerie mai erau şi două femei peruane, care împachetau mâncare. Jensen s-a aşezat pe un scaun şi ne-a arătat, cu un gest, alte două scaune pe care să şedem.

– De ce spui că e bine că suntem teferi amândoi? am întrebat.

S-a aplecat spre mine şi m-a întrebat, la rândul lui:

– De când te afli prin părţile astea?

– De azi după-masă

– Atunci e clar că nu ştii cât e de periculos. Dispar oameni aici. Ai auzit de Manuscris, de cea de A Noua Viziune, cea de negăsit?

– Da. De fapt...

– Atunci trebuie să afli ce se întâmplă, m-a întrerupt. Căutarea acestei Viziuni e o poveste urâtă. Sunt implicaţi oameni periculoşi.

– Cine sunt aceştia?

– Cei care nu dau doi bani pe valorile arheologice ale acestor descoperiri. Oameni care vor să aibă aceste Viziuni pentru interesele lor.

Un uriaş cu barbă ne-a întrerupt conversaţia, întinzându-i lui Jensen o listă. Au schimbat câteva replici rapide în spaniolă. Apoi, Jensen m-a privit din nou.

– Şi tu cauţi Viziunea lipsă? Ai idee în ce te bagi?

M-am simţit cam ciudat şi am reuşit cu greu să vorbesc.

– Ăăă... Mai degrabă aş vrea să aflu mai multe despre restul Manuscrisului. Nu am văzut încă prea multe...

S-a îndreptat pe scaun, apoi a spus:

– Îţi dai seama că Manuscrisul e un bun în proprietatea statului şi că a face cópii neavizate este ilegal?

– Da, dar unii oameni de ştiinţă dezaprobă acest lucru. Sigur că guvernul suprimă noile...

– Nu crezi că naţiunea peruană are drept de control asupra propriilor comori arheologice? Guvernul ştie că te afli în această ţară?

Nu ştiam ce să mai zic... Neliniştea îmi provoca din nou strâgeri de stomac.

– Ei, să nu mă înţelegi greşit, a continuat zâmbind. Sunt de partea ta. Dacă eşti susţinut de oameni de ştiinţă din afara ţării, spune-mi. Impresia mea este că de fapt te afli şi tu în treabă

– Cam aşa ceva, am spus.

Am observat că atenţia lui Marjorie se mutase de la mine la Jensen.

– Ce crezi că ar trebui să facă? l-a întrebat ea.

Jensen s-a ridicat şi a zâmbit.

– Aş putea să-ţi ofer un loc aici, cu noi. Avem nevoie de oameni. Locul în care mergem este relativ sigur, cel puţin aşa cred. Şi ai avea şi posibilitatea să te întorci acasă, dacă lucrurile vor merge mai rău.

M-a privit cu atenţie.

– Dar va trebui să faci în permaneţă ceea ce ţi se spune.

Am întors capul către Marjorie. M-am simţit derutat. Îmi spuneam că poate ar fi mai bine să accept oferta lui Jensen. Dacă se avea bine cu guvernul, aceasta putea fi singura mea cale pentru o întoarcere legală în State. Poate că mă îmbătam cu apă rece. Jensen ar fi putut avea dreptate şi eu nu.

– Cred că ar trebui să te gândești la ce a spus Robert, a comentat Marjorie. E înfricoșător pe aici de unul singur.

Deși îmi spuneam că ar putea să aibă dreptate, eu aveam încredere în Wil, în intențiile noastre. Am vrut să-mi exprim acest gând, dar când să deschid gura, nu am putut articula cuvintele. Nu mai puteam gândi clar.

Dintr-o dată, uriașul a dat buzna în încăpere. Jensen s-a ridicat brusc și a privit pe fereastră, apoi s-a întors calm spre Marjorie.

– Vine cineva. Mergi te rog și cheamă-l pe Kenny.

A deschis ușa și mi-am auzit numele menționat afară

– Cine e acolo? am întrebat.

Jensen m-a privit dur.

– Liniște! a spus.

El și bărbatul cel înalt au ieșit și au închis ușa. Pe geam, am văzut o figură solitară desenându-se în spatele farurilor camionului. Primul impuls a fost să rămân înăuntru. Felul în care Jensen evaluase situația mă umpluse de temeri. Dar ceva îmi părea familiar la persoana pe care o vedeam, așa că am deschis ușa și am ieșit. Când m-a văzut, Jensen s-a repezit spre mine.

– Ce faci? Intră imediat înapoi!

Mi-am auzit din nou numele menționat, dincolo de generator.

– Înapoi! Acum! a spus Jensen. Poate fi o capcană

Stătea exact în fața mea, blocându-mi vederea spre camion.

– Înapoi! Acum!

M-am simțit complet confuz, panicat, incapabil să iau o decizie. Silueta din spatele luminilor s-a apropiat. Am auzit limpede:

– ... să vii, pentru că trebuie să vorbesc cu tine!

Apoi, pe măsură ce s-a apropiat, capul mi s-a limpezit și mi-am dat seama că era Wil. Am trecut pe lângă Jensen.

– Ce-ai pățit? m-a întrebat Wil. Trebuie să plecăm de aici.

– Să o luăm și pe Marjorie.

– Nu pot face nimic pentru ea acum. Ar fi mai bine să plecăm.

Ne îndepărtam hotărât, când l-am auzit pe Jensen strigând:

– Mai bine ați rămâne aici! N-o să vă meargă

Wil s-a oprit și m-a privit, dându-mi ocazia să aleg: să plec sau să rămân.

– Să mergem! am spus.

Am trecut de camionul cu care venise Wil, remarcând în cabină doi oameni. Ne-am suit în jeep și am plecat. Convoiul cu prietenii lui Wil ne-a urmat.

El m-a privit.

– Jensen mi-a spus că te-ai decis să stai cu grupul lui. Ce s-a întâmplat, de fapt?

– De unde știi cum îl cheamă? m-am mirat eu.

– Știu totul despre tipul ăsta, a replicat Wil. Lucrează pentru guvernul peruan. E într-adevăr arheolog, dar e hotărât să țină totul secret, în schimbul exclusivității dreptului de studiu asupra Manuscrisului. Atâta doar că n-ar fi trebuit să plece în căutarea celei de A Noua Viziuni. După toate aparențele, încalcă înțelegerea cu guvernul. Umblă zvonul că va pleca în curând. Și când am auzit că Marjorie e cu el, mi-am zis că e mai bine să merg să văd. Ce ți-a spus?

– Mi-a spus că sunt în pericol și că ar trebui să rămân cu ei. Și că mă va ajuta să mă întorc acasă, dacă vreau.

Wil a clătinat din cap.

– Te domina de-a binelea.

– Ce vrei să spui?

– Ar fi trebuit să vezi câmpurile energetice. Al tău fugise aproape cu totul în al lui.

– Nu înțeleg!

– Adu-ți aminte de Sarah și de cearta de la Viciente... Ai fost martor. Cel care câștigă, cel care-și impune punctul de vedere asupra celuilalt, îl „golește" practic de energie, iar cel care pierde se simte sfârșit, slab, confuz... Ca fata din familia de aseară

A zâmbit:

– Așa arăți tu acum.

– Ai văzut cum lucrul ăsta mi s-a întâmplat mie?

– Da. Și ți-a fost foarte greu să oprești controlul pe care-l avea asupra ta și să i te sustragi. Pentru o secundă, chiar am crezut că n-o vei face.

– Dumnezeule! Tipul chiar că e diabolic!

– Nu chiar. Probabil că este doar pe jumătate conștient de ceea ce face. Crede că este în drept să controleze situația și în mod sigur și-a dat seama până acum că n-o poate face decât urmând o anumită strategie. Mai întâi, pretinde că ți este prieten, apoi găsește un defect în ceea ce faci. În cazul tău, mărșează pe ideea că ești în pericol. De fapt, îți subminează în mod subtil încrederea, până când începi să te îndoiești de calea ta și să te identifici cu el. De îndată ce-i reușește acest lucru, ești al lui.

Wil m-a privit în ochi.

– Este doar una dintre multele strategii pe care le folosesc oamenii ca să utilizeze energia altora. O să afli și altele, mai târziu, în A Șasea Viziune.

Nu-l mai ascultam. Toate gândurile mele se îndreptau spre Marjorie. Nu-mi prea plăcea că trebuia să o las acolo.

– Nu crezi că ar trebui să încercăm s-o recuperăm pe Marjorie? am întrebat.

– Nu acum. Nu cred că e în pericol. Putem să trecem pe acolo mâine, înainte de plecare și să încercăm să vorbim cu ea.

Am rămas tăcuți câteva minute, apoi Wil a spus:

– Înțelegi ce am vrut să spun când am zis că Jensen nu-și dă seama ce face? Prin asta, nu se deosebește de majoritatea oamenilor. Face ceea ce trebuie ca să fie mai puternic.

– Nu. Cred că nu înțeleg.

Wil părea gânditor.

– Mulți oameni sunt complet inconștienți, în *acest* sens. Știm doar că ne simțim slabi și dintr-o dată, când îi controlăm pe ceilalți, ne simțim mai bine. Nu ne dăm seama că facem asta pe spezele altora. Furăm energie de la alții. Mulți oameni își trăiesc toată viața vânând permanent energia altora.

M-a privit amuzat.

– Deși uneori lucrurile se petrec și altfel. Întâlnim pe câte cineva, care măcar pentru o vreme, ne va trimite în mod voit energia sa.

– Unde vrei să ajungi?

– Adu-ți aminte când tu și Marjorie mâncați împreună la restaurant și am intrat eu.

– Ei bine?

– N-am idee despre ce vorbeați, dar era clar că energia plutea toată spre tine. Am văzut asta foarte clar când am intrat. Cum te-ai simțit în momentele acelea?

– Foarte bine, am spus. Ideile pe care le exprimam îmi erau limpezi precum cristalul. Mă exprimam cu ușurință. Dar unde vrei să ajungi?

A zâmbit.

– Uneori, alte persoane vor ca noi să definim pentru ele o situație, și pentru asta ne dau energia necesară, așa cum a făcut Marjorie cu tine. Ne fac să ne simțim mai puternici, dar vezi tu, „darul" ăsta nu durează prea mult. Majoritatea omenilor, chiar și Marjorie, nu sunt destul de puternici ca să tot dea energie. De aceea relațiile degenerează în luptă pentru putere. Oamenii își contopesc energiile, apoi se luptă să controleze totul. Cel care pierde plătește un preț foarte mare.

S-a oprit brusc și m-a privit.

– Înțelegi acum A Patra Viziune? Gândește-te la ce ți s-a întâmplat. Ai văzut fluxul de energie dintre oameni și te-ai întrebat ce e cu asta, apoi ai dat peste Reneau, care ți-a spus că psihologii caută motivele pentru care oamenii încearcă să se controleze unii pe alții. Această teorie a fost demonstrată de către familia peruană. Ai văzut că dominarea altora îl face pe cel ce domină să se simtă puternic și atotștiutor, „sugând" energie de la cei pe care îi domină. Nu are importanță că tu crezi că o face pentru binele celorlalți – al copiilor, de exemplu – care ar avea nevoie de control tot timpul. Stricăciunea s-a produs. Mai încolo, ai dat peste Jensen și ți-ai făcut idee despre cum se simte acest lucru. Ai văzut că atunci când cineva te domină psihic, parcă îți ia mințile. Nu ai pierdut o polemică intelectuală cu Jensen. Nu. Și cu toate astea, toată puterea ta mentală s-a dus la el. Din păcate, această violență psihică se întâmplă tot timpul în societate, deseori exercitată de către oameni bine intenționați.

Am aprobat. Wil îmi rezumase experiența cum nu se poate mai bine.

– Încearcă să înțelegi pe deplin A Patra Viziune, a continuat el. Vezi cum se potrivește cu ceea ce știi deja. A Treia Viziune ți-a arătat că lumea fizică este un vast sistem energetic. Acum, A Patra îți arată că foarte mult timp oamenii s-au bătut pentru singurul tip de energie la care sunt deschiși: cea care „curge" între ei. La asta s-a rezumat întotdeauna conflictul uman, indiferent de nivel: de la sâcâiala din familie și de la serviciu, până la războaiele dintre națiuni. Toate sunt rezultatul sentimentului de nesiguranță, al slăbiciunii și impulsului de a fura energia altuia pentru a te simți bine.

– Ia stai! am protestat. Unele războaie au trebuit să fie purtate: au fost drepte.

– Desigur. Dar unicul motiv pentru care un conflict nu poate fi rezolvat imediat este că una dintre părți are o atitudine irațională, în scop energetic.

Wil a părut că-și amintește dintr-o dată ceva. Căutând într-un rucsac, a scos câteva hârtii , prinse cu o agrafă de birou.

– Uitasem! a spus. Am găsit pentru tine o copie a celei de A Patra Viziuni.

Mi-a dat copia și a tăcut, privind la drum, în timp ce conducea.

Am luat lanterna de pe bord și am citit timp de vreo douăzeci de minute. Înțelegerea celei de A Patra Viziuni – se spunea – consta în a vedea lumea ca pe o vastă competiție pentru energie, prin urmare și pentru putere.

Totuși, odată ce oamenii înțeleg lupta aceasta – continua Viziunea – conflictul va începe imediat să fie transcens. Vom începe să ieșim din

competiția pentru energia umană, fiindcă, în final, vom fi capabili să primim energie de la alte surse.

L-am privit pe Wil.

– Care sunt celelalte surse? am întrebat.

El a zâmbit, dar n-a spus nimic.

MESAJUL MISTICILOR

A doua zi de dimineață, m-am sculat imediat ce l-am auzit pe Wil mişcând. Petrecusem noaptea într-o casă a unuia dintre prietenii lui. Wil se îmbrăca iute într-un colț. Afară era încă întuneric.

– Să strângem repede, a şoptit.

Ne-am adunat hainele şi am făcut câteva ture la maşină, cu proviziile. Centrul oraşului era la numai câteva sute de metri. Luminile sale se vedeau vag în întuneric. Zorile erau doar o linie roşiatică înspre răsărit. Câteva păsări ciripeau răzleț. În rest, linişte.

Am rămas lângă jeep, în timp ce Wil a vorbit ceva pe verandă cu prietenul său. Deodată, s-au auzit zgomote în centru. Se vedeau îndreptându-se într-acolo luminile farurilor a trei camioane, care apoi s-au oprit în acel loc.

– Ar putea fi Jensen, a spus Wil. Să mergem să vedem ce se întâmplă, dar cu atenție.

Ne-am dus spre o alee care dădea în centru, la câteva zeci de metri de camioane. Două dintre ele erau încărcate cu combustibil, iar al treilea era parcat în fața unui magazin. Patru, cinci oameni se învârteau pe lângă ele. Am văzut-o pe Marjorie ieşind din magazin şi ducând ceva în camionul de acolo. Apoi a venit spre noi, uitându-se în vitrinele magazinelor vecine.

– Du-te spre ea şi vezi dacă poți să o convingi să vină cu noi, mi-a şoptit Wil. Vă aştept aici.

M-am furişat după colț şi m-am îngrozit de ce-am văzut: oamenii lui Jensen purtau arme automate. Teama mea a crescut într-o clipă şi mai mult. Pe o stradă, la câțiva paşi de mine, nişte soldați se furişau spre grupul lui Jensen.

Exact în momentul în care Marjorie m-a zărit pe mine, şi oamenii lui Jensen i-au văzut pe soldați. Un zgomot de focuri de armă a izbucnit dintr-o dată. Marjorie m-a privit terorizată. M-am grăbit spre ea, am

apucat-o de braț și ne-am ascuns pe aleea următoare. S-au auzit mai multe împușcături, precum și dialoguri și țipete furioase în spaniolă. În fugă, ne-am împiedicat de un vraf de ambalaje și ne-am trezit pe jos.

– Să fugim! am strigat, sărind în picioare.

S-a luptat și ea să se ridice, apoi m-a tras și pe mine jos, arătându-mi din priviri spre capătul aleii. Doi bărbați înarmați se ascundeau, privind spre strada principală. Am înghețat. Într-un sfârșit, cei doi au fugit pe stradă, spre un pâlc de arbori, puțin mai departe.

Știam că trebuia să ajungem înapoi, la casa prietenului lui Wilson, la jeep, fiind sigur că Wil se va duce acolo. Ne-am târât cu atenție spre strada vecină. Din dreapta se auzeau țipete și focuri de armă, dar din locul în care ne aflam nu vedeam nimic. Spre stânga iarăși nimic, nici urmă de Wil. Probabil că ne-o luase înainte.

– Să trecem prin pădure, am spus către Marjorie, care-și învinsese teama și părea foarte sigură pe sine. După aceea – am continuat – să mergem pe la marginea pădurii spre stânga. Jeepul e parcat pe-acolo, pe undeva.

– Bine, a spus ea.

Am traversat repede strada și am alergat vreo șaptezeci de metri spre casă. Jeepul era acolo, dar în jurul lui nici o mișcare. Cum ne pregăteam să traversăm încă o stradă, spre casă, o mașină militară a dat colțul în stânga noastră și s-a îndreptat încet în aceeași direcție cu noi. În secunda următoare l-am văzut pe Wil străbătând în fugă curtea, sărind în jeep și plecând în trombă în direcția opusă. Mașina militară l-a urmat.

– Ei, fir-ar să fie! am spus.

– Ce facem acum? a întrebat Marjorie, cu teamă

S-au mai auzit împușcături pe străzile din spatele nostru, de data aceasta mai aproape. În față, pădurea se îndesea și cobora, urmând relieful, spre nord și spre sud. Creasta era aceeași cu cea pe care o văzusem înainte în panoramă

– Repede, să urcăm! am spus.

Am urcat în fugă câteva sute de metri. Ne-am oprit într-un luminiș și am privit înapoi spre oraș. Tot mai multe mașini militare păreau să curgă pe străzi și soldații începuseră razia, percheziționând fiecare casă. Sub noi, la baza dealului, se auzeau voci înăbușite.

Ne-am grăbit să urcăm mai departe. Tot ce puteam face acum era să fugim cât mai repede.

Am continuat să urcăm spre nord toată dimineața, oprindu-ne numai pentru a ne ascunde atunci când vreun vehicul se întâmpla să treacă pe

creasta paralelă cu noi, în stânga. Traficul era format în general din mașini militare de culoare verde, ca și cele pe care le văzusem în oraș, dar mai trecea și câte o mașină civilă. Ca o ironie, drumul servea drept apărare în fața sălbăticiei care ne înconjura.

Înaintea noastră, culmile se uneau și păreau tot mai abrupte. Țancuri stâncoase străjuiau de-o parte și de alta valea de dedesubt. Deodată, am văzut venind un jeep ca al lui Wil, pe un drumeag ce șerpuia înspre vale.

– Parc-ar fi Wil, am spus, scrutând atent depărtarea.

– Să coborâm, a spus Marjorie.

– Stai! Dacă e vreo capcană? Dacă l-au prins și folosesc jeepul drept momeală pentru noi?

Fața lui Marjorie s-a întunecat.

– Stai aici, i-am spus. Voi coborî singur. Tu privește numai. Dacă totul e în ordine, îți voi face semn să cobori.

A fost de acord, cu destulă ezitare și eu am coborât rapid povârnișul pietros, spre locul unde era parcat jeepul. Am putut vedea, printre frunze, o persoană care cobora din mașină, dar n-am recunoscut-o. Mi-am croit drum printre tufișuri și printre trunchiurile copacilor, alunecând din când în când pe pământul cleios și ud.

În sfârșit, mașina mi-a apărut direct în față, la vreo sută de metri. Șoferul, aplecat pe fereastră, încă nu putea fi recunoscut. M-am mișcat puțin pentru a vedea mai bine. Era Wil. M-am lăsat să alunec la vale, până m-am oprit într-un trunchi de copac, în ultima clipă. Mi s-a strâns stomacul. Aproape că mă sinucideam...

Ținându-mă de copac, am încercat să-i atrag atenția lui Wil. Privea undeva deasupra mea, cu mare atenție. Coborând privirea, m-a văzut și pe mine. A sărit în sus și a venit spre mine, prin tufișuri. I-am făcut un semn spre cheile abrupte. S-a uitat și el într-acolo, apoi mi-a strigat:

– Nu văd nici o potecă! Trebuie să cobori în vale și, cumva, să treci pe acolo.

I-am făcut semn că am auzit și când să o strig pe Marjorie am auzit zgomot de motor. Wil a sărit în mașină și a pornit spre șoseaua principală. M-am grăbit în sus, pe deal. Printre crengi, am văzut-o pe Marjorie venind spre mine.

Deodată, din spatele ei s-au auzit strigăte violente în spaniolă și zgomot de pași care alergau. Marjorie s-a ascuns după niște pietre. Mi-am schimbat și eu direcția, fugind cu cât mai puțin zgomot spre

stânga. Printre crengi, am văzut doi oameni înșfăcând-o pe Marjorie și am auzit țipătul ei speriat.

Am continuat să urc panta, ascunzându-mă, având în minte imaginea ei speriată. Odată ajuns sus, am luat-o din nou spre nord, cu capul pleznindu-mi de durere și de frică

După mai mult de un kilometru, m-am oprit, atent. Se auzeau mișcări și glasuri în urma mea. Întins pe spate, am încercat să mă relaxez și să-mi limpezesc gândurile, dar amintirea capturării lui Marjorie îmi venea mereu în minte. De ce am lăsat-o singură? Ce să fac acum?

M-am ridicat, trăgând aer în piept și privind în jur. Nu se vedeau mașini. Am luat-o din nou la fugă, oprindu-mă din când în când pentru a asculta, dar nu se auzeau decât zgomotele obișnuite ale pădurii. Încetul cu încetul, am început să mă mai liniștesc. În cele din urmă, au prins-o pe Marjorie... Ea nu era vinovată cu nimic, fugise doar din fața împușcăturilor. Probabil că va fi reținută numai până când va fi legitimată și atunci vor vedea că este om de știință, cu acte în regulă

Am pornit din nou spre nord. Începeau să mă doară toți mușchii, de atâta alergătură. Mă simțeam murdar, obosit, înfometat și cu stomacul strâns de frică. Două ore, sau mai mult, am tot mers, fără să mă gândesc la nimic și fără să întâlnesc pe nimeni.

Apoi, dintr-o văioagă, din stânga, am auzit zgomot de pași. Am înghețat, ascultând, dar zgomotul a încetat. Copacii erau mai mari aici, un scut uriaș în calea razelor soarelui, care subția mult lumina. Nu se vedea la mai mult de cincizeci de metri. Totul era nemișcat. Am mers ușor spre un bolovan, în dreapta, apoi spre niște copaci, având grijă să nu fac vreun zgomot. Trei movile se vedeau mai departe, în direcția spre care mergeam, așa că mi-am continuat drumul. Tot nici o mișcare. Am înaintat puțin. În spatele meu am auzit trosnetul unei crenguțe. M-am întors încet.

Chiar acolo, lângă un bolovan, se afla bărbatul cel uriaș pe care-l văzusem la ferma lui Jensen, cu ochi sălbatici, speriați, cu brațele tremurânde, amenințându-mă cu o armă automată. Părea că se chinuie să își aducă aminte cine eram.

– Stai, stai! am spus. Îl cunosc pe Jensen.

M-a privit mai atent și a lăsat arma în jos. Din pădure, în spate, am auzit pe cineva mișcându-se. Bărbatul a fugit pe lângă mine, cu arma în mână. L-am urmat, instinctiv. Amândoi alergam cât puteam de repede, sărind peste crengi și bolovani, privind din când în când în urmă

După câteva sute de metri, s-a împiedicat și eu l-am depășit în fugă. M-am oprit între două stânci, să mă odihnesc puțin, și am privit înapoi, încercând să văd ce venea după noi. Un soldat singuratic a ridicat arma, amenințându-l pe bărbatul care se chinuia să se ridice de jos. Înainte să apuc să spun ceva, soldatul a tras. Pieptul bărbatului s-a înroșit brusc, împroșcând totul în jur cu sânge. Ecoul salvei trase cu puțin înainte a umplut aerul.

O clipă, omul a rămas nemișcat, cu ochii larg deschiși. Apoi trupul său s-a arcuit și a căzut. Am reacționat orbește, începând să alerg din nou spre nord, de teamă că soldatul m-ar fi putut repera. Creasta devenea tot mai abruptă și pietroasă. Îmi era tot mai greu să urc.

Tot corpul îmi tremura de oboseală și de frică. Mă chinuiam să câștig distanță, agățându-mă și împingându-mă cu mâinile printre pietre. După câteva secunde m-am uitat în urmă. Soldatul se apropiase de cadavru. M-am furișat după o piatră, exact când și-a ridicat privirea și s-a uitat în sus. Mi s-a părut că privea direct spre mine. M-am târât la stânga, prin spatele pietrelor. Mai încolo, pantele m-ar fi ascuns ochilor soldatului, așa că am sărit din nou în picioare, alergând cât puteam de repede spre perdeaua de copaci pe care o vedeam în față. Deși nu îndrăzneam să privesc înapoi, ca să mă conving, eram sigur că soldatul era pe urmele mele.

În fața mea dealul devenea din nou abrupt și m-am luptat să urc, simțind că începeau să mă lase puterile. În vârf, totul era plin de copaci înalți, deși ca peria. Pământul era ud, nu vedea niciodată soarele. În spatele păduricii se ridica un perete de stâncă, pe care l-am escaladat cu multă atenție, căutând locșoare unde să mă pot agăța și sprijini. M-am luptat, până când am ajuns în vârf și acolo mi-a pierit orice urmă de hotărâre și de curaj, când am văzut ce era în fața mea: o prăpastie de vreo sută de metri, fără nici o putință de a o traversa.

Priveliștea m-a trăsnit și m-a nimicit într-o clipă. Se auzeau pietre alunecând pe peretele pe care tocmai îl urcasem, semn că soldatul se apropia cu repeziciune. Am căzut în genunchi. Eram obosit, sfârșit, și cu un ultim suspin m-am abandonat sorții, renunțând a mă mai lupta. Nu va trece mult și vor veni și gloanțele, știam asta. Ciudat, la capătul acestui sentiment de groază, moartea era ca o eliberare bine venită. În așteptare, mi-au răsărit în minte imagini ale duminicilor copilăriei mele, ale contemplării inocente a lui Dumnezeu. Oare cum este moartea? Am încercat să mă deschid către această experiență

După multă vreme, neavând nici o idee despre cât timp putea să fi trecut, am devenit brusc conştient că nu se întâmplase nimic! Am privit în jur şi am văzut, cu mare surprindere, că mă aflam pe piscul cel mai înalt al muntelui. De acolo vedeam alte dealuri, alte culmi, panorama se întindea în toate direcţiile.

O mişcare mi-a atras atenţia. Departe, în vale, pe panta care dădea spre sud, soldatul mergea agale, îndepărtându-se de mine, cu arma lui şi a bărbatului din tabăra lui Jensen atârnându-i în spate.

Vederea acestuia mi-a adus un val de căldură în trup şi m-a umplut de o bucurie mută. Cumva, nu ştiu cum, am supravieţuit! M-am aşezat cu picioarele încrucişate, savurând această sublimă stare de euforie. Aş fi vrut să stau acolo pentru totdeauna. Ziua era minunată, soarele strălucea, cerul era albastru, senin.

Şi, cum şedeam aşa, m-a izbit cât de aproape îmi păreau dealurile purpurii din zare, sau, mai bine zis, ce senzaţie de apropiere simţeam. Aceeaşi percepţie se putea extinde şi la norişorii răzleţi, care îmi treceau pe deasupra capului. Aveam impresia că dacă ridic mâna, îi pot atinge.

Cum priveam spre cer, mi-am dat seama că se întâmpla ceva aparte în corpul meu. Mă mişcam cu o uşurinţă incredibilă, spatele şi gâtul le puteam îndrepta fără efort, fără durere. M-am ridicat în picioare fără să mă ajut de mâini, tot fără să simt vreo durere. Aveam senzaţia că sunt uşor ca un fulg.

Privind munţii din depărtare, am observat luna, care se pregătea să apună. Era doar un sfert de lună şi atârna deasupra orizontului, ca un bol întors. Pe loc, am înţeles de ce avea acea formă. Soarele, la milioane de kilometri deasupra mea, strălucea doar pe partea de sus a lunii care cobora. Puteam vedea precis linia de demarcaţie dintre suprafaţa însorită şi cea întunecată, şi această percepţie mi-a extins conştienţa chiar mai departe.

Îmi puteam imagina luna sub orizont, iar forma ei precis desenată se va arăta astfel celor care trăiau departe, spre vest, şi încă o mai puteau vedea. Mi-am imaginat cum ar fi dacă ea s-ar găsi exact sub mine, pe cealaltă parte a planetei. Oamenilor de acolo le-ar apărea plină, pentru că soarele de deasupra mea ar străluci pe lângă Pământ şi ar lumina-o în întregime.

Aceste imagini au trimis un bulgăre fierbinte în sus pe spinarea mea, iar spatele a părut că mi se îndreaptă mai mult gândindu-mă, ba nu, *realizând* că un spaţiu tot atât de mare cât se afla deasupra capului meu era şi sub picioarele mele, de cealaltă parte a globului. Pentru prima oară în viaţă, am ştiut că rotunjimea Pământului nu era un concept intelectual, abstract, ci putea fi simţit.

Acest lucru m-a incitat, dar pe de altă parte mi-a părut perfect normal şi natural. Tot ce-mi doream era să mă afund în senzaţia aceea de suspendare, de plutire în spaţiul care se afla în toate direcţiile. Nu era ceva asemănător tendinţei de a împinge pământul cu picioarele, pentru a mă opune gravitaţiei, ci mai degrabă am simţit că eram ţinut în sus de un fel de flotabilitate interioară, ca şi cum aş fi fost umplut, asemeni unui balon, cu îndeajuns heliu cât să alunec pe deasupra pământului abia atingându-l cu picioarele. Senzaţia era oarecum similară celei de condiţie fizică perfectă, obţinută după ani de antrenamente, doar că mă simţeam mult mai uşor, mult mai bine definit.

M-am aşezat din nou pe stâncă şi din nou totul mi s-a părut foarte, foarte aproape: stânca pe care şedeam, copacii cei înalţi din vale, munţii de la orizont. Cum priveam ramurile unduindu-se în vânt, am trăit nu numai vizual această întâmplare, ci şi fizic, ca şi cum ramurile acelea ar fi fost chiar părul meu.

Am simţit totul ca făcând, într-un fel, parte din mine. Stăteam pe un vârf de munte şi mă uitam la panorama care se întindea sub mine în toate direcţiile, şi mă simţeam de parcă trupul meu fizic ar fi fost numai un cap, care avea un corp mai mare, format din tot ceea ce vedeam. Am avut senzaţia că întregul univers se privea pe sine prin ochii mei.

Această percepţie mi-a provocat un scurt-circuit în memorie. Mintea mi-a fugit înapoi în timp, la începutul călătoriei mele în Peru, apoi în copilărie, la naştere... Îmi era prezent faptul că viaţa mea de fapt nu a început cu concepţia şi cu naşterea mea pe planetă ci mult mai înainte, odată cu formarea restului fiinţei mele, a corpului meu adevărat, a universului însuşi.

Teoria evoluţiei m-a plictisit întotdeauna, dar acum, cu mintea alergându-mi înapoi în timp, toate lucrurile despre care citisem vreodată începeau să vină către mine. Inclusiv conversaţiile cu prietenul meu care semăna cu Reneau. Mi-am adus aminte şi care era domeniul care îl interesa: evoluţia...

Toată cunoaşterea părea că difuzează în amintirile mele. Îmi aminteam lucruri care se întâmplaseră şi toată această unitate m-a făcut să privesc evoluţia într-un fel cu totul nou.

Puteam privi cum prima bucăţică de materie a explodat în univers, şi iată că A Treia Viziune era corectă: nimic nu era cu adevărat solid în el. Materia era doar energie care vibra pe un anumit nivel, şi, la început, a existat doar această formă simplă: elementul pe care noi îl numim hidrogen. Numai asta era în tot universul: hidrogen.

Vedeam cum gravitau atomii de hidrogen, ca şi cum ar fi avut nevoie de o stare energetică mai complexă. Când conglomeratele de hidrogen

au atins o densitate suficientă, au început să se încălzească, să ardă, să formeze ceea ce noi numim stele, să fuzioneze și să formeze elemente care vibrau pe un nivel mai înalt.

Cum continuam să privesc, aceste prime stele îmbătrâneau și, în final, explodau și împrăștiau hidrogenul rămas și elementele nou create, în univers. Și procesul se tot repeta, se tot repeta... Alți atomi gravitau împreună, până când se încălzeau, formau alte stele, alte elemente, creând materie care vibra mereu pe niveluri tot mai înalte. Și așa mai departe... Fiecare generație de stele a creat atomi care nu mai existaseră înainte, până când spectrul materiei – elementele chimice de bază – s-a format și s-a stabilit peste tot. Materia a evoluat de la elementul hidrogen – cea mai simplă vibrație energetică – la carbon, care vibrează pe un nivel foarte, foarte înalt. Acest lucru a ajutat evoluția cu încă un pas.

Când s-a format Soarele nostru, bucăți de materie au căzut de pe orbita lui și una dintre ele, Pământul, conținea toate elementele nou create, inclusiv carbonul. Pe măsură ce Pământul s-a răcit, gazele prinse în masa topită au migrat către suprafață și s-au contopit unele cu altele, formând vapori de apă. Și au venit ploi mari, formându-se astfel oceanele peste crusta cea stearpă. Apa a acoperit mult din suprafața planetei, cerurile s-au înseninat și soarele, strălucind puternic, a scăldat lumea nou creată în lumină, căldură, radiație.

În apele adânci, printre furtunile violente care bântuiau planeta, materia a sărit peste nivelul de vibrație al carbonului, către un stadiu și mai complex: vibrația specifică aminoacizilor. Dar, iată, pentru prima dată, acest nou nivel de vibrație nu era stabil. Materia trebuia să absoarbă întruna altă materie în ea, pentru a-și susține vibrația. Trebuia să se hrănească. Astfel a apărut o nouă treaptă a evoluției: viața.

Restrânsă de existența doar în apă, am văzut această viață divizându-se în două forme distincte. Una – pe care am numit-o floră – trăia din materia anorganică și a transformat aceste elemente în hrană, utilizând dioxidul de carbon care exista în acea atmosferă timpurie. Ca un produs secundar, plantele au eliberat oxigenul în afară, pentru prima oară. Viața plantelor s-a răspândit rapid în oceane și în cele din urmă și pe uscat.

Cealaltă formă – pe care unii au numit-o faună – absorbea numai hrană organică pentru a-și susține vibrația. Am putut vedea animalele umplând oceanele în marea eră a peștilor, și atunci când plantele au eliberat suficient oxigen în atmosferă, ele și-au urmat drumul pe uscat.

Am văzut animalele amfibii – jumătate pești, jumătate altceva, cu totul nou – părăsind apele pentru prima oară și folosindu-și plămânii

pentru a respira aerul cel nou. Materia făcea salt peste salt înainte, și reptilele au acoperit Pământul în marea eră a dinozaurilor. Apoi au apărut și s-au răspândit pe Pământ mamiferele cu sânge cald, și mi-am dat seama că fiecare specie care apărea reprezenta viața – materia – vibrând la niveluri tot mai înalte.

Omul... Viziunea s-a încheiat. Văzusem într-o clipă toată evoluția, materia apărând și transformându-se după un plan anume, spre vibrații tot mai înalte, creându-și sieși mereu toate condițiile. Văzusem apariția omului, apariția fiecăruia dintre noi, ca indivizi, în acele condiții.

Stând pe muntele acela, aproape că vedeam cum se extinde această evoluție în viața ființelor umane și chiar mai departe. Evoluția următoare se leagă de experiența coincidențelor în viață. Ceva în aceste evenimente ne îndeamnă să mergem mai departe, creează noi niveluri de vibrație, mai înalte, împinge evoluția înainte. Totuși, oricât de mult am încercat, nu am înțeles pe deplin acest fenomen.

Am stat mult timp pe stânci, simțind numai pace și împlinire. Apoi, brusc, am observat că soarele începuse să alunece spre apus. Spre nord-vest, la ceva mai mult de un kilometru, se zărea un fel de oraș. Vedeam formele acoperișurilor. Drumul de pe creasta vestică părea să șerpuiască exact într-acolo.

M-am ridicat și am început să cobor. Îmi venea să râd cu glas tare. Eram încă legat de locurile acelea, păream că merg pe suprafața propriului meu corp, și mai mult, exploram regiuni ale lui. Sentimentul era hilar de-a binelea.

Am coborât în pădure. Soarele după-amiezii arunca umbre lungi printre copaci. Pe la jumătatea pantei am dat de un pâlc de arbori deși ca peria, între care am intrat și, brusc, am simțit o schimbare în corp: eram mai ușor, mă coordonam mai bine. M-am oprit și am privit cu atenție în jur la arbori, la tufișuri, observându-le forma, frumusețea. Vedeam fuioare de lumină albă și globuri rozalii în jurul fiecărei plante.

Mi-am continuat drumul și am ajuns la un pârâu, care radia o lumină albăstruie, umplându-mă de liniște și de o stare aproape tulbure, de toropeală. Am trecut prin vale și am urcat pe creasta vecină, până la drum, pornind-o la întâmplare, spre nord.

Mai departe, am zărit un om în sutană dispărând la următoarea cotitură și am tresărit. Fără urmă de teamă, am alergat ca să-l ajung din urmă și să-i vorbesc. Știam că voi fi perfect conștient de ceea ce voi spune și voi face. Aveam un sentiment de bunăstare perfectă. Dar, spre enorma mea surprindere, până să-l ajung, a și dispărut. Spre dreapta,

un drumeag cobora în vale, dar nu se vedea nimeni pe acolo. Nici pe drumul principal nu mai era nimeni, în față, sau în spate... Mă gândeam să o iau înapoi, pe drumeagul pe care venisem, dar orașul era înainte, așa că am pornit-o într-acolo. Totuși, m-am gândit mult la drumul pe care îl părăsisem...

După vreo sută de metri, urmând o altă curbă, am auzit zgomot de motor. Printre copaci am zărit un lung șir de camioane militare apropiindu-se cu mare viteză. Am ezitat o secundă, amintindu-mi frica prin care trecusem mai devreme.

De-abia am avut timp să mă arunc între tufele de pe marginea dreaptă a drumului și am rămas acolo, tăcut și nemișcat. Zece jeepuri au trecut în viteză pe lângă mine. Din păcate, mă ascunsesem într-un loc destul de expus și tot ce puteam să sper era că nu mă va vedea nimeni. Vehiculele treceau la numai câțiva metri. Simțeam mirosul gazelor de eșapament, vedeam clar fețele celor dinăuntru.

Din fericire nu m-a văzut nimeni. După ce au trecut toți și s-au îndepărtat suficient de mult, m-am târât în spatele unui copac mare. Mâinile îmi tremurau și senzația de conectare și calm de mai înainte se spulberase cu totul. Un nod de frică prea bine cunoscut îmi strângea din nou stomacul. Până la urmă am îndrăznit să ies pe drum. Zgomotul altor mașini m-a făcut să mă ascund din nou și am văzut iarăși jeepuri trecând. Două, de această dată. Începea să mi se facă rău.

Am rămas de-a binelea în afara drumului. M-am întors la drumeagul pe care-l văzusem mai devreme. După ce am urmărit atent toate mișcările și toate sunetele, m-am hotărât să cobor spre vale prin pădure, paralel cu drumul. Simțeam din nou o greutate în corp. Mă întrebam ce făcusem... De ce mersesem pe drum? Trebuie că am fost nebun, prostit de șocul împușcăturilor, intrat în cine știe ce euforie. „Coboară cu picioarele pe pământ!", îmi spuneam. „Trebuie să fii atent. Sunt pe aici oameni care te-ar rade de pe suprafața pământului la cea mai mică greșeală."

Am înțepenit. În fața mea, la mai puțin de o sută de metri, se afla un preot. Ședea sub un copac uriaș, pe un bolovan. În timp ce îl priveam cu gura căscată, el a deschis ochii și m-a văzut. A zâmbit și mi-a făcut semn să mă apropii.

M-am îndreptat spre el, cu reținere. Era tot nemișcat. Părea să aibă vreo cincizeci de ani, era înalt și subțire. Avea părul negru, tăiat foarte scurt, și ochii căprui.

– Îmi pare că ai nevoie de ajutor, mi-a spus, într-o engleză perfectă

– Cine ești? am întrebat.

– Părintele Sanchez. Tu cine ești?

În timp ce m-am așezat și eu pe un bolovan, i-am povestit cine eram și de unde veneam.

– Ești și tu implicat în ceea ce s-a întâmplat în Cula, nu-i așa?

– Ce anume știi despre asta? i-am răspuns eu la întrebare cu o altă întrebare, neștiind dacă să am sau nu încredere în el.

– Știu că în guvernul acestei țări există unii foarte, foarte supărați. Și aceștia nu vor ca Manuscrisul să fie făcut public.

– De ce? am întrebat.

S-a ridicat și m-a privit de sus.

– De ce nu vii cu mine? Misiunea e la mai puțin de un kilometru de aici. Vei fi în siguranță la noi.

M-am ridicat cu un efort, dându-mi seama că nu aveam altă opțiune și am fost de acord cu ideea. Nu aveam de ales. M-a condus pe o potecă, politicos și atent. Își cântărea fiecare cuvânt.

– Te mai caută soldații?

– Nu știu.

A tăcut câteva minute, apoi a întrebat:

– Te afli în căutarea Manuscrisului?

– Acum nu. Aș vrea să scap cu viață din toate astea și să mă întorc acasă

A dat din cap cu înțelegere și dintr-o dată am început să am încredere în el. Privirea lui calmă și căldura lui m-au cucerit. Îmi amintea de Wil. Între timp, am ajuns la misiune: un pâlc de căsuțe în jurul unei biserici. Locul era încântător. Preotul a spus câteva cuvinte în spaniolă unui alt om în sutană. Acesta s-a alăturat altora și au dispărut printre căsuțe. I-am urmărit cu privirea, simțind cum mă cuprinde oboseala. Preotul m-a condus spre una din căsuțe.

Înăuntru, locul strâmt era împărțit în două dormitoare și un salonaș. Focul ardea în cămin. Imediat după intrarea noastră, a venit un alt preot, care a adus o tavă cu pâine și supă. Am mâncat, în timp ce Sanchez ședea tăcut pe un scaun, alături. Apoi, la insistențele lui, m-am întins pe un pat și, obosit, am căzut într-un somn adânc.

Ieșind în curte, am remarcat curățenia impecabilă care domnea în tot acel loc. Aleile pietruite erau mărginite de tufe de flori. Fiecare floare părea astfel așezată, încât să își arate cât mai bine frumusețea. Nici o plantă nu era tăiată

M-am întins să mă dezmorțesc, simțind pe piele o atingere deosebită. Îmbrăcasem o cămaşă de bumbac, curată, apretată şi proaspăt călcată. Mai devreme, după ce mă trezisem, doi călugări îmi pregătiseră o baie şi haine curate. Îmbăiat şi îmbrăcat, trecusem în sufragerie, unde mă aşteptau brioşe calde şi fructe, pe care le-am mâncat cu deosebită plăcere. După ce am terminat, am ieşit în curte.

Am făcut câțiva paşi încolo şi încoace, apoi m-am aşezat pe o bancă. Soarele scălda vârfurile copacilor şi îmi încălzea fața.

– Cum ai dormit? s-a auzit o voce în spatele meu.

M-am întors. Părintele Sanchez îmi zâmbea.

– Foarte bine.

– Pot să stau câteva clipe lângă tine?

– Cum să nu!

Timp de câteva minute nici unul dintre noi n-a deschis gura. Mi s-a părut un moment uşor neplăcut. L-am privit de câteva ori, pregătit să spun ceva cu glas tare, dar el se uita în altă parte, spre soare, cu ochii mijiți. În cele din urmă a spus:

– E un loc minunat aici.

Părea că se referă la banca pe care şedeam.

– Uite ce e, trebuie să-ți cer un sfat, am început. Care e calea cea mai sigură pe care pot ajunge în Statele Unite?

M-a privit cu seriozitate.

– Nu ştiu. Depinde de cât de periculos te consideră guvernul. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat în Cula.

I-am povestit totul, de când auzisem pentru prima oară de Manuscris. Sentimentul de euforie pe care îl trăisem pe munte mi se părea pretențios acum, aşa că de-abia l-am pomenit. Spre marea mea surprindere însă, Sanchez m-a întrebat imediat exact despre asta.

– Şi ce spui că ai făcut după ce a plecat soldatul?

– Am stat acolo câteva ore, am spus. M-am simțit uşurat, ca să zic aşa.

– Ce altceva ai simțit?

Am ezitat, apoi m-am hotărât să încerc o descriere.

– E greu de spus. Am simțit o conectare euforică la totul, un sentiment total de siguranță şi încredere. Nu mai simțeam nici oboseala...

A zâmbit.

– Ai trăit o experiență mistică. Mulți oameni au relatat astfel de experiențe în pădurea de lângă pisc.

Am dat din cap.

S-a întors şi m-a privit drept în față

– Aceasta este experiența povestită de misticii tuturor religiilor. Ai citit vreodată ceva despre asta?

– Puțin, acum câțiva ani.

– Dar până ieri era doar un concept teoretic.

– Da, cred că aşa era.

Un tânăr călugăr s-a apropiat de noi şi m-a salutat cu un gest, şoptind apoi ceva la urechea lui Sanchez. Acesta a făcut, la rândul său, un gest afirmativ şi tânărul s-a îndepărtat. Sanchez i-a urmărit fiecare pas. Tânărul a traversat curtea şi a intrat într-un fel de părculeț. Am remarcat că şi acel loc era extraordinar de curat şi plin de diferite plante. Tânărul s-a îndreptat spre câteva colțişoare, căutând parcă ceva – gândeam eu – apoi într-unul din ele chiar s-a aşezat. Părea să fie angajat într-un program dinainte stabilit.

Sanchez a zâmbit mulțumit, apoi şi-a îndreptat atenția către mine.

– Cred că nu eşti în siguranță dacă încerci să te întorci acum. Voi vedea care e situația şi chiar voi încerca să aflu câte ceva despre prietenii tăi.

S-a ridicat.

– Trebuie să-mi văd de treabă. Te rog să nu te îndoieşti că te vom ajuta, atât cât ne va sta în putință. Relaxează-te şi acomodează-te cu locul. Este nevoie să ți recuperezi puterile.

Am fost perfect de acord.

A scos apoi din buzunar un sul de hârtii şi mi le-a dat.

– Aceasta este A Cincea Viziune. Vorbeşte despre experiențe de genul celor trăite de tine. Cred că va fi interesant.

Am luat hârtiile, ezitând, în timp ce el a continuat:

– Ce ai înțeles din ultima Viziune despre care ai citit?

Am ezitat din nou. Nu vroiam să mă gândesc nici la Manuscris, nici la Viziuni. Într-un târziu am spus:

– Că oamenii sunt implicați într-un fel de competiție pentru energia celorlalți. Când putem să-i convingem pe alții să fie de acord cu noi, ei se identifică cu noi şi energia lor vine către noi, făcându-ne să ne simțim mai puternici.

A zâmbit.

– Deci problema e că fiecare vrea să controleze şi să manipuleze alți oameni pentru energie, pentru că simte când aceasta scade sub anumite niveluri, nu?

– Da.

– Dar există şi o altă soluţie, un alt tip de energie?

– Acest lucru era numai lăsat să se înţeleagă acolo.

A dat din cap şi a intrat în biserică

Timp de câteva momente m-am aplecat, sprijinindu-mi coatele de genunchi, fără să mă uit la traducere. Continuam să ezit. Evenimentele ultimelor două zile atenuaseră mult entuziasmul meu şi preferam să mă gândesc la întoarcerea în Statele Unite. În părculeţ, tânărul se ridicase şi se deplasase încet spre alt loc, la vreo douăzeci de metri de locul unde stătuse înainte. Se aşezase din nou cu faţa către mine.

Începea să mă intrige ceea ce făcea el. Probabil că executa ceva ce era scris în Manuscris. M-am apucat să citesc.

Se descria acolo o nouă înţelegere, cunoscută de mult timp sub denumirea de „conştienţă mistică". În ultimele decade ale secolului al douăzecilea – se spunea – conştienţa va fi cunoscută în mod concret, aşa cum a fost demonstrat de practicienii ezoterici ai mai multor religii. Pentru majoritatea, conştienţa a rămas doar un concept intelectual, despre care se tot discută. Dar pentru un număr tot mai mare de oameni, această conştienţă va deveni o experienţă reală, pentru că ei vor cunoaşte momente din această stare de spirit în decursul vieţii. Manuscrisul spunea că această experienţă este o cheie pentru încheierea conflictelor dintre oameni, pentru că în timpul desfăşurării ei omul captează energie din altă sursă – o sursă pe care, mai încolo, o vom utiliza la dorinţă

M-am oprit din citit şi am privit din nou spre tânărul călugăr. Ochii îi erau deschişi şi părea să privească direct spre mine. Am dat din cap. Nu vedeam, la distanţă, amănunte ale figurii lui. Spre surprinderea mea, a dat şi el din cap şi mi-a zâmbit. Apoi s-a ridicat şi a pornit spre stânga, făcându-mi semn spre o căsuţă din direcţia aceea. Mi-a evitat privirea şi a intrat.

În spatele meu s-au auzit paşi: era Sanchez, care ieşea din biserică. A zâmbit, apropiindu-se de mine.

– N-a durat prea mult, a spus el. Vrei să vezi împrejurimile?.

– Aş vrea, am spus. Spune-mi ceva despre părculeţ, am continuat, arătând spre locul din care plecase tânărul.

– Să mergem acolo.

Cum mergeam prin curte, Sanchez mi-a spus că misiunea avea o vârstă de aproape o sută de ani şi fusese fondată de către un misionar spaniol, care simţise că îi va putea converti pe indieni folosindu-se de inima acestora şi nu de săbii. Modul lui de abordare fusese încununat de succes, a continuat Sanchez, şi, fie datorită acestui succes, fie din cauza depărtării locului, misionarul fusese lăsat să şi urmeze calea.

– Noi urmăm tradiţia lui şi căutăm adevărul în interior, a spus Sanchez.

Parcul era minunat. Câteva hectare de pădure deasă fuseseră defrişate şi apoi cultivate cu arbuşti şi flori, printre care şerpuiau pârâiaşe mărginite de pietre rotunde de râu. Plantele erau perfecte, fiecare formă era pusă în valoare cum nu se poate mai bine.

– Unde ai vrea să ne aşezăm? a întrebat Sanchez.

Am privit în jur, căutând o variantă. În faţă erau câteva parcele cu flori. Spaţii deschise, înconjurate de plante minunate, pietre şi copaci de forme şi mărimi diferite. Spre stânga, acolo unde stătuse tânărul, se vedeau mai multe pietre, răsărind printre plante.

– Ce spui de locul acela? am spus, cu un gest.

A dat din cap afirmativ, aşa că ne-am aşezat acolo. Sanchez a respirat profund de câteva ori. Apoi m-a privit.

– Mai povesteşte-mi despre experienţa ta de pe munte...

Iar am ezitat.

– Nu ştiu ce să ţi mai spun. Nu a durat prea mult.

Preotul m-a privit cu gravitate.

– Faptul că s-a terminat în momentul în care ţi s-a făcut frică, nu anulează importanţa acelei experienţe, nu crezi? Poate că este un lucru care trebuie redobândit.

– Poate, am spus. Dar îmi este greu să mă concentrez asupra dimensiunii mele cosmice, atunci când cineva încearcă să mă omoare.

A râs, apoi m-a privit cu căldură

– Voi studiaţi Manuscrisul aici, la misiune? am întrebat.

– Da, a răspuns Sanchez. Îi învăţăm pe alţii cum să caute acel gen de experienţă despre care am vorbit. Nu te superi dacă vei retrăi acele clipe, nu?

O voce din curte ne-a întrerupt. Cineva îl striga pe Sanchez. Acesta s-a scuzat şi a plecat. Am rămas singur, privind aleile şi pietrele din jur, defocalizându-mi uşor privirea. În jurul tufişului cel mai apropiat vedeam cu greutate puţină lumină, dar în jurul pietrelor nu se distingea nimic.

L-am văzut pe Sanchez întorcându-se.

– Trebuie să plec, a spus când a ajuns lângă mine. Am o întâlnire în oraş şi poate voi afla ceva despre prietenii tăi, sau măcar despre cât de sigur ar fi să pleci acum.

– Bine. Te întorci astăzi?

– Nu cred. Mai degrabă mâine dimineaţă

Probabil că făcusem o figură speriată, pentru că a continuat, punându-mi o mână pe umăr.

– Nu-ţi fă griji. Aici eşti în siguranţă. Simte-te ca acasă. Plimbă-te. Poţi să stai de vorbă cu oricare dintre preoţi şi călugări, dar trebuie să înţelegi că unii vor fi mai receptivi decât alţii, acest lucru depinzând de nivelul dezvoltării lor.

Am zâmbit.

Sanchez a pornit la drum într-o camionetă veche. Eu am rămas mai multe ore în parc, fericit că aveam un răgaz să-mi adun gândurile şi întrebându-mă dacă Wil şi Marjorie erau bine, sănătoşi. De câteva ori mi-a trecut prin faţa ochilor imaginea bărbatului ucis, dar m-am luptat cu această amintire cât am putut, încercând să-mi păstrez calmul.

Cam pe la prânz am văzut câţiva călugări pregătind o masă mare în curte. Alţi zece au apărut mai târziu şi s-au apucat cu toţii să mănânce acolo, aşezându-se la întâmplare pe bănci. Cei mai mulţi îşi zâmbeau cu amabilitate, dar nu se vorbea prea mult. Unul dintre ei mi-a făcut semn.

M-am dus şi eu în curte şi m-am servit cu porumb şi fasole. Toţi păreau foarte conştienţi de prezenţa mea, dar nimeni nu-mi vorbea. Am făcut câteva aprecieri la adresa mâncării, dar cuvintele mele au întâmpinat numai zâmbete şi gesturi politicoase. Dacă încercam contactul vizual direct, ceilalţi îşi coborau privirile.

M-am aşezat singur pe o bancă şi am mâncat. Mâncarea era fără sare, dar foarte bine asezonată cu mirodenii. La sfârşitul prânzului, când fiecare şi-a lăsat farfuria goală pe masă, din biserică a mai apărut un călugăr şi s-a apucat să mănânce în grabă. După ce a terminat, a privit în jur şi a venit să se aşeze lângă mine. L-am recunoscut ca fiind tânărul de mai devreme. Mi-a vorbit într-o engleză destul de aproximativă

– Pot să stau lângă tine, pe bancă?

– Sigur că da.

S-a aşezat şi a continuat să mănânce, ridicându-şi privirea spre mine din când în când. Era scund, subţire şi foarte brunet.

– Ţi-a plăcut mâncarea? m-a întrebat.

Îmi ţineam încă farfuria în poală

– Da, am spus. Am observat că mesteca mâncarea încet şi atent şi m-a izbit ideea că-i văzusem pe toţi ceilalţi făcând exact la fel.

– Legumele pe care le-am mâncat cresc aici, la misiune? am întrebat.

A ezitat puţin înainte de a răspunde.

– Da. Mâncarea este foarte importantă

– Faceţi meditaţii cu plantele?

M-a privit, evident foarte surprins.

– Ai citit Manuscrisul? m-a întrebat.

– Da. Primele patru Viziuni.

– Ai pregătit şi crescut hrană cu mâna ta?

– O, nu. Doar am aflat despre toate astea.

– Vezi câmpurile de energie?

– Da, uneori.

Am rămas tăcuţi câteva minute.

– Hrana este primul mod în care se poate câştiga energie, a spus.

Am dat din cap.

– Dar pentru a putea absorbi energia din hrană, aceasta trebuie să fie îngrijită, curată... Da... Şi să fie apreciată şi...

Părea să caute cuvântul englezesc potrivit.

– ... savurată, a spus. Gustul este o poartă de trecere. Trebuie să apreciezi gustul. Acesta este rostul rugăciunii dinainte de masă. Nu e doar recunoştinţă, ci e transformarea hrănirii într-o experienţă sfântă, pentru ca energia din hrană să intre în corpul tău.

M-a privit intens, căutând să vadă dacă am înţeles.

Am dat din cap, fără să mai comentez. Părea gânditor.

Ceea ce-mi spusese, mă gândeam, se referea la faptul că acest gen de apreciere conştientă a hranei era motivul real din spatele obiceiului religios tradiţional de a mulţumi şi de a fi recunoscător, rezultatul fiind o mai înaltă energizare ca urmare a hrănirii.

– Dar hrănirea e numai primul pas, a continuat el. După ce energia individuală creşte în acest fel, devii mai sensibil la energia tuturor lucrurilor şi înveţi cum să atragi către tine această energie, fără însă a mânca.

Am dat din cap afirmativ.

– Tot ce e în jurul nostru – a continuat – conţine energie. Dar fiecare în alt mod, specific. De aceea unele lucruri amplifică energia mai mult decât altele. Depinde în ce măsură caracteristicile tale se potrivesc cu cele de acolo.

– Asta făceai mai devreme? Îţi amplificai energia?

A părut mulţumit.

– Da.

– Şi cum făceai asta?

– Trebuie să fii deschis pentru a te putea conecta, pentru a putea utiliza sentimentul de apreciere, ca atunci când vezi câmpurile. Dar trebuie să duci acest proces cu un pas mai departe şi să capeţi senzaţia că eşti „plin".

– Nu sunt sigur că te înţeleg bine.

S-a încruntat puţin, din pricina rigidităţii mele.

– Nu vrei să mergem în parc? Îţi voi arăta.

– Bine, am spus.

L-am urmat prin curte, spre parc. Ajuns acolo, s-a oprit şi a privit în jur, de parcă urmărea ceva anume.

– Acolo, a spus, arătând spre un loc mărginit de pădurea deasă

Am pornit pe potecă, printre tufişuri. A ales un loc în faţa unui copac foarte înalt, care creştea între pietre. Rădăcinile încolăceau bolovanii, înainte de a ajunge în pământ. Flori de tot felul creşteau şi ele printre pietre şi rădăcini şi simţeam parfumul lor suav. Pădurea care mărginea locul era densă şi verde.

Călugărul mi-a făcut semn să mă aşez într-un locşor, cu faţa spre copac. S-a aşezat şi el lângă mine.

– Nu-i aşa că acest copac este minunat? m-a întrebat.

– Da.

– Atunci... oh... poţi să-l simţi...

Din nou părea că se chinuie să găsească un cuvânt. S-a gândit o secundă, apoi a continuat:

– Părintele Sanchez mi-a povestit despre experienţa ta de pe munte. Îţi aminteşti cum te-ai simţit?

– Da. Uşor, sigur, conectat.

– În ce fel conectat?

– Nu-i uşor de spus, am răspuns. Ca şi cum întreaga panoramă era o parte din mine.

– Dar care era senzaţia?

M-am gândit câteva clipe. Care era senzaţia? Dintr-o dată, ea a revenit.

– Iubirea, am spus. Cred că am simţit iubire pentru tot.

– Da, a spus el. Asta e. Încearcă să simţi acest lucru faţă de copac.

– Stai puţin, am protestat. Iubirea e ceva care se întâmplă. Nu mă pot forţa să iubesc ceva anume.

– Dar nu te forţezi să iubeşti, a spus el. Permiţi iubirii să intre în tine. Însă pentru a face asta, trebuie să ţi concentrezi mintea pentru a-ţi aminti cum a fost atunci şi să încerci să simţi din nou acelaşi lucru.

M-am uitat la copac şi am încercat să-mi amintesc emoţiile de pe munte. Încet, încet, am început să-i apreciez forma, prezenţa şi admiraţia mea a crescut, până când am simţit chiar emoţia iubirii. Sentimentul era identic cu cel pe care, copil fiind, îl simţeam faţă de mama mea, sau în adolescenţă, faţă de vreo fetiţă care se întâmpla să fie obiectul adoraţiei mele nevinovate. Chiar dacă priveam un copac, această iubire exista ca un sentiment general, de suport al celorlalte lucruri, de fond. Eram îndrăgostit de totul.

Tânărul călugăr s-a îndepărtat la câţiva paşi şi m-a privit intens.

– Foarte bine, a spus. Primeşti energie.

Am observat că mă privea uşor defocalizat.

– Cum îţi dai seama? am întrebat.

– Văd câmpul tău de energie crescând.

Am închis ochii şi am încercat să evoc sentimentele intense pe care le avusesem pe munte, dar n-am reuşit să repet acea experienţă. Lucrurile erau la fel, dar nu la fel de intense ca atunci. Eşecul m-a făcut să simt o oarecare frustrare.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat preotul. Energia ta a scăzut.

– Nu ştiu, am spus. Pur şi simplu n-a fost la fel ca înainte.

M-a privit, mai întâi amuzat, apoi cu nerăbdare.

– Ceea ce ai trăit pe munte a fost un dar, o sclipire, o străfulgerare spre calea cea nouă. Acum trebuie să înveţi să obţii acea experienţă singur, puţin câte puţin.

S-a mai îndepărtat puţin şi a spus:

– Mai încearcă o dată

Am închis ochii şi am încercat din nou. Emoţia m-a năpădit iarăşi. Am rămas aşa, încercând să amplific senzaţia puţin câte puţin. Am privit copacul.

– Foarte bine, a spus călugărul dintr-o dată. Primeşti energie şi în acelaşi timp dăruieşti energie copacului.

L-am privit uluit.

– O dăruiesc înapoi copacului!?

– Când apreciezi frumuseţea şi unicitatea lucrurilor, mi-a explicat el, atunci primeşti energie. Când ajungi la un nivel la care simţi iubire, atunci poţi să trimiţi energie înapoi, după cum doreşti.

Doi călugări m-au salutat cu un gest politicos atunci când am intrat în casă. Focul trosnea în cămin şi câteva lămpi cu petrol luminau încăperea. Aerul mirosea a supă de zarzavat şi cartofi. Pe masă se aflau un vas de ceramică, câteva linguri şi o tavă cu patru felii de pâine.

Unul dintre călugări a ieşit fără să mă privească. Celălalt privea la o oală mare de tuci, care stătea pe un suport, lângă foc, cu polonicul în ea. În cele din urmă, l-am auzit spunând:

– Mai doreşti ceva?

– Nu, cred că nu. Mulţumesc.

M-a salutat şi a ieşit şi el, lăsându-mă singur. Am ridicat capacul oalei: supă de cartofi. Mirosea îmbietor. Mi-am pus câteva linguri şi m-am aşezat la masă, desfăcând traducerea de la Sanchez în faţa mea, cu intenţia de a citi. Dar supa era atât de bună, încât m-am concentrat în întregime asupra hrănirii. După ce am terminat, am lăsat toate vasele într-un coş şi am rămas uitându-mă, parcă hipnotizat, la foc, până ce flăcările au scăzut aproape de tot. Apoi am stins lămpile şi m-am dus la culcare.

A doua zi de dimineaţă, m-am trezit devreme, proaspăt şi odihnit. Boarea dimineţii inunda toată curtea. Am făcut focul din nou. Eram pe punctul de a căuta ceva de mâncare prin bucătărie, când am văzut pe fereastră camioneta lui Sanchez apropiindu-se.

Am ieşit şi l-am văzut coborând, cu un sac de voiaj într-o mână şi câteva pachete în cealaltă

– Am noutăţi, a spus, făcându-mi semn să-l urmez înapoi în casă

Au apărut câţiva călugări cu lipii de mălai, cornuri şi fructe uscate. Sanchez i-a salutat, apoi, după plecarea lor, s-a aşezat cu mine la masă

– Am participat la o întâlnire a călugărilor Consiliului Sudului, a spus el. Ne-am adunat acolo ca să vorbim despre Manuscris, tocmai ca urmare a acţiunilor agresive ale guvernului. Este prima oară când un grup de preoţi a avut o adunare publică în sprijinul documentului şi tocmai începuseră discuţiile, când un reprezentant al guvernului a cerut să participe şi el.

S-a oprit şi a luat câteva îmbucături, mestecând cu atenţie.

– Acesta, a continuat, ne-a asigurat că singurul scop al guvernului este să protejeze Manuscrisul împotriva exploatării lui din exterior. Ne-a informat că toate copiile deţinute de către cetăţenii peruani trebuie să fie autorizate. Ne-a cerut să înţelegem necesitatea acestor reglementări şi să predăm toate traducerile pe care le avem. A promis că ne vor fi distribuite imediat de către guvern copii autorizate.

– Şi aţi predat traducerile?

– Bineînţeles că nu!

Am tăcut amândoi preţ de câteva minute. M-am concentrat asupra gustului mâncării.

– I-am cerut explicaţii despre violenţele din Cula – a continuat Sanchez – şi el ne-a spus că a fost o reacţie necesară împotriva unui om pe nume Jensen, care strânsese în jurul lui agenţi ai străinătăţii şi plănuia

să găsească şi să fure o parte nedescoperită încă a Manuscrisului şi să o scoată din Peru. Aşa că guvernul nu a avut altă soluţie decât arestarea lui şi a grupului. Nu s-au menţionat numele prietenilor tăi.

– L-ai crezut?

– Nu, şi nici unul dintre noi n-a făcut-o. După plecarea lui, ne-am continuat discuţiile. Am hotărât să urmăm calea rezistenţei tăcute. Vom continua să facem cópii şi să le răspândim, dar cu multă atenţie.

– Dar capii bisericii vă lasă să faceţi asta? am întrebat.

– Nu ştiu, a spus Sanchez. Mai marii bisericii dezaprobă Manuscrisul şi nu şi-au bătut prea mult capul până acum să afle cine este implicat şi cine nu în această chestiune. Problema noastră principală este un cardinal pe nume Sebastian, care are reşedinţa undeva, în nord. El este cel mai gălăgios opozant al Manuscrisului şi este şi foarte influent. Dacă va convinge conducerea ţării să dea declaraţii mai dure, noi ne vom afla în faţa unei decizii foarte, foarte interesante.

– Şi de ce se opune atât de vehement Manuscrisului?

– Îi este frică

– Frică de ce?

– Nu am mai vorbit de multă vreme cu el şi când am făcut-o a evitat întotdeauna subiectul Manuscrisului. Dar eu cred că el vede rolul omului în cosmos ca fiind al unui ignorant în cele spirituale, înaintând numai şi numai prin credinţă. Crede că Manuscrisul va submina starea de fapt şi ordinea autorităţilor în lume.

– Şi cum să facă asta?

A zâmbit, dând din cap.

– „Adevărul vă va face liberi..."

Îl priveam, încercând să înţeleg ce vroia să spună cu asta, mestecând gânditor ultimele bucăţele de pâine ale micului dejun. A mai mâncat şi el puţin, apoi s-a sprijinit pe speteaza scaunului.

– Pari mult mai puternic, a spus. Ai vorbit cu cineva de aici?

– Da. Am învăţat de la unul din călugări metoda de comuniune energetică. Nu cred că i-am reţinut numele... Era în parc ieri dimineaţă, când noi vorbeam în curte. Ne-am întâlnit mai târziu şi mi-a arătat cum să absorb şi să proiectez energie.

– Se numeşte John, a spus Sanchez şi mi-a făcut semn să continui.

– A fost o experienţă uimitoare. Amintindu-mi sentimentul de iubire, am putut să mă deschid. Am petrecut apoi toată ziua făcând asta. N-am ajuns la înălţimea trăirii de pe munte, dar nici departe de ea nu am fost.

Sanchez a părut dintr-o dată mai serios.

– Rolul iubirii a fost greșit înțeles multă vreme. Iubirea nu este ceva ce noi trebuie să facem ca să fim buni, sau ca să facem lumea să fie mai bună, sau pentru că am avea vreo responsabilitate abstractă, sau pentru că ar fi bine să mai uităm de hedonism[1]. Conectarea la energie este incitare, apoi euforie, apoi iubire. Găsirea energiei care să mențină această stare de iubire ajută în mod sigur lumea, dar ne ajută în primul rând pe noi, într-un mod mult mai direct. Este cel mai hedonist lucru pe care îl putem face.

Am fost de acord. S-a îndepărtat de mine, privindu-mă cu atenție.

– Și cum arată câmpul meu? am întrebat.

– Mult mai mare. Cred că te simți foarte bine.

– Da.

– Bine. Asta facem noi aici.

– Mai spune-mi câte ceva.

– Pregătim călugării pentru a pleca în munți, să lucreze cu indienii. Este o activitate solitară și pentru asta trebuie să fie foarte puternici. Toți cei de aici au fost aleși cu foarte mare grijă, sunt urmăriți cu tot atâta atenție și au în comun faptul că fiecare a trăit cel puțin o experiență mistică. Eu studiez acest tip de experiență de mulți ani – a continuat Sanchez – chiar înainte ca Manuscrisul să fi fost descoperit și sunt convins că în momentul în care un om întâlnește trăirea mistică, revenirea în această stare și ridicarea nivelului personal de energie în acest mod se va face cu mai mare ușurință. Și alții se pot conecta, dar durează mai mult. O amintire puternică a acestei experiențe, pe care cred că și tu ai dobândit-o, ușurează mult repetarea ei. După asta se poate construi, încetul cu încetul.

– Cum arată câmpul energetic al unei persoane în timpul acestei experiențe?

– Crește mult și își schimbă culoarea.

– Își schimbă culoarea?

– Da, de la un alb murdar spre verde și albastru. Dar lucrul cel mai important este că acest câmp se extinde. De exemplu, în timpul experienței tale mistice de pe munte, s-a extins în tot universul. Te-ai conectat și ai absorbit energie din tot cosmosul, apoi ai răspândit energia ta pretutindeni. Îți aduci aminte ce ai simțit?

– Da, am spus. Am simțit ca și cum întregul univers era corpul meu și eu eram doar capul său, ca să fiu mai exact, doar ochii.

---

[1] Concepție etică potrivit căreia scopul vieții este plăcerea – *n.r*

– Da, a spus el, și în acel moment câmpul tău energetic și cel al universului erau una. Universul era corpul tău.

– Ciudată amintire am despre acel moment, am continuat. Am avut impresia că-mi aduc aminte cum a evoluat acest mare trup al meu – universul. Parcă aș fi fost acolo. Am văzut primele stele formându-se din hidrogen, am văzut materia complexă, evoluând din generații și generații de sori. Dar nu am văzut materia în sine, ci doar vibrații de energie, care evoluau gradat în stări mai înalte și mai complexe. Apoi a apărut viața și a evoluat, până la apariția omului...

M-am oprit dintr-o dată și Sanchez mi-a observat schimbarea de dispoziție.

– Ce s-a întâmplat?

– Aici s-a oprit evocarea acelei evoluții, am spus. La om. Simțeam că trebuie să continue cumva, dar nu-mi dădeam seama cum.

– Evoluția continuă. Oamenii duc înainte devenirea universului spre forme de vibrație mult mai înalte și complexe.

– Cum?

A zâmbit, dar nu mi-a răspuns.

– Hai să lăsăm asta pentru mai târziu. Am puțină treabă. Ne vedem peste vreo oră, sau poate două

Am dat din cap. A luat un măr de pe masă și a ieșit. Am ieșit și eu, ca să fac câțiva pași prin curte. Mi-am amintit apoi de copia celei de A Cincea Viziuni, pe care o aveam în dormitor și m-am întors să o iau. Mai devreme mă gândisem la păduricea în care îl întâlnisem pe Sanchez. Chiar obosit și speriat fiind, observasem frumusețea aparte a acelui loc. M-am dus și m-am așezat exact unde stătuse Sanchez.

Sprijinindu-mi spatele de un copac, mi-am limpezit mintea, privind în jur câteva minute. Dimineața era strălucitoare și o briză ușoară adia, mișcând crengile de deasupra capului meu. Aerul era proaspăt. Am respirat adânc de câteva ori. Am deschis apoi Manuscrisul, căutând pagina unde mă oprisem din citit, dar, înainte să o fi găsit, am auzit zgomotul unui motor de camion.

M-am întins lângă copac și am încercat să ghicesc direcția din care venea zgomotul. Venea dinspre misiune. Era camioneta lui Sanchez, cu el la volan.

– M-am gândit că ai putea fi aici, a spus, oprind în apropierea locului în care stăteam. Urcă! Trebuie să plecăm.

– Ce se întâmplă? am întrebat, urcându-mă pe locul din dreapta.

A pornit pe drumul principal.

– Unul din călugări mi-a povestit ceva ce a auzit în sat. Oficiali din guvern se informează despre mine şi despre misiunea pe care o conduc.

– Ce crezi că urmăresc?

M-a privit în ochi, liniştit.

– Nu ştiu. Să zicem că nu mai sunt aşa de sigur cum eram, că ne vor lăsa în pace. M-am gândit să plecăm în munţi, ca măsură de precauţie. Unul dintre călugării mei locuieşte lângă Machu Picchu. E vorba despre părintele Carl. În casa lui vom sta în siguranţă, până când lucrurile se vor clarifica.

A zâmbit:

– Oricum doream să vezi Machu Picchu.

O umbră de îndoială m-a pătruns: dacă se ducea să mă predea... M-am hotărât să fiu foarte atent până când voi fi mai stăpân pe situaţie.

– Ai terminat de citit? m-a întrebat.

– Aproape.

– Ai vrut să ştii despre evoluţia omului. Ai terminat partea aceea?

– Nu.

Şi-a întors ochii de la drum spre mine. M-am făcut că nu observ.

– Ai vreo problemă? m-a întrebat.

– Nu, am spus. Cât facem până la Machu Picchu?

– Cam patru ore.

Aş fi vrut să rămân tăcut şi să-l las pe Sanchez să vorbească, sperând că se va da de gol, dar nu mi-am putut stăpâni curiozitatea în ceea ce priveşte evoluţia.

– Care este deci evoluţia următoare a omului? am întrebat.

M-a privit lung.

– Tu ce crezi?

– Nu ştiu, am spus. Dar când eram sus pe munte, mi-am dat seama că este în legătură cu acele coincidenţe pline de înţeles despre care vorbeşte Prima Viziune.

– Aşa este, a spus el. Asta trebuie să se potrivească şi cu celelalte Viziuni, nu?

Eram confuz. Aproape că înţelegeam, dar nu ştiam cum să o spun în cuvinte. Am rămas tăcut.

– Gândeşte-te cum se succed Viziunile, a spus. Prima Viziune apare atunci când luăm în serios coincidenţele. Aceste coincidenţe ne fac să simţim că există ceva spiritual, ceva care lucrează dincolo de tot ce facem. A Doua Viziune statuează această conştienţă ca pe ceva foarte real. Vedem că am fost preocupaţi doar cu supravieţuirea din punct de vedere material, focalizaţi pe controlul siguranţei propriei noastre situaţii în univers şi ştim că deschiderea de acum aruncă o lumină clară asupra a ceea ce se întâmplă de fapt. A Treia Viziune iniţiază o nouă perspectivă asupra vieţii. Defineşte universul fizic ca fiind pur energetic, format din ceva care răspunde întrucâtva modului nostru de gândire. Cea de A Patra Viziune aduce la vedere tendinţa umană de a fura energie de la alţi oameni, controlându-i, luându-le minţile. O crimă pe care o comitem deseori, pentru că ne simţim goliţi de energie, în imposibilitate de a mai face ceva. Această lipsă de energie poate fi rezolvată, evident, prin conectare la surse mai înalte. Universul ne poate furniza tot ce ne trebuie, doar să ne deschidem către el. Aceasta este revelaţia celei de A Cincea Viziuni. În ceea ce te priveşte pe tine, ai avut o experienţă mistică, prin care ai văzut o clipă măreţia energiei pe care o poţi dobândi. Această stare este ca un salt înaintea tuturor lucrurilor, ca o străfulgerare asupra viitorului. Nu o putem menţine prea mult. Odată ce încercăm să vorbim cu ceilalţi – care operează cu stări de conştiinţă normale – sau încercăm să trăim într-o lume în care se mai întâmplă conflicte, suntem scoşi din această stare superioară şi cădem înapoi, la nivelul nostru mai vechi. Apoi, trebuie să recâştigăm, pas cu pas, ceea ce am zărit pentru o fracţiune de secundă şi să reîncepem progresul spre conştiinţa ultimă. Dar pentru a face asta, trebuie să învăţăm să ne umplem cu energie în mod conştient, pentru că această energie aduce coincidenţele şi acestea ne ajută să stabilizăm noul nivel, să îl permanentizăm.

Trebuie că l-am privit foarte încurcat, pentru că a continuat:

– Gândeşte-te, când ni se întâmplă ceva mai presus de posibilitatea noastră de a evolua în viaţă, devenim mai conştienţi. Simţim că atingem ceva către care ne duce destinul. Când se întâmplă asta, se stabileşte în noi nivelul energetic care a produs această coincidenţă. Putem fi scoşi de pe acest nivel şi astfel ne putem pierde energia, dacă ne este teamă, dar acel nivel rămâne ca o limită pe care o vom putea recâştiga relativ uşor. Am devenit altfel de indivizi, cu totul noi. Existăm la un nivel energetic mai înalt, la un nivel – să nu uiţi – de vibraţie mai înaltă. Vezi acum care este procesul? Ne încărcăm, creştem, ne încărcăm şi creştem din nou. Aşa continuăm noi, oamenii, evoluţia universului către vibraţii tot mai înalte.

S-a oprit o clipă, părând că se gândeşte să adauge ceva.

– Această evoluție s-a întâmplat inconștient de-a lungul istoriei omenirii. Așa se explică progresul civilizației, „creșterea" oamenilor, durata mai mare de viață și multe altele. Acum, noi trecem prin toată această evoluție în mod conștient. Asta ne spune Manuscrisul. Despre asta este vorba în această „mutație" spre conștiență spirituală a omenirii.

Ascultam cu foarte mare atenție, fascinat de spusele lui Sanchez.

– Deci tot ce trebuie să facem noi este să ne încărcăm cu energie, cum am învățat de la John și atunci coincidențele vor fi mai consistente?

– Cam așa ceva, dar nu e așa de ușor cum s-ar putea crede. Înainte de a ne conecta în permanență la energia aceasta, mai avem un obstacol de trecut. Următoarea Viziune, A Șasea, vorbește despre această problemă

– Și anume?

M-a privit direct în ochi.

– Trebuie să ne punem față în față cu propriul nostru mod de a-i controla pe alții. Amintește-ți, A Patra Viziune revelează faptul că omul a avut întotdeauna nevoie de energie și a căutat să-i controleze pe alții pentru a o dobândi. A Cincea Viziune spune că există și surse alternative, dar nu putem fi conectați permanent la ele, atâta timp cât nu suntem conștienți de metoda pe care noi, ca indivizi, o utilizăm pentru a-i controla pe alții. Ori de câte ori cădem în acest prost obicei, ne deconectăm de la sursă. A scăpa de acest obicei nu e un lucru ușor, pentru că la început o facem întotdeauna inconștient. Cheia reușitei este conștientizarea totală și aceasta se face identificând felul nostru de a-i controla pe ceilalți, control pe care l-am instituit încă din copilărie, pentru a atrage atenția, pentru a face energia să vină către noi. Acest lucru l-am repetat toată viața. Eu numesc asta teatrul nostru de control inconștient. Spun „teatru" pentru că e o scenă familiară, ca o scenă de film, pentru care ne scriem scenariul de tineri. Apoi repetăm mereu scena, zilnic, fără a fi conștienți de asta. Tot ceea ce știm este că ni se întâmplă mereu aceleași lucruri. Și problema e că tot repetând o singură scenă la nesfârșit, celelalte scene din filmul adevărat al vieții noastre – marea aventură marcată de coincidențe – nu se mai pot desfășura. *Noi* oprim filmul atunci când repetăm acest mic teatru pentru a-i manipula pe alții, pentru a le lua energia.

Sanchez a încetinit puțin, încercând să ocolească niște gropi de pe șosea. Mi-am dat seama că sunt frustrat. Nu știam cum funcționează un teatru de control. Vroiam să-i vorbesc lui Sanchez, dar nu puteam... Mă simțeam încă la o oarecare distanță față de el și nu mă grăbeam să-l las să mă cunoască mai bine.

– Ai înțeles? m-a întrebat.

– Nu știu, am spus, tăios. Nu știu dacă am și eu micul meu teatru de control.

M-a privit cu mare căldură și a chicotit zgomotos.

– Nu mai spune! Atunci de ce ești mereu atât de distant?

LUMINĂ ASUPRA TRECUTULUI

Înainte, drumul se îngusta şi cotea strâns în jurul peretelui stâncos. Camioneta a călcat pe câteva pietre căzute de sus şi a intrat în curbă. Dedesubt, culmile masive, cenuşii, ale Anzilor, se înălţau deasupra cohortelor de nori albi ca zăpada.

L-am privit pe Sanchez. Era încordat, aplecat asupra volanului. Cea mai mare parte a zilei ne chinuiserăm printre pietre căzute, pe drumuri abrupte, îngustate de alunecări. Mă gândisem de mai multe ori să deschid discuţia despre subiectul teatrului de control, dar mi s-a părut nepotrivit. Sanchez avea nevoie de fiecare strop de energie pentru condus şi, mai ales, nu-mi era foarte clar ce anume vroiam să întreb. Citisem restul traducerii celei de A Cincea Viziuni, care relata exact ceea ce aflasem şi eu mai devreme. Ideea de a scăpa de vechiul stil de a controla părea a fi de dorit, mai ales dacă mi-ar fi accelerat evoluţia, dar încă nu-mi dădeam seama cum lucrează teatrul de control, ce efecte are.

– La ce te gândeşti? m-a întrebat Sanchez.

– Am terminat de citit A Cincea Viziune. Mă gândeam la teatrul pe care îl joacă fiecare. Dacă e să-mi amintesc despre mine, teatrul meu are de-a face cu ideea de a fi distant, presupun.

Nu mi-a răspuns. Privea cu atenţie drumul. La mai puţin de o sută de metri înainte, şoseaua era blocată de un camion mare. Un bărbat şi o femeie şedeau pe nişte pietre, lângă camion. Ne-am privit miraţi.

Sanchez a oprit camioneta şi, evaluând situaţia, a zâmbit.

– Pe femeie o cunosc. E Julia. Totul e în ordine, putem să le vorbim.

Amândoi erau scunzi şi bruneţi, păreau autohtoni. Femeia era mai în vârstă, aproape de cincizeci de ani, iar bărbatul nu avea mai mult de treizeci. Julia a venit în întâmpinarea noastră. Ne-am dat jos din maşină

– Părinte Sanchez! a spus ea, apropiindu-se.

– Ce mai faci, Julia? a replicat Sanchez.

S-au îmbrăţişat, apoi am fost prezentat Juliei. Ea, în schimb, ni l-a prezentat pe tovarăşul ei de drum, Rolando.

Fără alte vorbe, Julia şi Sanchez s-au întors cu spatele la noi şi au pornit spre bolovanii pe care stătuseră cei doi mai înainte. Rolando m-a privit cu atenţie, dar eu, instinctiv, am pornit-o după Julia şi Sanchez. El m-a urmat, uitându-se încă la mine, de parcă vroia ceva anume. Părul îi era des, trăsăturile tinere, aspectul îi era destul de dur. Din cine ştie ce motiv, am simţit teamă faţă de el.

De câteva ori, mergând pe marginea drumului, mi s-a părut că vrea să înceapă să vorbească, dar de fiecare dată am privit în altă direcţie şi am grăbit pasul. Aşa că a rămas tăcut. Când am ajuns lângă camionul oprit, m-am aşezat într-un loc îngust, astfel încât el nu mai avea cum să stea lângă mine. Julia şi Sanchez stăteau pe un bolovan, la douăzeci de metri mai sus, pe munte.

Rolando s-a aşezat cât de aproape a putut. Deşi privirea lui care mă fixa începea să mă scoată din răbdări, nu pot să neg că eram şi puţin curios.

M-a prins că îl priveam şi m-a întrebat:

– Ai venit aici după Manuscris?

Am răspuns după destul de mult timp:

– Am auzit de el.

A părut uimit.

– Dar de văzut, l-ai văzut?

– Parţial, am spus. Ai vreo legătură cu asta?

– Sunt şi eu interesat, a spus el, dar încă nu am avut şansa să văd vreo copie.

A urmat un alt răstimp de tăcere.

– Eşti din Statele Unite? m-a întrebat.

Întrebarea m-a deranjat, aşa că am hotărât să nu răspund. În loc de asta am întrebat:

– Manuscrisul are de-a face cu ruinele de la Machu Picchu?

– Nu cred, a răspuns el. În afară de faptul că a fost scris cam în aceeaşi perioadă în care a fost construit acest oraş, nu cred.

Am tăcut, admirând incredibila privelişte a Anzilor. Mai devreme sau mai târziu, dacă reuşeam să tac suficient de mult, interlocutorul meu îmi va spune ce făceau Julia şi cu el aici, şi ce legătură aveau cu Manuscrisul. Am stat tăcuţi aproape douăzeci de minute. În cele din urmă, Rolando s-a ridicat şi a plecat către ceilalţi.

Am rămas uimit, neștiind ce să fac. Evitasem să stau cu Sanchez și cu Julia pentru că am avut impresia că doreau să stea de vorbă între patru ochi. Am rămas unde eram încă vreo jumătate de oră, privind piscurile stâncoase și chinuindu-mă să prind frânturi din conversația care avea loc deasupra mea. Nici unul dintre ei nu-mi acorda vreo atenție. În sfârșit, m-am hotărât să mă alătur lor, dar înainte de a mă mișca, s-au ridicat ei și au pornit spre mașina Juliei. M-am dus spre ei, scurtând drumul printre stânci.

– Trebuie să plece, mi-a explicat Sanchez.

– Îmi pare rău că n-am apucat să stăm de vorbă, a spus Julia. Sper să te revăd.

Mă privea cu aceeași căldură cu care aproape că mă obișnuise Sanchez. Am zâmbit. Ea a dat ușor din cap și a adăugat:

– De fapt, am senzația că te voi revedea foarte curând.

În timp ce coboram poteca stâncoasă, am simțit nevoia să-i spun ceva drept răspuns, dar nu am găsit nimic potrivit. Ajunși lângă camion, Julia ne-a salutat dând din cap. Ea și Rolando s-au urcat în grabă în mașină și au pornit-o spre nord, în direcția din care veniserăm noi. M-am simțit ușor nedumerit în legătură cu toată această întâmplare.

Odată urcați și noi în camionetă, Sanchez m-a întrebat:

– Ți-a spus Rolando ceva despre Wil?

– Nu, am zis. L-au întâlnit?

Sanchez părea derutat.

– Da, într-un sat, la vreo treizeci de kilometri de aici.

– Wil a pomenit ceva despre mine?

– Julia a spus că Wil i-a povestit că fusese despărțit de tine. A spus că Wil a vorbit mai mult cu Rolando. Tu nu i-ai spus lui Rolando cine ești?

– Nu. Nu mi s-a părut de încredere.

Sanchez m-a privit total surprins.

– Ți-am spus că poți vorbi cu ei. O cunosc pe Julia de ani de zile. Au o firmuliță în Lima, dar de când cu descoperirea Manuscrisului, se află în căutarea celei de A Noua Viziuni. Julia n-ar călători niciodată cu o persoană în care să nu aibă încredere. Nu era nici un pericol. Ai ratat o informație foarte importantă

M-a privit cu seriozitate.

– Iată un exemplu perfect despre cum lucrează teatrul de control, a continuat el. Ai fost atât de distant, încât n-ai permis unei coincidențe foarte importante să se producă

Probabil că luasem o poziție defensivă

– E în ordine, oricine joacă teatru, într-un fel sau altul. Acum, cel puțin, poți înțelege cum funcționează jocul tău.

– Nu înțeleg! am spus. De fapt, ce vrei să spui că fac?

– E vorba de felul tău de a controla oamenii și situațiile – mi-a explicat Sanchez – pentru a forța energia să se îndrepte spre tine. Tu îți creezi în minte un teatru în care rolul tău este să te retragi și să te comporți misterios și secretos. Îți spui că ești prudent, dar în realitate speri că altul va fi atras în jocul tău și va încerca să afle ce se petrece cu tine. Atunci când cineva o face, rămâi neclar, forțându-l să lupte, să facă deducții pentru a-și da seama de adevăratele tale sentimente. Pe măsură ce ceilalți îți cad în plasă și fac acest lucru, ei îți acordă toată atenția lor și astfel își proiectează toată energia asupra ta. Cu cât reușești să îi menții mai mult timp interesați și adânciți în misterul tău, cu atât primești mai multă energie. Din nefericire, atunci când ești distant, viața ta tinde să evolueze foarte puțin, pentru că repeți mereu aceeași scenă. Dacă te-ai fi deschis către Rolando, filmul vieții tale ar fi evoluat într-o direcție nouă și semnificativă

Mă simțeam deprimat. Toate astea erau doar un alt exemplu despre ceea ce observase și Wil la mine, atunci când nu i-am dat informații lui Reneau. Era adevărat. Aveam tendința să-mi ascund gândurile adevărate. Am privit pe fereastră, în timp ce ne continuam drumul în sus, printre vârfuri. Sanchez era din nou concentrat să evite căderile de pietre. Când drumul s-a mai degajat puțin, s-a întors și m-a privit.

– Primul pas în procesul de clarificare, pentru fiecare dintre noi, este conștientizarea deplină a propriului joc. Nimic nu-și poate urma cursul până când nu ne privim cu adevărat și nu descoperim cum manipulăm noi înșine, în căutarea energiei. Acest lucru ți se întâmplă și ție.

– Care e pasul următor? am întrebat.

– Fiecare dintre noi trebuie să se întoarcă în propriul trecut, în viața familiei din care a provenit și să vadă cum s-a format acest obicei. Vom afla astfel cum putem să devenim conștienți de acest control. Nu uita, cei mai mulți dintre membrii familiilor noastre joacă propriul lor teatru, încercând să ne extragă energia, încă din copilărie. De aceea, tot de atunci, ne-am creat și noi propriul rol. Aveam nevoie de o strategie pentru a ne recupera energia. Micul nostru teatru apare întotdeauna în relație cu membrii familiei. Oricum, odată ce ne dăm seama de mișcarea energiei în propria familie, vom putea trece peste aceste strategii de control și vom vedea ce anume s-a întâmplat, de fapt.

– Cum adică ce s-a întâmplat de fapt?

– Fiecare trebuie să şi reinterpreteze experienţa propriei familii din punct de vedere al evoluţiei spirituale, şi să descopere cine este de fapt. Odată făcut acest lucru, teatrul de control dispare şi începe adevărata viaţă

– De unde să încep?

– De la înţelegerea modului în care ţi-ai scris partitura. Povesteşte-mi despre tatăl tău.

– A fost un om bun, vesel, capabil, dar...

Am ezitat, nedorind să fiu nerecunoscător faţă de tatăl meu.

– Dar...? a insistat Sanchez.

– Ei bine, am spus, mereu critica. Din punctul lui de vedere, eu nu făceam niciodată bine ceva.

– Cum anume critica?

Imaginea tatălui meu, tânăr şi în putere, mi-a apărut deodată în faţa ochilor.

– Punea întrebări, apoi găsea hibe în răspunsuri.

– Şi ce se întâmpla cu energia ta?

– Mă simţeam golit, încercând să evit să-i vorbesc.

– Adică ai devenit vag şi distant, încercând să pui lucrurile într-o formă care să-i atragă atenţia, dar să nu-i dea motiv de criticat. El era cel care întreba – interogatorul – şi tu te învârteai în jurul lui la distanţă, nu?

– Aşa cred... Interogatorul?

– Acesta este un alt fel de teatru. Cei care utilizează acest mod de a suge energia, îşi iau rolul de a pune întrebări şi de a cerceta lumea altor persoane cu scopul de a le găsi defecte. Odată ce le găsesc, încep să critice aspectul respectiv din viaţa victimelor lor. Dacă strategia are succes, cel criticat este târât în joc. Dintr-o dată, devine conştient de sine în preajma interogatorului şi se apucă să dea atenţie lucrurilor pe care acesta le face şi le gândeşte, astfel încât să nu facă nici o greşeală pe care acesta să o observe. Atitudinea aceasta îi dă interogatorului energia de care are nevoie. Gândeşte-te cum a fost în prezenţa unei astfel de persoane. Odată prins în capcana lui, n-ai încercat să te comporţi în aşa fel încât să nu fii criticat? Interogatorul te abate de pe drumul tău şi te seacă de energie, pentru că tu te judeci după modul lui de a gândi.

Îmi aminteam exact această senzaţie şi omul care mi-a venit prima oară în minte a fost Jensen.

– Prin urmare tata era un interogator? am întrebat.

– Aşa se pare.

Pentru un moment, m-am adâncit în gânduri referitoare la jocul mamei mele. Dacă tata era un interogator, atunci mama ce era?

Sanchez m-a întrebat la ce mă gândeam.

– Mă dusesem cu gândul la jocul mamei mele, i-am răspuns. Câte feluri de control există?

– Să ţi explic clasificarea pe care o descrie Manuscrisul, a spus Sanchez. Fiecare manipulează pentru energie, fie agresiv, direct, obligând oamenii să le acorde atenţie, fie pasiv, jucându-se cu simpatia şi curiozitatea celorlalţi, pentru a câştiga atenţia lor. De exemplu, dacă te ameninţă cineva verbal sau fizic, atunci eşti constrâns să-i acorzi atenţie şi astfel să-i dai energie, de teamă că ţi s-ar putea întâmpla ceva. Cel care te ameninţă şi te târăşte în cel mai agresiv tip de teatru este numit în Manuscris *intimidator*. Dacă, pe de altă parte, cineva îţi povesteşte ce lucruri îngrozitoare i se întâmplă, făcându-te poate să te simţi şi tu responsabil pentru asta – pentru că, dacă refuzi să-l ajuţi, acele lucruri îngrozitoare vor continua – acesta caută să exercite controlul la un nivel cât se poate de pasiv. Manuscrisul îl numeşte *bietul-de-mine*. Gândeşte-te o secundă: n-ai fost niciodată în preajma cuiva care te face să te simţi vinovat în prezenţa lui, chiar dacă ştii că nu ai nici un motiv?

– Ba da.

– Ei bine, ai intrat în lumea dramatică a lui „bietul-de-mine". Orice va spune sau va face, te va pune pe tine în poziţia de a te apăra de ideea că nu faci destul pentru el. De aceea te simţi vinovat în prezenţa lui.

Am dat din cap.

– Evident că putem examina teatrul fiecăruia, a continuat, după cum se plasează pe scara de la agresiv la pasiv. Dacă o persoană este de o agresivitate mai subtilă, căutând defecte şi subminând încetul cu încetul lumea ta pentru a-ţi atrage energia, aşa cum era tatăl tău, acea persoană se va încadra în categoria *interogatorilor*. Mai puţin pasiv decât „bietul-de-mine" va fi *distantul*. Aşa că ordinea rolurilor este aproximativ următoarea: intimidator, interogator, distant şi bietul-de-mine. Înţelegi?

– Cred că da. Există oare cineva care să se plaseze între aceste tipuri?

– Fiecare dintre noi joacă mai multe roluri în împrejurări diferite, dar există un teatru dominant, pe care avem tendinţa să îl repetăm şi care este acela care a funcţionat mai bine cu membrii familiei în care am copilărit.

Lucrurile mi s-au limpezit dintr-o dată. Mama mea se comporta exact ca şi tata. Am privit spre Sanchez.

– Ştiu ce era mama. Şi ea era interogator.

– Aşadar, ai avut parte de doză dublă, a spus Sanchez. Nu mă mai miră faptul că eşti atât de distant. Bine că nu te-au intimidat. Cel puţin nu ţi-a fost niciodată teamă de ameninţări.

– Ce s-ar fi întâmplat atunci?

– Ai fi rămas înţepenit în drama unui bietul-de-mine. Vezi cum stau lucrurile? Dacă eşti copil şi cineva te goleşte de energie ameninţându-te cu bătaia, nu e de-ajuns să fii distant. Nu poţi să-l faci să ţi dea energie fiind alunecos. Lui puţin îi pasă ce se întâmplă în interiorul tău. Este mult prea puternic. Aşa că vei fi nevoit să devii şi mai pasiv şi să încerci abordarea plângăreaţă a lui bietul-de-mine, să faci apel la mila lui, să-l faci să se simtă vinovat de răul pe care ţi-l provoacă. Dacă nu funcţionează, atunci vei îndura, copil fiind, până când vei fi destul de mare ca să explodezi împotriva violenţei şi vei lupta cu agresiune împotriva agresiunii.

A tăcut o clipă

– Ca fetiţa despre care mi-ai povestit, a continuat, din familia peruană care v-a servit masa ţie, lui Wil şi tovarăşului vostru. Un om ajunge la orice extremă se cere, pentru a căpăta energie şi atenţie în propria familie. Şi după asta, respectiva strategie devine modul dominant de a-i controla şi goli de energie pe ceilalţi, teatrul pe care îl va repeta mereu.

– Înţeleg ce este un intimidator, am spus. Dar cum se dezvoltă un interogator?

– Ce-ai face tu dacă ai fi copil şi membrii familiei tale ar fi absenţi mai tot timpul, sau ai fi ignorat mereu, pentru că pe toţi îi preocupă propria carieră?

– Nu ştiu.

– A fi distant nu atrage atenţia, nu te-ar băga în seamă. Nu ţi-ar veni ideea de a-i diseca şi, în final, de a găsi ceva greşit la oamenii aceia distanţi, pentru a le atrage atenţia şi a le capta energia? Asta face un interogator.

Începeam să înţeleg sensul Viziunii.

– Oamenii distanţi îi creează pe interogatori!

– Exact!

– Şi interogatorii îi produc pe distanţi! Intimidatorii îl creează pe bietul-de-mine, sau, dacă nu, creează un alt intimidator!

– Exact. Aşa se perpetuează teatrul de control. Dar reţine, există tendinţa de a vedea numai jocul altora şi de a crede că noi nu folosim astfel de practici. Fiecare dintre noi trebuie să transceandă această iluzie, pentru a-şi putea continua evoluţia. Aproape toţi avem tendinţa de a ne împotmoli în vreun joc, cel puţin pentru o vreme, şi atunci trebuie să facem un pas înapoi şi să ne privim în oglindă suficient de mult pentru a vedea care este jocul nostru.

Am rămas tăcut o clipă. Într-un sfârşit, l-am privit din nou pe Sanchez şi am întrebat:

– Şi atunci când ne conştientizăm jocul, ce urmează?

Sanchez a frânat şi m-a privit în ochi.

– Suntem cu adevărat liberi să devenim mai mult decât ceea ce suntem atunci când ne jucăm rolul inconştient. Cum am spus mai înainte, putem găsi un sens mai înalt vieţii noastre, un scop spiritual, pentru care ne-am născut într-un anume loc. Vom începe să aruncăm lumină asupra oamenilor.

– Aproape că am ajuns, a spus Sanchez.

Drumul trecea printre două vârfuri. Trecând de stâncile de pe partea dreaptă, am văzut o căsuţă, sprijinită parcă de un alt vârf de stâncă maiestuos.

– Camionul lui nu e aici, a constatat Sanchez.

Am parcat şi ne-am îndreptat spre casă. Sanchez a deschis uşa şi a intrat. Eu am aşteptat afară. Am respirat adânc de câteva ori. Aerul era rece şi rarefiat. Deasupra capului meu cerul era înnegurat de nori foarte deşi. Stătea să plouă

Sanchez a reapărut în cadrul uşii.

– Nu e nimeni înăuntru. Trebuie că s-a dus la ruine.

– Cum ajungem acolo?

Dintr-o dată mi s-a părut că Sanchez era de-a dreptul epuizat.

– Sunt în sus, în partea aia, la vreo câteva sute de metri, mi-a spus, întinzându-mi cheile camionetei. Urmează drumul până pe creasta următoare şi le vei vedea dedesubt. Ia maşina. Eu rămân aici, să meditez.

– Bine, am spus, întorcându-mă spre maşină

Am condus înainte, spre o mică vale, apoi am urcat din nou, anticipând priveliştea. Panorama nu m-a dezamăgit deloc. Ajuns în vârful acelei înălţimi, am văzut întreaga splendoare a ruinelor de la Machu Picchu: un complicat ansamblu de pietre masive, cioplite cu atenţie, foarte grele, puse una peste alta. Un templu. Chiar şi în lumina palidă care răzbătea pe sub nori, frumuseţea acestui loc era năucitoare.

Am oprit camioneta şi m-am umplut de energie, vreun sfert de oră. Câteva grupuri de oameni mergeau printre ruine. Am văzut părăsind ruinele unei case şi îndreptându-se spre un vehicul parcat în apropiere

un om care avea un guler preoțesc. Din cauza distanței și a hainelor – omul purta o jachetă din piele, nu o sutană – nu puteam fi sigur că acela era părintele Carl.

Am pornit din nou mașina și m-am apropiat. Auzind zgomotul și-a ridicat privirea și a zâmbit, recunoscând camioneta lui Sanchez. Când m-a văzut pe mine înăuntru s-a arătat și mai interesat și s-a apropiat. Era scund și atletic, cu un păr castaniu și trăsături puternice, cu niște ochi de un albastru intens. Părea să fi trecut de treizeci de ani.

– Am venit cu părintele Sanchez, am spus, coborând din mașină și prezentându-mă. E la tine acasă

Mi-a întins mâna.

– Sunt părintele Carl.

M-am uitat pe lângă el, spre ruine. Pietrele fasonate erau și mai impresionante, privite de aproape.

– Ești pentru prima oară aici? m-a întrebat.

– Da. Am auzit demult de acest loc, dar nu mi l-am imaginat chiar așa.

– Este unul dintre cele mai înalte centre energetice ale lumii.

L-am privit cu atenție. Evident, vorbea despre energie cu sensul pe care i-l dădea Manuscrisul. Am dat din cap afirmativ și am spus:

– Mă aflu într-un punct în care încerc să construiesc în mod conștient ființa mea energetică și să-mi văd teatrul meu de control.

M-am simțit prețios spunând acestea, dar suficient de echilibrat ca să-mi permit să fiu onest.

– Nu-mi pari prea distant, mi-a spus.

Am rămas trăsnit.

– Cum ți-ai dat seama că aceasta a fost strategia mea?

– Am un instinct pentru aceste lucruri. Pentru asta sunt aici.

– Îi ajuți pe oameni să vadă modul în care îi controlează pe alții?

– Da, și să vadă și sinele lor adevărat.

Ochii îi străluceau, sinceri. Era direct, fără nici o urmă de stânjeneală de a se dezvălui unui străin. Am rămas tăcut, așa că a continuat:

– Înțelegi primele cinci Viziuni?

– Le-am și citit și am discutat despre ele cu câțiva oameni.

Îndată ce mi-am terminat afirmația, am realizat cât de vagi erau lucrurile pe care le-am spus.

– Presupun că înțeleg primele cinci Viziuni, am adăugat. A șasea nu mi-e prea clară

A dat din cap și a spus:

– Cei mai mulți cu care am vorbit nici n-au auzit de Manuscris. Au venit aici și se află sub imperiul acestei energii. Chiar și numai acest lucru, îi face să își regândească viața.

– Și cum te întâlnești cu acești oameni?

M-a privit cu o față de cunoscător.

– Se pare că ei mă găsesc pe mine.

– Ai spus că îi ajuți să și vadă sinele adevărat. Cum anume?

A respirat adânc, apoi a spus:

– Pentru asta nu-i decât o cale. Fiecare dintre noi trebuie să se întoarcă în experiența propriei familii, în timpul și în locul copilăriei, și să revadă lucrurile așa cum s-au petrecut. Odată conștienți de jocul de control abordat, ne vom focaliza pe un adevăr mai înalt al familiei noastre, pe „firul de argint", ca să spun așa, care stă deasupra conflictelor energetice. Dacă găsim acest adevăr, el ne va energiza viața, pentru că ne spune cine suntem, pe ce cale ne aflăm, ce anume facem.

– Așa ceva mi-a spus și Sanchez. Aș vrea să știu mai multe despre acest adevăr.

S-a încheiat la haină. Odată cu seara se lăsase și frigul.

– Sper să vorbim puțin mai târziu despre asta, a spus. Aș vrea să-l salut pe părintele Sanchez.

Am privit spre ruine. El a adăugat:

– De ce nu arunci o privire în jur? Ne vedem acasă, mai târziu.

În următoarea oră și jumătate m-am plimbat prin acel loc istoric. Am stat și jos în câteva locuri, simțindu-mă mai energizat decât în altele. M-am gândit fascinat la civilizația care construise aceste temple. Cum aduseseră pietrele până aici, cum le așezaseră una peste alta? Părea imposibil.

Pe măsură ce interesul meu pentru ruine începea să scadă, gândurile mi s-au întors spre situația mea. Deși circumstanțele nu se schimbaseră, acum mă simțeam mai puțin speriat. Încrederea lui Sanchez mă încurajase. Ce prost am fost, să mă îndoiesc de el. Și părintele Carl îmi plăcea deja foarte mult.

Cum întunericul se lăsase deja, m-am întors spre casă. Cei doi stăteau de vorbă înăuntru, unul lângă altul. Am auzit râsete. Erau la bucătărie, pregăteau cina. Părintele Carl m-a întâmpinat și mi-a oferit un scaun. M-am așezat leneș în fața unui foc mare, care duduia în cămin și am privit în jur.

Încăperea era mare, căptușită cu panouri mari de lemn. Vedeam de aici alte două camere – părea că sunt dormitoare – legate între ele printr-un

holişor îngust. Casa era luminată cu becuri slabe şi mi s-a părut că aud bâzâitul slab al unui generator.

Când pregătirile s-au încheiat, mi s-a cerut să mă mut lângă masă. Sanchez a spus o rugăciune scurtă, apoi am mâncat, cei doi continuându-şi discuţia. După cină, ne-am aşezat împreună lângă foc.

– Părintele Carl a vorbit cu Wil, a spus Sanchez.

– Când? am întrebat cu interes.

– Wil a trecut pe aici acum câteva zile. Eu l-am cunoscut acum un an, iar acum a venit să-mi aducă nişte informaţii. Spunea că ştie cine se află în spatele acţiunilor guvernului împotriva Manuscrisului.

– Cine? am întrebat.

– Cardinalul Sebastian, desigur! a strigat Sanchez.

– Dar cum se manifestă? am întrebat.

– Se pare că-şi foloseşte influenţa pe care o are asupra celor din guvern pentru a amplifica presiunea militară asupra Manuscrisului, a spus Sanchez. Întotdeauna a preferat să lucreze din umbră, prin guvern mai degrabă, decât să forţeze o scindare în cadrul bisericii. În ultima vreme şi-a intensificat eforturile. Din nefericire, se pare că obţine şi rezultate.

– Ce vrei să spui? am întrebat.

– În afara câtorva preoţi din Consiliul Nordic şi a unor oameni cum sunt Julia şi Wil, se pare că nimeni nu mai are cópii.

– Nici cei de la Viciente? mi-am continuat eu şirul întrebărilor.

Amândoi am rămas tăcuţi câteva momente, apoi părintele Carl a zis:

– Wil mi-a spus că guvernul a închis Viciente. Toţi oamenii de ştiinţă au fost arestaţi şi rezultatele studiilor de cercetare au fost confiscate.

– Şi comunitatea oamenilor de ştiinţă nu ia atitudine? am întrebat.

– Ce-ar putea să facă? a spus Sanchez. Mai mult, cercetările lor oricum nu erau recunoscute de prea mulţi. Guvernul promovează ideea că funcţionau ilegal.

– Nu-mi vine să cred că pot face asta!

– Se pare că pot, a spus părintele Carl. Am dat câteva telefoane de control şi am auzit peste tot aceeaşi poveste. Deşi lucrurile sunt ţinute în ascuns, guvernul şi-a intensificat mult activitatea distructivă

– Şi ce credeţi că se va întâmpla? i-am întrebat pe amândoi.

Părintele Carl a dat din umeri, iar părintele Sanchez a spus:

– Nu ştiu. Depinde, poate, de ceea ce va găsi Wil.

– De ce?

– Se pare că este aproape de a găsi ceea ce lipseşte din Manuscris, A Noua Viziune. Poate că atunci va reuşi să stârnească în aşa măsură interesul, încât să ia atitudine toată lumea.

– Şi unde spunea că se duce? l-am întrebat pe părintele Carl.

– Nu ştiu exact, dar spunea că intuiţia îl poartă departe, în nord, lângă Guatemala.

– Intuiţia!?

– Da. Vei înţelege asta după ce te vei lumina asupra omului care eşti şi vei trece la A Şaptea Viziune.

I-am privit pe amândoi, uluit de cât puteau fi de senini.

– Cum de puteţi să vă păstraţi calmul!? Dacă vor veni şi aici să distrugă totul, să ne strivească, să ne aresteze pe toţi?

M-au privit răbdători, apoi părintele Sanchez a vorbit:

– Să nu confundăm calmul cu nepăsarea. Atitudinea noastră liniştită este o măsură a calităţii conectării noastre energetice. Suntem conectaţi în permanenţă, pentru că acesta este lucrul cel mai bun care se poate face, în orice împrejurare. Înţelegi asta, nu-i aşa?

– Da, desigur, am spus. De fapt, cred că am probleme cu conectarea mea.

Amândoi au zâmbit.

– A rămâne conectat, a spus părintele Carl, este un lucru care se face tot mai uşor, pe măsură ce-ţi este mai clar cine eşti.

Părintele Sanchez s-a ridicat şi a ieşit să spele vasele.

L-am privit pe Carl.

– Ei bine, am spus, cum să încep să mă clarific asupra persoanei mele?

– Sanchez mi-a spus că ai înţeles deja jocul părinţilor tăi.

– Da. Amândoi au fost interogatori. Aşa am devenit eu un distant.

– Bine. Acum trebuie să priveşti dincolo de lupta energetică din familia ta şi să cauţi adevăratul motiv al prezenţei tale acolo.

L-am privit absent.

– Pentru a-ţi regăsi adevărata identitate spirituală trebuie să ţi vezi întreaga viaţă ca pe o lungă poveste, cu un înţeles mai înalt. Poţi începe prin a-ţi pune următoarea întrebare: „De ce m-am născut în această familie? Cu ce scop?"

– Nu ştiu, am spus.

– Tatăl tău era un interogator. Şi mai ce altceva?

– Vrei să spui ce anume mai întruchipa?

– Da.

M-am gândit o clipă, apoi am spus:

– Tatăl meu credea în bucuria de a trăi, în integritate, în realizarea potențialului maxim pe care ți-l oferă viața. Înțelegi, este vorba de a-ți trăi viața din plin, la aceste cote maxime.

– A putut face acest lucru?

– În anumite limite. Dar, într-un fel sau altul, se pare că a avut ghinioane tocmai atunci când se bucura mai mult de viață

Părintele Carl și-a mijit ochii, contemplând.

– Credea că viața este pentru amuzament și distracție și el nu și-a luat partea?

– Da.

– Te-ai gândit vreodată de ce?

– Nu prea. Mi-am spus întotdeauna că este un ghinionist.

– Poate că nu și-a dat încă seama ce trebuie să facă

– Poate că nu.

– Și mama ta?

– Nu mai e în viață

– Poți vedea ce a însemnat viața ei?

– Da. Viața ei era biserica. A fost o adeptă a principiilor creștine.

– În ce fel?

– Credea în serviciul pentru comunitate și în respectarea legilor lui Dumnezeu.

– A urmat legile lui Dumnezeu?

– Litera lor, cel puțin atâta cât cerea biserica ei.

– A reușit să-l convingă pe tatăl tău să facă la fel?

Am râs.

– Ei, nu chiar. Mama vroia să-l ducă la biserică în fiecare săptămână, să-l implice în programele comunității. Dar, așa cum ți-am spus, el era un spirit mult prea liber pentru asta.

– Și tu unde te aflai între ei?

L-am privit lung.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Nu vroia fiecare dintre ei să te aibă de partea lui? Nu pentru asta te-au interogat întotdeauna, ca să vadă dacă nu cumva ai fost de o parte sau de cealaltă? Nu vroia fiecare să te facă să crezi că drumul lui e mai bun?

– Ai dreptate.

– Prin urmare, care e răspunsul tău?

– Cred că am încercat tot timpul să rămân neutru.

– Amândoi te-au ținut sub observație, ca să vadă dacă tu corespunzi cerințelor lor, iar tu, incapabil de a-i mulțumi pe amândoi, ai devenit distant.

– Cam așa e.

– Ce s-a întâmplat cu mama ta?

– S-a îmbolnăvit de Parkinson și a murit, după o lungă suferință

– A rămas consecventă în credința ei?

– Da, până la sfârșit.

– Ce învățătură de viață ți-a lăsat?

– Poftim?

– Cauți înțelesul pe care l-a avut viața ei pentru tine, motivul pentru care te-ai născut din ea, ce lecție ai avut de învățat din asta? Fiecare ființă umană, în mod conștient sau nu, ilustrează ceva cu viața ei, dă exemplu de cum crede ea că ar trebui să fie un om. Trebuie să încerci să descoperi ce te-a învățat și, în același timp, ce anume din viața ei putea fi făcut mai bine. Ceea ce ai fi schimbat la mama ta dă un indiciu asupra a ceea ce reprezinți tu însuți.

– De ce numai un indiciu?

– Pentru că un altul este dat de ceea ce dorești să schimbi în bine în viața tatălui tău...

Eram încă nedumerit. Mi-a pus mâna pe umăr.

– Noi nu suntem numai o creație fizică a părinților noștri, ci și o creație spirituală. Te-ai născut din acești doi oameni și viața lor a avut un efect irevocabil asupra a ceea ce ești. Pentru a-ți descoperi sinele adevărat, trebuie să admiți că adevărata ta personalitate a pornit dintr-o poziție care se afla între adevărurile celor doi. De aceea te-ai născut acolo, pentru a obține o perspectivă mai înaltă asupra a ceea ce au reprezentat ei. Calea ta este descoperirea adevărului, care reprezintă sintetizarea credințelor lor.

Am dat din cap.

– Cum ai exprima, deci, ceea ce te-au învățat părinții tăi?

– Nu prea știu sigur, am spus.

– Ce crezi?

– Tatăl meu credea că trebuie să trăiască viața la maxim, să se bucure de ceea ce este, și a încercat să urmărească acest scop. Mama credea în sacrificiu și într-o viață în serviciul comunității, lăsându-se pe ea deoparte. Convingerea ei era că asta cerea scriptura.

– Tu ce părere ai despre toate astea?

– Nu prea-mi dau seama.

– Ce punct de vedere ai alege pentru tine? Pe cel al mamei sau pe cel al tatălui?

– Pe nici unul. Cred că viaţa nu e chiar atât de simplă

Părintele Carl a început să râdă

– Ei, acum eşti ambiguu, a spus.

– Cred că nu ştiu.

– Dar dacă ar trebui să alegi una din cele două variante?

Am ezitat, încercând să mă gândesc cu onestitate, şi răspunsul a venit:

– Amândoi au şi nu au dreptate.

Ochii i-au strălucit.

– În ce fel?

– Nu sunt prea sigur. Cred că o viaţă corectă include ambele puncte de vedere.

– Problema ta, a spus părintele Carl, este cum se face combinaţia. De la mamă ai moştenit concepţia că viaţa trebuie trăită întru spiritualitate. De la tată, pe cea că viaţa reprezintă propria persoană: distracţie, aventură

– Aşa că viaţa mea, l-am întrerupt, continuă aceste abordări?

– Da. Pentru tine spiritualitatea este problema. Viaţa ta va căuta spiritualitatea care exprimă şi perpetuează sinele. Aceasta este problema pe care părinţii tăi nu au fost capabili să o concilieze şi ţi-au lăsat-o ţie. Aceasta este întrebarea evoluţiei tale, căutarea ta în această viaţă

Ideea aceasta m-a făcut să mă adâncesc în gânduri. Părintele Carl a mai spus şi altceva, dar nu m-am mai putut concentra asupra spuselor lui. Focul din cămin avea un efect calmant asupra mea... Mă simţeam obosit.

Părintele Carl s-a ridicat şi a spus:

– Cred că eşti destul de obosit, dar vreau să-ţi mai spun un lucru. Te poţi duce la culcare şi să nu te mai gândeşti niciodată la ceea ce am discutat. Te poţi întoarce la vechiul tău joc, sau te poţi scula mâine dimineaţă cu această nouă idee asupra a ceea ce eşti. Dacă faci acest lucru, vei putea urma etapele procesului, adică să priveşti cu atenţie la tot ce ţi s-a întâmplat după naştere. Dacă îţi vei vedea viaţa ca pe o poveste unitară, de la prima clipă şi până acum, îţi vei da seama cum ai lucrat la problema ta până în acest moment. Vei vedea cum şi de ce ai venit în Peru şi ce-ar trebui să faci în continuare.

Am dat din cap, ridicând privirea la el. Ochii îi erau calzi şi atenţi. Avea aceeaşi expresie pe care o mai văzusem la Wil şi la Sanchez.

– Noapte bună! a spus şi a intrat în unul din dormitoare, închizând uşa după el. Mi-am desfăcut sacul de dormit pe podea, m-am strecurat înăuntru şi am adormit instantaneu.

M-am trezit cu gândul la Wil. Doream să-l întreb pe părintele Carl ce altceva mai ştia de planurile lui Wil. Cum stăteam aşa, gânditor, aflându-mă încă în sacul de dormit, părintele Carl a intrat în încăpere în vârful picioarelor şi s-a apucat să facă focul.

Am desfăcut fermoarul de la sac şi el m-a privit, atras de zgomot.

– Bună dimineaţa! mi-a spus. Cum ai dormit?

– Bine, am zis, ridicându-mă

L-am văzut stivuind lemnele şi cărbunii pe vatră

– Ce-a spus Wil? Care-i sunt intenţiile? am întrebat.

Părintele Carl s-a îndreptat şi a zis:

– Spunea că se duce la un prieten după nişte informaţii pe care le aşteaptă, despre A Noua Viziune probabil.

– Ce altceva a mai spus?

– Că părintele Sebastian intenţionează să găsească şi el ultima Viziune şi că nu este departe de asta. Wil crede că persoana care controlează această Viziune va avea de spus ultimul cuvânt legat de accesul publicului larg la învăţăturile Manuscrisului.

– De ce ?

– Nu prea ştiu. Wil a fost printre primii care au reuşit să găsească şi să citească Viziunile. Probabil că le-a şi înţeles mai bine decât oricine altcineva. Presupun că simte că ultima Viziune le va face pe celelalte mult mai clare şi de acceptat.

– Crezi că are dreptate?

– Nu ştiu, mi-a răspuns. Eu nu am puterea lui de înţelegere. Ştiu doar ce ar trebui să fac.

– Adică?

A tăcut o secundă, apoi mi-a răspuns:

– Aşa cum am spus mai înainte, menirea mea este să ajut oamenii să descopere cine sunt cu adevărat. Când am citit Manuscrisul, acest lucru mi s-a revelat cât se poate de clar. A Şasea Viziune este ceva ce mi se potriveşte foarte bine, specific mie. Menirea mea este să îi ajut pe ceilalţi să înţeleagă această Viziune. Şi sunt eficient, pentru că şi eu am trecut prin acest proces.

– Care era jocul tău de teatru? am întrebat.

M-a privit amuzat.

– Am fost un interogator.

– Controlai oamenii criticând felul în care-şi duceau viaţa?

– Cam aşa ceva. Tatăl meu era bietul-de-mine, mama era distantă. Mă ignorau cu desăvârşire. Singurul fel în care puteam să atrag atenţia şi energia lor a fost să-mi vâr nasul în ceea ce făceau ei şi să strig în gura mare ceea ce mi se părea greşit.

– Şi când ai reuşit să ieşi din teatrul ăsta?

– Acum un an şi jumătate, când l-am întâlnit pe părintele Sanchez şi am început să studiez Manuscrisul. După ce i-am privit cu adevărat pe părinţii mei şi ceea ce însemnau ei, mi-am dat seama pentru ce am fost pregătit în relaţia cu ei. Vezi tu, tatăl meu urmărea realizările. Era foarte bine centrat pe scopurile lui. Îşi planifica timpul la secundă şi se judeca pe sine după cât anume reuşea să facă. Mama era foarte intuitivă şi mistică. Credea că fiecare dintre noi primea îndrumare spirituală şi că viaţa trebuia să urmeze direcţia care-ţi era indicată

– Şi tatăl tău ce credea despre asta?

– Credea că mama e nebună

Am zâmbit, fără să spun nimic.

– Vezi ce au făcut din mine?

Am dat din cap. Nu prea prinsesem ideea.

– Din cauza tatălui meu, a spus Carl, eram sensibil la gândul că viaţa înseamnă împlinire: să ai ceva important de făcut şi să faci acel ceva. În acelaşi timp însă, mama îmi transmitea ideea că viaţa avea o direcţie interioară, o îndrumare intuitivă. Mi-am dat seama că viaţa mea era o sinteză a acestor două puncte de vedere. Încercam să descopăr cum anume eram îndrumaţi interior către misiunea pe care numai noi o puteam îndeplini, ştiind că aceasta este de o importanţă supremă, şi că numai urmărind realizarea acestei misiuni vom fi fericiţi şi împliniţi.

Am dat din cap.

– Acum vezi, a continuat el, pentru ce m-am entuziasmat atâta cu A Şasea Viziune. Cum am citit-o, am ştiut că munca mea va fi să-i ajut pe ceilalţi să se clarifice, ca să şi poată afla sensul vieţii şi scopul ei.

– Ştii şi cum a ajuns Wil pe calea pe care se află?

– Da, mi-a spus câte ceva. Rolul de teatru lui Wil a fost tot distantul, ca şi tine. Ca şi în cazul tău, ambii părinţi erau interogatori şi fiecare avea o filozofie bine înrădăcinată, pe care vroiau s-o adopte şi Wil. Tatăl lui Wil a fost un romancier german, care credea că destinul ultim al rasei umane era să se perfecţioneze. Susţinea principiile umanitare pure, dar naziştii i-au folosit teoriile pentru a-şi legitima crimele şi epurările a ceea ce ei pretindeau a fi rase inferioare. Coruperea ideilor lui l-a distrus pe bătrân şi l-a alungat în America de Sud, împreună cu soţia sa şi cu Wil. Soţia sa era peruană, crescută în Statele Unite şi educată acolo. Şi ea era scriitoare, însă ca filozofie şi credinţă aparţinea Orientului. Susţinea că sensul vieţii este iluminarea interioară, conştiinţa superioară, pacea minţii şi detaşarea de lucrurile lumeşti. După ea, viaţa nu era perfecţiune, ci renunţarea la ideea de a perfecţiona ceva, de a merge într-o direcţie oarecare... Îţi dai seama unde se afla Wil?

Am dat din cap.

– Era într-o poziţie delicată, a continuat Carl. Tatăl lui ridica în slavă ideea occidentală a muncii pentru progres şi perfecţiune, iar mama susţinea credinţa orientală că viaţa nu e altceva decât liniştea minţii. Aceşti doi oameni l-au pregătit pe Wil să lucreze la integrarea diferenţelor filozofice între cultura orientală şi cea occidentală, deşi n-a ştiut de la început. A devenit mai întâi inginer, dedicat progresului, apoi un simplu ghid, care îşi căuta pacea conducând oamenii în locurile unice şi inspiratoare ale acestei ţări. Căutarea Manuscrisului l-a făcut să şi descopere adevărata vocaţie. Viziunile vorbeau chiar despre sensul vieţii lui. Ele spuneau că Orientul şi Occidentul pot fi integrate într-un adevăr mai înalt. Vestul are dreptate atunci când susţine că viaţa înseamnă progres, evoluţie spre ceva mai înalt. Şi Estul are dreptate atunci când accentuează că trebuie să ne controlăm egoul. Nu putem progresa numai prin logică. Trebuie să atingem conştiinţa deplină, legătura interioară cu divinitatea, pentru că numai atunci evoluţia spre mai bine va fi condusă de ceea ce avem sublim în noi. Când Wil a descoperit Viziunile, viaţa lui a început să curgă. S-a întâlnit cu José, preotul care a găsit primul Manuscrisul şi l-a şi tradus. La puţin timp după aceea, l-a întâlnit pe proprietarul de la Viciente şi l-a ajutat să înceapă cercetările acolo. Cam în acelaşi timp a întâlnit-o pe Julia, care se ocupa încă de firma ei, dar era şi ghid în pădurile virgine. Cu Julia a avut Wil cea mai mare afinitate. Între ei s-a produs o comuniune, datorită similitudinii de probleme urmărite. Julia a crescut cu un tată care vorbea despre spiritualitate într-un mod foarte capricios şi cu prea mare uşurinţă. Mama ei a fost profesoară de retorică la un colegiu şi ridica în slăvi gândirea raţională. Normal, Julia s-a pomenit căutând informaţii despre spiritualitate şi cerând ca acestea să fie inteligibile şi

precise. Wil dorea o sinteză Orient-Occident, care să explice spiritualitatea umană, iar Julia dorea ca această explicație să fie perfect clară. Manuscrisul îi servește în același fel pe amândoi.

– Micul dejun este gata, l-am auzit pe Sanchez din bucătărie.

M-am întors, surprins. Nu știam că Sanchez se trezise deja. Fără a mai continua discuția, părintele Carl și cu mine ne-am dus la masă și ne-am servit cu fructe și cu cereale. După aceea, părintele Carl mi-a cerut să-l însoțesc într-o plimbare printre ruine. Am fost de acord, pentru că doream foarte mult să mai merg în acel loc. Amândoi am așteptat decizia părintelui Sanchez, dar acesta ne-a refuzat politicos, spunând că trebuia să coboare în vale, pentru că avea de dat câteva telefoane.

Afară, cerul era senin și soarele strălucea peste munți. Am pornit pe jos către ruine.

– Crezi că Wil poate fi contactat într-un fel? am întrebat.

– Nu, mi-a răspuns Carl. Nu mi-a spus cine sunt prietenii lui. Singurul lucru pe care l-am putea face ar fi să mergem cu mașina în Iquitos, un oraș lângă granița nordică, dar nu cred că ar fi prea sigur acum.

– De ce acolo?

– Pentru că mi-a spus că cercetările lui duc acolo. Și cardinalul Sebastian are acolo o misiune.

– Crezi că Wil va găsi ultima Viziune?

– Nu știu.

Am mers în liniște câteva minute, apoi părintele Carl a întrebat:

– Ai luat vreo decizie în legătură cu intențiile tale de viitor?

– Ce vrei să spui?

– Părintele Sanchez a spus că la început ai zis că vrei să te întorci cât mai repede în Statele Unite, apoi ai devenit foarte interesat de studiul Viziunilor. Acum ce gânduri ai?

– Incerte, am spus. Dar dintr-un motiv oarecare aș vrea să continuu.

– Înțeleg că un om a fost ucis în fața ta.

– Așa e.

– Vrei să rămâi?

– Nu, am spus. Aș fi vrut să plec, să-mi pun viața la adăpost... Dar iată-mă aici.

– De ce crezi că se întâmplă asta? m-a întrebat.

I-am studiat trăsăturile cu multă atenție.

– Nu știu. Dar tu ce crezi?

– Îți aduci aminte unde am rămas azi-noapte?

Îmi aminteam exact.

– Descoperisem problema pe care mi-au lăsat-o părinții: să găsesc o spiritualitate care să se exprime pe sine, care să ofere și aventură și împlinire. Și tu ai spus că dacă voi privi evoluția vieții mele mai îndeaproape, acest lucru îi va da sens, perspectivă și va arunca lumină asupra a ceea ce mi se întâmplă acum.

Mi-a zâmbit misterios.

– Da. Manuscrisul spune că așa va fi.

– Și cum se va întâmpla asta?

– Fiecare dintre noi trebuie să caute momentele importante din viața lui și să le interpreteze în lumina teoriei evoluției.

Am dat din cap. Nu înțelegeam.

– Încearcă să îți revezi interesele, prietenii, coincidențele de-a lungul vieții. Nu te-au dus toate undeva?

M-am gândit la viața mea, începând cu copilăria, dar n-am găsit nici un șablon.

– Cum ți-ai petrecut timpul în copilărie?

– Nu știu, am spus. Ca orice copil. Am citit mult.

– Ce ai citit?

– Povești cu mistere, din cele științifico-fantastice, cu fantome. Așa ceva...

– Și ce s-a întâmplat cu viața ta după aceea?

M-am gândit la influența pe care bunicul a avut-o asupra mea și i-am povestit părintelui Carl despre munți, despre lac.

A dat din cap, cu înțelegere.

– Ce s-a întâmplat după ce ai crescut?

– Am plecat la școală. Bunicul a murit între timp.

– Și ce ai studiat la școală?

– Sociologia.

– De ce?

– Am întâlnit un profesor care mi-a plăcut. Cunoștințele sale legate de natura umană m-au interesat foarte mult. M-am hotărât să studiez cu el.

– Apoi?

– Am terminat studiile și am început să lucrez.

– Și ți-a plăcut?

– Da, pentru destul de multă vreme.

– Apoi lucrurile s-au schimbat...

– Simțeam că ceea ce fac nu e destul, nu e complet. Lucram cu adolescenți cu tulburări emoționale și am crezut că știu cum să-i fac să

treacă peste trecutul lor și să nu mai trăiască închistați. Credeam că îi pot ajuta să și trăiască viața normal. Mi-am dat pe parcurs seama că în abordarea mea lipsea ceva.

– Și?

– Am abandonat.

– Și?

– Apoi, o veche prietenă m-a sunat și mi-a vorbit despre Manuscris.

– Atunci te-ai hotărât să vii în Peru?

– Da.

– Și ce crezi despre experiențele tale aici?

– Cred că sunt nebun. Cred că s-ar putea să fiu omorât.

– Dar ce crezi despre felul în care a progresat experiența ta de viață?

– Nu înțeleg.

– Când părintele Sanchez mi-a povestit ce ți s-a întâmplat de când ai venit în Peru, am fost uluit de seria de coincidențe care te-au pus față în față cu toate Viziunile, exact atunci când aveai mai multă nevoie.

– Și ce crezi că înseamnă asta? am întrebat.

S-a oprit din mers și m-a privit drept în față

– Înseamnă că erai pregătit. Ești ca și noi, ceilalți. Ai ajuns la un punct în care ai nevoie de Manuscris pentru a continua evoluția vieții tale. Gândește-te cum s-au potrivit evenimentele vieții tale. Ai fost de la început interesat de lucrurile misterioase și acest interes te-a îndreptat spre studiul naturii umane. De ce crezi că l-ai întâlnit exact pe acel profesor? El ți-a cristalizat interesele și te-a condus spre cel mai mare mister: sensul vieții omului pe această planetă. Apoi, la un nivel oarecare, ai știut că înțelesul vieții se leagă de problema transcenderii condiționărilor trecutului și de mersul înainte. De aceea ai lucrat cu acei copii. Dar, după cum înțelegi acum, Viziunile au umplut lipsurile pe care le-ai întâmpinat în lucrul cu acei tineri. Pentru ca adolescenții cu tulburări emoționale să evolueze, ar trebui ca și ei să facă ceea ce facem noi: să se conecteze la suficientă energie pentru a putea trece prin teatrul vieții lor, să vadă ce rol au jucat și să continue pe calea progresului spiritual, să dezvolte procesul care trebuia desfășurat de la început. Privește rolul mai înalt al acestor evenimente. Toate lucrurile care te-au interesat și care te-au condus înapoi spre trecut, toate aceste etape de evoluție te-au pregătit pentru a fi aici, acum, cu scopul de a studia Viziunile. Ai muncit pe calea evoluției, căutând toată viața spiritualitatea care să se exprime pe sine, iar energia pe care ai primit-o de la natura în care ai crescut – pe care bunicul tău a încercat să ți-o arate – ți-a dat curajul să vii în Peru. Ești aici, pentru că trebuia să fii aici, pentru a-ți putea continua evoluția. Viața ta a fost un drum lung, care te-a adus exact la ceea ce se întâmplă în acest moment.

A zâmbit.

– Când vei asimila complet această Viziune asupra vieții tale, a continuat el, vei obține ceea ce Manuscrisul numește o conștiență clară a drumului tău spiritual. Conform Manuscrisului, toți trebuie să petrecem atâta timp cât este necesar pentru a trece prin procesul de clarificare a trecutului. Cei mai mulți avem propriul nostru teatru, care trebuie transcens, dar, odată ce am făcut aceasta, trebuie să înțelegem scopul pentru care ne-am născut din părinții pe care i-am avut și care sunt suișurile și coborâșurile vieții noastre, pentru ce ne-am pregătit. Toți avem un scop spiritual, o misiune pe care o urmăm, fără să fim însă conștienți întru totul de ea. Dar odată ce am conștientizat această misiune, viața ni se va putea dezvolta. Tu, de exemplu, ți-ai descoperit țelul. Acum trebuie să mergi înainte, lăsând coincidențele să te conducă spre o idee tot mai clară despre cum să îți construiești misiunea de acum încolo, ce altceva trebuie să mai faci aici. De când ai venit în Peru, ai beneficiat de energia lui Wil și a părintelui Sanchez. Acum este momentul să înveți să evoluezi singur, în mod conștient.

Era pe cale de a-mi spune ceva mai mult, dar s-a întrerupt când a văzut camioneta părintelui Sanchez, care venea în viteză spre noi. S-a oprit lângă noi și a coborât geamul.

– Ce se întâmplă? a întrebat părintele Carl.

– Trebuie să mă întorc cât mai repede la misiune, a spus Sanchez. Trupele guvernamentale sunt acolo. La fel și cardinalul Sebastian.

Am sărit în mașină, iar Sanchez a condus înapoi la casa părintelui Carl, spunându-ne că trupele au venit să confiște toate copiile după Manuscris și să închidă probabil misiunea.

Am intrat repede în casă. Părintele Sanchez a început imediat să împacheteze. Eu stăteam acolo, gândindu-mă ce să fac. Părintele Carl s-a apropiat de Sanchez și a spus:

– Cred că trebuie să vin cu tine.

Sanchez l-a privit intens.

– Ești sigur?

– Da. Cred că trebuie să vin cu tine.

– De ce?

– Nu știu încă

Sanchez a rămas gânditor câteva clipe, apoi a început din nou să împacheteze.

– Dacă tu crezi că așa e mai bine...

Mă sprijineam de canatul ușii.

– Eu ce ar trebui să fac? am întrebat.

M-au privit amândoi.

– Asta tu hotărăști, a spus părintele Carl.

Am rămas tăcut.

– Tu trebuie să decizi! a strigat Sanchez.

Nu puteam concepe că erau atât de detașați de opțiunea mea. A merge cu ei însemna o posibilă capturare de către trupele peruane. Totuși, cum să rămân aici, singur?

– Ei bine, am spus, nu știu ce să fac. Trebuie să mă ajutați. E posibil să mă ascundă altcineva?

Cei doi s-au privit reciproc.

– Nu cred, a vorbit părintele Carl.

I-am privit, în timp ce neliniștea îmi strângea stomacul. Părintele Carl mi-a zâmbit și a spus:

– Rămâi concentrat. Amintește-ți cine ești.

Sanchez a scos niște hârtii dintr-o geantă

– Iată o copie a celei de A Șasea Viziuni, a spus el. Poate că te va ajuta să te hotărăști. Am luat hârtiile.

Sanchez l-a privit pe Carl și l-a întrebat:

– Cât mai durează?

– Trebuie să mai vorbesc cu cineva. O oră, cred.

Amândoi s-au întors la pregătirile lor, iar eu am ieșit, așezându-mă afară pe o piatră, și am deschis Manuscrisul. Era ca un ecou al cuvintelor părintelui Carl și ale lui Sanchez. Lumina aruncată asupra trecutului însemna conștientizarea căilor individuale de control, învățate în copilărie. Odată transcens acest obicei, spunea, ne vom găsi sinele superior, identitatea noastră care evoluează

Am citit întregul text în mai puțin de o jumătate de oră și de-abia când am terminat mi-am dat seama pe ce se bazează această Viziune: înainte să intrăm pe deplin în acea stare de spirit specială, pe care cei mai mulți o întrevăd doar – viața noastră, condusă de coincidențe misterioase – trebuie să deschidem ochii asupra a ceea ce suntem cu adevărat.

În acel moment, părintele Carl a ieșit din casă și, văzând unde eram, a venit către mine.

– Ai terminat? m-a întrebat, cald și prietenos, ca de obicei.

– Da.

– Te deranjează dacă stau aici câteva clipe?

– Chiar aș vrea să stai.

S-a așezat în dreapta mea și, după un moment de tăcere, a întrebat:

– Înțelegi că te afli aici, urmând o cale a descoperirilor?

– Cred că da, dar ce se va întâmpla de acum încolo?

– Trebuie să crezi cu adevărat acest lucru.

– Cum, când îmi este atât de teamă?!

– Trebuie să înțelegi despre ce este vorba. Adevărul pe care îl urmărești este la fel de important ca și evoluția universului, pentru că-i permite acestei evoluții să continue. Nu-ți dai seama? Părintele Sanchez mi-a povestit despre viziunea pe care ai avut-o pe munte. Ai văzut cum a evoluat materia, de la vibrația simplă a hidrogenului, până la specia umană. Te-ai întrebat cum vor continua oamenii această evoluție. Acum ai descoperit răspunsul: oamenii se nasc în circumstanțe istorice și găsesc ceva pentru care să lupte și pe care să-l reprezinte. Se unesc cu alți oameni pentru a urmări un scop. Copiii care se nasc din această unire au rolul de a reconcilia două poziții, făcând o sinteză superioară, ghidați fiind de coincidențe. Cum sunt sigur că ai aflat din A Cincea Viziune, de fiecare dată când te umpli cu energie și apare o coincidență care te împinge înainte în viață, nivelul acela de energie se instituie în tine și vei exista la o vibrație mai înaltă. Copilul tău va prelua acest nivel de vibrație și îl va ridica mai sus. Așa continuăm noi, oamenii, evoluția. Diferența care apare acum, cu această generație, este că noi suntem gata să facem acest lucru conștient și astfel, să accelerăm întregul proces. Nu contează cât de mult te temi, nu mai ai de ales. Odată ce ai aflat ce reprezintă viața ta, nu mai poți șterge sau ignora această cunoaștere. Dacă vei încerca să faci altceva cu viața ta, vei avea mereu senzația unui gol.

– Dar acum ce să fac?

– Nu știu. Asta numai tu poți să știi. Îți sugerez, mai întâi, să încerci să faci rost de ceva energie.

Părintele Sanchez a venit și el lângă noi, evitând să facă zgomot, pentru a nu ne deranja. Am încercat să mă concentrez asupra vârfurilor de munte pe care le puteam vedea de unde mă aflam. Am respirat adânc și mi-am dat seama că de când ieșisem afară fusesem cu totul absorbit de mine, ca și cum m-aș fi aflat într-un tunel. Parcă m-aș fi rupt de frumusețea și maiestatea munților.

Cum priveam panorama, încercând să apreciez conştient ceea ce vedeam, am început să trăiesc senzaţia deja cunoscută, de apropiere. Dintr-o dată, totul a părut să devină mai prezent, să strălucească, să se desprindă. M-am simţit mai uşor, cu trupul mai energizat.

I-am privit pe Carl şi pe Sanchez. Se uitau intens la mine şi cred că îmi observau câmpul energetic.

– Cum arăt? am întrebat.

– Ca şi cum te-ai simţi mult mai bine, a spus Sanchez. Rămâi aici şi sporeşte-ţi energia cât de mult poţi. Mai avem vreo douăzeci de minute până când plecăm.

Mi-a zâmbit cu simpatie.

– După aceea, a continuat, vei fi gata să începi.

PE FIRUL LUCRURILOR

Cei doi preoţi au intrat înapoi în casă, iar eu am rămas câteva minute să admir peisajul şi să încerc să mai captez energie. Apoi mi-am pierdut concentrarea şi am alunecat în visare, gândindu-mă la Wil. Unde era? Aproape sau departe de cea de A Noua Viziune?

Mi-l imaginam alergând prin junglă cu A Noua Viziune în mână, urmărit peste tot de trupe. Îl vedeam pe Sebastian conducând vânătoarea. În acest vis cu ochii deschişi, era clar că Sebastian, chiar având autorităţile de partea lui, se înşela, nu înţelegea impactul pe care Viziunile îl aveau asupra oamenilor. Simţeam că ar trebui să-l convingă cineva să adopte un alt punct de vedere. Dacă s-ar descoperi mai repede acea parte a Manuscrisului de care-i este atât de frică

Printre aceste gânduri, mi-a răsărit în faţa ochilor imaginea lui Marjorie. Unde era? Aproape că o vedeam aievea. Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

Zgomotul făcut de închiderea uşii din faţa mea, m-a adus înapoi la realitate. M-am simţit din nou slăbit şi nervos. Sanchez venea cu pas iute spre mine. S-a aşezat alături de mine şi m-a întrebat:

– Te-ai hotărât ce vei face?

Am dat din cap că nu.

– Nu pari prea sigur pe tine, a constatat el.

– Nici nu sunt.

– Poate că nu eşti prea sistematic în modul în care îţi construieşti energia.

– Ce vrei să spui?

– Lasă-mă să ţi descriu felul în care acumulez eu energie. Poate că metoda mea o să te ispire să ţi-o formezi pe a ta.

Am dat din cap.

– Primul lucru pe care îl fac, a spus el, este să mă concentrez asupra mediului în care mă aflu, aşa cum cred că faci şi tu de altfel. Apoi încerc să-mi aduc aminte cum apare totul atunci când sunt plin de energie. O fac amintindu-mi senzaţia unei prezenţe, pe care o emană totul în jurul meu, frumuseţea unică a tuturor lucrurilor, mai ales a plantelor, felul în care strălucesc şi se diferenţiază culorile lor. Mă urmăreşti?

– Da. De fapt, şi eu încerc să fac acelaşi lucru.

– Apoi, a continuat, încerc să trăiesc sentimentul de apropiere, senzaţia că oricât de departe ar fi ceva, eu pot atinge acel ceva, că mă pot conecta la el. Pe urmă, îl respir înăuntrul meu.

– Îl respiri înăuntrul tău?

– Părintele John nu ţi-a explicat asta?

– Nu.

Sanchez părea derutat.

– Probabil că intenţiona să revină şi să ţi vorbească despre asta mai încolo. Câteodată e foarte teatral în expunerile pe care le face. Pleacă şi îşi lasă elevul, ca să înţeleagă singur ceea ce a învăţat, apoi apare mai târziu, chiar la momentul potrivit, pentru a mai adăuga ceva. Sunt convins că avea de gând să mai vorbiţi, dar am plecat prea repede.

– Aş vrea să ştiu totuşi, am spus.

– Îţi aduci aminte de senzaţia de optimism, de bună dispoziţie, trăită pe munte, aceea că te afli în mijlocul universului?

– Da.

– Pentru a recâştiga această poziţie, eu încerc să respir înăuntrul meu energia cu care tocmai m-am conectat.

Fusesem foarte atent la spusele lui Sanchez. Ascultându-l pe el, creştea şi calitatea conectării mele. Totul în jur era din nou foarte frumos, foarte prezent. Chiar şi pietrele păreau să aibă un halou alb, iar câmpul lui Sanchez era mare şi albastru. Inspira profund şi conştient, ţinând aerul înăuntrul său preţ de cinci secunde, înainte de a-l expira. I-am urmat exemplul.

– Vizualizează la fiecare inspiraţie energia care te umple, ca şi cum ai fi un balon, a continuat el. Vei vedea că te vei simţi mai energizat, mai uşor şi mai în mijlocul lucrurilor.

După câteva respiraţii adânci, am început să mă simt exact aşa cum spusese Sanchez.

– După ce inspir energia, a continuat Sanchez, încerc să mă conving că mă aflu în starea emoţională potrivită. Aşa cum ţi-am spus mai înainte, eu consider acest lucru ca o unitate de măsură a conectării mele.

– Vorbeşti despre iubire, nu?

– Da. Aşa cum am discutat şi la misiune, iubirea nu e un concept intelectual, un imperativ moral sau altceva de felul ăsta. Este o emoţie profundă, care există numai atunci când eşti conectat la energia universului, care este şi energia dumnezeirii.

Părintele Sanchez mă privea, cu ochii defocalizaţi.

– Iată, a spus el, asta e! Acesta este nivelul energetic pe care trebuie să îl ai. Acum te ajut şi eu puţin, dar eşti gata să-l menţii de unul singur.

– Cum adică „mă ajuţi puţin"?

Sanchez a dat din cap.

– Nu-ţi bate capul cu asta acum. Vei afla mai târziu, în A Opta Viziune.

Părintele Carl s-a apropiat de noi, privindu-ne şi părând mulţumit. M-a întrebat:

– Te-ai hotărât?

Întrebarea m-a iritat. M-am luptat împotriva inevitabilei scăderi de energie.

– Ei, să nu devii din nou distant, a spus părintele Carl. Nu poţi evita luarea unei hotărâri în acest moment. Ce crezi că trebuie să faci?

– Nu cred nimic, am spus. Chiar asta e problema.

– Eşti sigur? Gândurile încep să se schimbe atunci când te conectezi la energie.

L-am privit perplex.

– Gândurile care-ţi umblă prin cap atunci când încerci să controlezi evenimentele în mod logic, a explicat Carl, se opresc în momentul în care renunţi la jocul tău. Când te umpli în interior de energie, din partea superioară a fiinţei tale îţi vin în minte alte gânduri. Acestea sunt intuiţiile. Ele sunt percepute cu totul altfel. Apar undeva, dincolo de mintea ta, uneori ca atunci când visezi cu ochii deschişi, alteori ca nişte viziuni scurte, care vin să te îndrume, să te ghideze.

Tot nu înţelegeam.

– Spune-mi la ce te gândeai mai adineauri, stând singur aici? m-a întrebat Carl.

– Nu ştiu dacă îmi amintesc, am spus.

– Încearcă

Am încercat să mă concentrez.

– Cred că mă gândeam la Wil, pornit în căutarea celei de A Noua Viziuni, şi la cruciada lui Sebastian împotriva Manuscrisului.

– Şi altceva?

– Mă întrebam ce s-a întâmplat cu Marjorie. Dar nu înțeleg în ce mod mă ajută toate astea să mă hotărăsc.

– Să ți explic, a spus părintele Sanchez. Când dobândești destulă energie, ești gata să începi în mod conștient evoluția, chiar să-i determini cursul, să inițiezi procesul de curgere a lucrurilor spre coincidențele care te vor duce înainte. Pornești spre evoluție în felul tău, determini desfășurarea lucrurilor. Mai întâi, cum am spus, trebuie să dobândești suficientă energie, apoi îți amintești cerința de bază a vieții tale – ceea ce ai moștenit de la părinți – pentru că aceasta furnizează contextul general al evoluției tale. Apoi pornești pe calea respectivă, descoperind cerințele mărunte, imediate, cu care te confrunți în viață. Acestea aparțin întotdeauna problemei de bază a vieții tale și definesc unde anume te afli în căutările tale. Odată ce ai devenit conștient de întrebările pe care ți le pui la un moment dat, primești un fel de direcționări care țin de intuiție: ce să faci, unde să te duci... Vezi, într-un fel sau altul, pasul următor. Și asta întotdeauna. Singura dată când acest lucru nu se întâmplă este atunci când întrebarea pe care o ai în minte este greșită, nepotrivită. Vezi tu, problema în viață nu constă în a primi răspunsuri, ci în a-ți identifica întrebarea pentru momentul în care te afli. Odată ce știi să ceri – și acel lucru este oportun – vine și răspunsul. Întotdeauna. După ce ai intuiția a ceea ce se va întâmpla în continuare, pasul următor este să fii atent și pe fază. Mai devreme sau mai târziu se vor petrece și coincidențele care te vor ghida în direcția pe care ți-a indicat-o intuiția. Mă urmărești?

– Cred că da.

– Așadar, a continuat el, nu crezi că acele gânduri privitoare la Wil, la Marjorie, la Sebastian, sunt importante? Ia gândește-te: de ce au apărut ele exact acum, când tu știi care este povestea vieții tale. Știi că ai apărut în acea familie din dorința de a afla cum să faci din viața spirituală o aventură lăuntrică, aventura propriei evoluții, nu-i așa?

– Da.

– Apoi, când ai crescut, ai devenit interesat de subiecte misterioase, ai studiat sociologia, ai lucrat cu oameni, fără să știi exact pentru ce ai făcut aceste lucruri. Pe urmă ai început să deschizi ochii, ai auzit de Manuscris, ai venit în Peru și ai găsit Viziunile, una după alta, și fiecare te-a învățat ceva despre spiritualitatea pe care o cauți.

L-am privit.

– Care sunt întrebările tale curente? a spus Sanchez.

– Cred că aș vrea să cunosc celelalte Viziuni, am spus. Aș vrea mai ales să știu dacă Wil va găsi A Noua Viziune. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu Marjorie. Aș vrea să aflu mai multe despre Sebastian.

– Și care au fost intuițiile care ți-au sugerat aceste întrebări?

– Nu știu. Mă gândeam că aș vrea să o revăd pe Marjorie. Aproape că am avut în fața ochilor imaginea lui Wil, care fugea de trupele care îl urmăreau. Ce înseamnă toate astea?

– Încotro fugea Wil?

– Prin junglă.

– Poate că asta îți spune unde să te duci. Iquitos este în junglă. Și Marjorie?

– M-am văzut reîntâlnindu-mă cu ea.

– Și Sebastian?

– Mi l-am imaginat ridicându-se împotriva Manuscrisului, pentru că l-ar înțelege greșit și asta s-ar putea schimba dacă ar apărea cineva care să-i citească gândurile, să afle de ce se teme atât.

Amândoi s-au privit amuzați.

– Asta ce înseamnă? am insistat.

Părintele Carl mi-a răspuns cu o altă întrebare:

– Tu ce crezi?

Pentru prima oară de la întâmplarea de pe munte, m-am simțit energizat și încrezător. I-am privit și am spus:

– Cred că înseamnă că ar trebui s-o pornesc prin junglă și să descopăr ce aspecte ale Manuscrisului deranjează biserica.

Părintele Carl a zâmbit și a spus:

– Exact! Și poți să iei camionul meu.

Am dat din cap. Ne-am îndreptat cu toții spre locul unde erau parcate mașinile, în fața casei. Lucrurile mele, împreună cu ceva provizii de hrană și de apă erau deja așezate în camionul părintelui Carl. Mașina lui Sanchez era și ea acolo.

– Mai vreau să-ți spun ceva, l-am auzit pe Sanchez. Să nu uiți să te oprești ori de câte ori e nevoie pentru a te reconecta energetic. Să fii întotdeauna bine încărcat, mereu capabil de iubire. Odată ce realizezi această stare, nimeni și nimic nu-ți poate răpi atâta energie, încât să nu te poți reface. De fapt, energia care curge din tine va crea un flux, care în același timp îți va și aduce energie. Nu poți fi niciodată golit. Dar trebuie să fii mereu conștient de acest proces, pentru ca el să funcționeze. Acest lucru este foarte important, mai ales când interacționezi cu oamenii.

A tăcut. Ca și cum ar fi așteptat la rând, părintele Carl a venit mai aproape și a spus:

– Ai citit Manuscrisul, mai puțin două Viziuni, A Șaptea și A Opta. A Șaptea se ocupă cu abordarea conștientă a tot ceea ce ne înconjoară, atenția care trebuie acordată oricărei coincidențe, la fiecare răspuns pe care ți-l dă universul.

Mi-a dat un dosar.

– A Șaptea Viziune, foarte scurtă și generală, a continuat, vorbește despre felul în care unele lucruri ne sar în ochi, sunt evidente, precum și despre felul cum anumite gânduri ne apar pentru a ne îndruma. Cât despre A Opta, o vei găsi singur la timpul potrivit. Ea vorbește despre cum îi putem ajuta pe cei care ne aduc răspunsurile pe care le căutăm. Mai departe, descrie o etică absolut nouă, o cale pe care trebuie să o urmeze oamenii în relațiile lor, pentru a ușura evoluția tuturor.

– Nu poți să-mi dai acum A Opta Viziune? am întrebat.

Părintele Carl a zâmbit și mi-a pus mâna pe umăr.

– Nu cred că e cazul. Și noi ne urmăm propriile intuiții. Vei primi A Opta Viziune imediat ce vei pune întrebarea potrivită

Am înțeles. Amândoi m-au îmbrățișat și mi-au urat numai bine. Părintele Carl mi-a spus insistent că ne vom întâlni din nou, în curând, și că atunci voi găsi răspunsurile pe care le căutam și pentru care mă aflam acolo.

Eram cu toții pe cale să ne urcăm în mașini, când Sanchez s-a întors și mi-a spus:

–Am o intuiție și trebuie să ți spun ceva. Vei afla mai multe mai târziu. Lasă percepția frumuseții și a luminii să ți conducă drumul. Locurile și oamenii care au răspunsuri pentru tine vor apărea mai luminoase și mai atractive.

Am dat din cap și m-am urcat în camionul părintelui Carl. Coborând drumul pietros, i-am urmat pe cei doi câțiva kilometri, până când am ajuns la o răscruce. Sanchez mi-a făcut un semn, în timp ce el și Carl au luat-o spre est. Am privit în urma lor o clipă , apoi am pornit spre nord, spre bazinul Amazonului.

Mă cuprinsese nerăbdarea. După un drum de aproape trei ore, mă aflam la o răscruce, incapabil să mă hotărăsc între două direcții diferite.

În stânga mea era o vale. Dacă mă luam după hartă, acest drum se îndrepta spre nord, pe lângă munți, cam o sută de kilometri, apoi cotea spre răsărit, spre Iquitos. Celălalt drum o lua în dreapta mea și mergea prin junglă, spre aceeași destinație.

Am respirat adânc și m-am străduit să mă relaxez, privind în oglinda retrovizoare. Nimic. De fapt, tot drumul nu întâlnisem pe nimeni – nici trafic, nici oameni pe jos sau cu bicicleta – de mai mult de o oră. Încercam să scap de o urmă de neliniște. Știam că trebuia să fiu relaxat și conectat dacă doream să iau decizia potrivită

M-am concentrat asupra situației. Drumul dinspre dreapta, prin junglă, trecea printr-un grup de copaci imenși. Câteva stânci uriașe răsăreau din pământ printre ei. Cele mai multe erau înconjurate de tufișuri mari de plante tropicale. Celălalt drum, prin munți, părea cu totul sterp. Un singur copac se vedea în acea direcție, restul peisajului era stâncos, cu foarte puțină verdeață

Am privit din nou spre dreapta și am încercat să îmi induc o stare de iubire. Copacii și tufișurile erau de un verde intens. Spre stânga am făcut același lucru și am descoperit imediat un petec de iarbă cu flori, la marginea drumului. Verdele era palid, dar florile, de un alb strălucitor, alcătuiau împreună un peisaj unic, pe toată distanța pe care se vedeau. M-am întrebat cum de nu le observasem puțin mai devreme. Păreau să se vadă peste tot acum. Mi-am extins atenția, pentru a cuprinde întreaga panoramă din direcția aceea. Pietrele și petele brune de asfalt păreau extraordinar de colorate. Tufe de violete și alte flori, de un roșu-închis, decorau tot peisajul.

Am privit din nou în dreapta, spre copaci și tufișuri. Frumusețea lor părea palidă, în comparație cu celălalt drum. „Cum de e posibil?", m-am întrebat. Mai întâi, acest drum păruse mai atrăgător. Privind iarăși spre stânga, intuiția mea a devenit mai puternică. Bogăția de forme și culori m-a uluit.

Eram hotărât. Am pornit mașina și am luat-o spre stânga, încredințat de corectitudinea deciziei mele. Drumul era pietros și plin de rădăcini. M-am scuturat și trupul meu a devenit mult mai ușor. Greutatea îmi era centrată pe coapse, spatele și gâtul fiindu-mi drepte. Brațele țineau volanul, dar nu părea să fie nevoie de efort pentru manevrarea lui.

Am mai condus încă două ore, fără nici un incident, fără să întâlnesc pe nimeni și scotocind din când în când în coșul cu provizii, pregătit de părintele Carl. Drumul șerpuia în sus și în jos, printre și peste dealuri. Pe vârful unui deal, spre dreapta, am văzut parcate două mașini vechi. Erau împinse dincolo de marginea drumului, lângă niște copaci firavi. Nu păreau să fie oameni în jur, așa că am tras concluzia că mașinile fuseseră

abandonate. Înainte, drumul cotea la stânga şi cobora, în serpentine, spre o vale largă. De pe vârf aveam o panoramă de câţiva kilometri.

Am oprit. La jumătatea văii, trei sau patru maşini militare erau parcate pe marginea drumului. În jurul lor se vedea un mic grup de soldaţi. M-a cuprins teama. O blocadă. Am dat camionul înapoi, pe creastă, am oprit în spatele a doi bolovani uriaşi, am coborât şi am început să observ ce se întâmpla în vale. Un vehicul se deplasa în direcţie opusă, depărtându-se.

Deodată, am auzit mişcare în spate. M-am întors brusc. Era Phil, ecologistul pe care îl cunoscusem la Viciente. Era şi el la fel de speriat.

– Ce cauţi aici? m-a întrebat, venind spre mine.

– Încerc să ajung cumva la Iquitos, am spus.

Teama i se citea pe faţă

– Şi noi, dar guvernul parcă a înnebunit în ceea ce priveşte Manuscrisul. Încercăm să ne hotărâm dacă e cazul să riscăm şi să trecem prin blocadă. Suntem patru.

Mi-a făcut semn spre stânga. Ceilalţi se vedeau printre copaci.

– De ce vrei să ajungi la Iquitos? m-a întrebat.

– Vreau să-l găsesc pe Wil. Ne-am despărţit în Cula. Am auzit că s-ar putea să fie în Iquitos, în căutarea restului Manuscrisului.

Părea terorizat.

– N-ar trebui să faci asta! Armata a interzis deţinerea de cópii după Manuscris. N-ai auzit ce s-a întâmplat la Viciente?

– Da, am auzit...

– Eu nu eram acolo, dar am înţeles că armata a dat buzna şi a arestat pe oricine avea o copie. Şi oaspeţii au fost reţinuţi pentru interogatoriu. Dale şi ceilalţi oameni de ştiinţă au fost luaţi de trupe şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu ei.

– Ştii cumva de ce guvernul este atât de agitat în legătură cu Manuscrisul? am întrebat.

– Nu, dar când am văzut cât de nesigur devine totul, m-am hotărât să mă întorc la Iquitos pentru dosarele cu cercetările mele, apoi să părăsesc această ţară

I-am povestit amănunte despre Wil şi despre mine: ce ni se întâmplase după ce părăsisem Viciente şi mai ales urmărirea şi crima de pe munte.

– La dracu! a spus el. Şi te mai ocupi de chestia asta? Mai rămâi aici?

Asta mi-a zdruncinat puţin încrederea, dar am spus:

– Dacă nu facem nimic, guvernul va suprima Manuscrisul cu totul. Lumea va fi privată de acest mod de cunoaştere şi eu cred că Viziunile sunt foarte importante!

– Atât de importante încât să merite să mori pentru ele? m-a întrebat.

Un zgomot de motoare ne-a atras atenţia. Camioanele veneau, prin vale, spre noi.

– Fir-ar să fie! a strigat. Uite-i că vin!

Înainte ca noi să putem mişca, alte camioane au venit şi din cealaltă direcţie.

– Ne-au înconjurat! a strigat Phil, panicat complet.

Am fugit spre maşina mea şi am ascuns traducerea după Manuscris pe care o aveam, sub una din banchete.

Zgomotul devenea tot mai puternic. Am fugit peste drum, spre dreapta, în direcţia în care o luase şi Phil. I-am văzut alergând în sus, şi ascunzându-se după nişte stânci. M-am ascuns şi eu cu ei. Speram că maşinile militare vor trece pe lângă noi şi îşi vor continua drumul. Camionul meu nu era la vedere. Speram că vor crede şi ei, ca şi mine, că maşinile celelalte erau abandonate.

Cei care veneau dinspre sud au ajuns primii şi, spre spaima noastră, au oprit lângă maşini.

– Nu mişcaţi! Poliţia! a strigat o voce.

Am îngheţat. Câţiva soldaţi au apărut din spate. Toţi erau înarmaţi zdravăn şi păreau foarte hotărâţi. Ne-au percheziţionat cu mare atenţie şi ne-au luat tot ce aveam, apoi ne-au împins înapoi spre drum. Acolo, zeci de soldaţi se apucaseră să percheziţioneze maşinile. Phil şi tovarăşii lui au fost târâţi şi urcaţi într-un camion militar, care a demarat foarte repede. Când au trecut pe lângă mine, am văzut faţa lui Phil, palidă şi pierdută

Am fost condus, pe jos, în direcţie opusă şi mi s-a cerut să mă aşez pe creasta dealului. Câţiva soldaţi s-au aşezat lângă mine, fiecare având pe umăr o armă automată. Mai târziu, un ofiţer s-a apropiat de mine şi mi-a aruncat la picioare copiile după Manuscris, pe care le găsiseră la mine... Peste ele a aruncat şi cheile de la camionul părintelui Carl.

– Astea sunt copiile tale? m-a întrebat.

L-am privit fără să răspund.

– Cheile astea s-au găsit asupra ta, a continuat el. În maşină am găsit hârtiile astea. Te întreb din nou: sunt ale tale?

– Nu cred că vreau să răspund până nu consult un avocat, am spus.

Remarca mea a adus un zâmbet sarcastic pe fața ofițerului. A spus ceva soldaților și s-a îndepărtat. Aceștia m-au împins spre unul din jeepurile cu care veniseră și mi-au cerut să mă așez lângă șofer. Alți doi soldați s-au urcat pe locurile din spate, cu armele pregătite. În spatele nostru, un alt camion s-a umplut de soldați înarmați. Amândouă vehiculele au pornit spre nord, în vale.

Gânduri pline de teamă îmi năpădeau mintea. Oare unde mă duceau? De ce mă băgasem în situația asta? Iată ce hal de pregătire primisem de la cei doi preoți, nu durase nici măcar o zi... Și acolo, la răscruce, fusesem atât de convins că acesta era drumul cel bun. Păruse mai atrăgător, fusesem sigur de asta. Unde greșisem oare?

Am oftat și am încercat să mă relaxez, întrebându-mă în același timp ce se va întâmpla în continuare. Voi susține că nu știu nimic, mă gândeam, și mă voi prezenta ca un turist prost îndrumat, care nu era capabil să facă nici un rău. Doar că mă amestecasem cu cine nu trebuie, voi spune. Nu vroiam decât să mă întorc acasă

Mâinile, care mi se odihneau pe genunchi tremurau puțin. Un soldat de pe bancheta din spate mi-a oferit o ploscă cu apă și am luat-o, deși nu puteam bea. Soldatul era tânăr și mi-a zâmbit fără urmă de răutate când i-am înapoiat plosca. Imaginea speriată a lui Phil mi-a trecut prin minte. Ce vor face cu el?

Întâlnirea pe deal cu Phil fusese o coincidență, mă gândeam. Dar care-i era înțelesul? Despre ce am fi vorbit dacă nu am fi fost întrerupți? Eu nu făcusem decât să subliniez importanța Manuscrisului, iar el mă prevenise asupra pericolului pe care îl reprezenta și mă sfătuise să fug, înainte de a fi prins. Din nefericire, sfatul său venise prea târziu.

Am mers câteva ore în liniște. Relieful devenea tot mai plat. Aerul se încălzea. La un moment dat, un soldat mi-a oferit o conservă din carne de vită, din rația lui, mi se pare, dar, din nou, n-am putut să înghit nimic. După apusul soarelui, s-a întunecat foarte repede.

Stăteam în mașină fără să mă gândesc la nimic, privind drept înainte, la drumul luminat de faruri.

Curând, am adormit. Un somn greu, în timpul căruia am visat că fugeam. Fugeam disperat de un dușman necunoscut, printre case incendiate, convins că undeva se afla un secret care deschidea calea spre cunoaștere și siguranță. În mijlocul unuia dintre uriașele focuri am văzut o cheie. Am sărit să o iau de acolo.

Am tresărit, cu sudoarea curgându-mi pe frunte. Soldații m-au privit nervoși. Am dat din cap și m-am sprijinit de portieră. Mult timp am privit pe fereastră formele negre ale peisajului, luptându-mă cu teama. Eram singur, sub pază, alergam prin întuneric și nimănui nu-i păsa de coșmarurile mele.

Spre miezul nopții am ajuns la o clădire mare, slab luminată, făcută din piatră. Era destul de înaltă, avea două etaje. Am pornit-o pe o alee, spre ușa din față, și am intrat. Câteva trepte coborau spre un coridor îngust. Pereții interiori erau tot din piatră, iar tavanul din bârne. Câteva becuri care atârnau în dezordine ne luminau calea. Am trecut printr-o altă ușă, apoi într-un loc unde erau mai multe celule. Un soldat ne-a întâmpinat, a deschis ușa unei celule și mi-a făcut semn să intru.

Înăuntru erau trei priciuri, o masă de lemn și o vază de flori. Spre surprinderea mea, locul era extrem de curat. Când am intrat, un tânăr peruan, de vreo nouăsprezece ani, m-a privit inexpresiv din spatele ușii. Soldatul a tras zăvorul și a plecat. M-am așezat pe un prici, în timp ce tânărul a aprins fitilul unei lămpi cu petrol. În lumina care s-a făcut, am văzut că de fapt era indian.

– Vorbești engleza? l-am întrebat.

– Da, puțin, a răspuns.

– Unde ne aflăm?

– Lângă Pullcupa.

– Locul acesta este o închisoare?

– Nu. Aici sunt strânși toți cei care sunt interogați despre Manuscris.

– Tu de când ești aici? am întrebat.

M-a privit cu niște ochi timizi, cuminți.

– De două luni.

– Ce ți-au făcut!?

– Au încercat să mă convingă să nu mai cred în Manuscris și să spun cine altcineva mai are cópii.

– Cum?

– Prin discuții.

– Doar așa, fără amenințări?

– Doar așa, a repetat.

– Și ți-au spus când îți vor da drumul?

– Nu.

Am tăcut o clipă. Mă privea întrebător.

– Ai fost prins cu cópii ale Manuscrisului?
– Da, am răspuns. Tu?
– Da. Locuiesc pe aici, pe aproape, la un orfelinat. Profesorul nostru ne învăţa despre Manuscris. Mi-a permis să-i învăţ şi pe cei mai mici. Ar fi putut să scape, dar a fost şi el prins.
– Câte Viziuni ai văzut? am întrebat.
– Toate câte s-au găsit. Tu?
– Toate, în afară de A Şaptea şi A Opta. O aveam pe A Şaptea, dar n-am apucat să o citesc pentru că mi-a fost confiscată şi am fost adus aici.
Tânărul a căscat, apoi a întrebat:
– Acum putem să dormim?
– Da, am spus, absent. Sigur că da.
M-am întins pe prici, închizând ochii, având mintea în alertă. Ce era de făcut? Cum de m-am lăsat prins? Cum puteam să scap? Am închegat câteva strategii şi scenarii, înainte să mă scufund în somn.
Visul mi-a fost tot agitat. Căutam aceeaşi cheie, dar de astă dată eram pierdut în adâncul unei păduri. Mult timp umblasem fără vreo direcţie, aşteptând o îndrumare. După o vreme, a venit o furtună şi întreg peisajul a fost inundat. În timpul diluviului, am fost târât în râul care curgea în direcţie greşită şi ameninţa să mă înghită. M-am luptat cu toată puterea mea împotriva curentului, o veşnicie parcă. În cele din urmă am reuşit să ies din torent, agăţându-mă de o piatră. Am urcat pe mal, apoi pe dealul care mărginea râul, din ce în ce mai sus, prin locuri tot mai ameninţătoare. Deşi îmi adunasem toate forţele şi mă concentrasem ca să pot urca, n-am putut merge mai departe. Am privit înapoi. Îngrozit, am văzut că râul pe care îl părăsisem ieşea din pădure şi se împrăştia lent spre o plajă minunată, lângă o pajişte. Pe pajiştea înconjurată de flori se afla cheia. Am alunecat şi am căzut în râu, strigând.
Am sărit icnind, pe prici, simţind că nu am aer. Tânărul indian, care era deja în picioare, a venit repede spre mine.
– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.
Mi-am recăpătat suflul şi am privit în jur, amintindu-mi unde mă aflam. Am văzut că încăperea avea şi o fereastră, iar afară era deja lumină
– Nimic. Am avut un coşmar.
Mi-a zâmbit, ca şi cum ceea ce spusesem îi făcea plăcere.

– Coşmarurile aduc mesajele cele mai importante.
– Mesaje? am întrebat, ridicându-mă şi începând să mă îmbrac.
M-a privit uşor încurcat de ideea că trebuia să se explice.
– A Şaptea Viziune vorbeşte despre vise, a spus.
– Şi ce spune?
– Spune cum săă... ăăă
– Cum să interpretăm visele?
– Da.
– Şi ce anume spune?
– Spune să compari povestea din vis cu povestea vieţii tale.
M-am gândit o clipă, nefiind sigur ce anume vroia să spună
– Cum adică să compar poveştile?
Tânărul indian de-abia mă putea privi în ochi.
– Vrei să interpretezi visul pe care l-ai avut?
Am dat din cap şi i-am povestit ceea ce visasem.
M-a ascultat atent, apoi a spus:
– Compară acum părţi din povestea asta cu viaţa ta.
L-am privit.
– De unde să încep?
– De la început. Ce făceai la începutul visului?
– Căutam o cheie în pădure.
– Cum te simţeai?
– Pierdut.
– Compară acest lucru cu situaţia ta reală
– Probabil că se leagă, am spus. Sunt în căutarea unor răspunsuri legate de Manuscris şi chiar că mă simt pierdut.
– Ce altceva ţi se întâmplă în viaţa reală?
– Am fost capturat, am spus. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-am încercat, am fost închis. Tot ce sper acum este să conving pe cineva să mă lase să plec acasă
– Te luptai să fugi de urmăritori?
– Da.
– Şi ce s-a întâmplat mai departe, în vis?
– Luptam împotriva curentului.
– De ce? m-a întrebat.
Începeam să pricep încotro bate.
– Pentru că am crezut că altfel mă voi îneca.
– Şi dacă nu te-ai fi luptat?

– M-ar fi condus la cheie. Ce vrei să spui? Că în ciuda faptului că nu lupt împotriva acestei situații, voi găsi totuși răspunsurile pe care le caut?

Părea din nou stânjenit.

– Eu nu spun nimic. Visul spune totul.

M-am gândit o clipă. Avea această interpretare vreo șansă de a fi corectă?

Tânărul indian m-a privit, apoi a întrebat:

– Dacă ar fi să visezi din nou același lucru, ce vei schimba?

– Aș rezista curentului, chiar dacă m-ar putea omorî. De data asta aș fi prevenit.

– Ce te amenință acum?

– Cred că soldații. Faptul că sunt reținut.

– Care e deci, mesajul?

– Cred că visul a vrut să spună să privesc pozitiv această captivitate.

N-a răspuns, dar a zâmbit.

Ședeam pe prici, cu spatele sprijinit de perete. Interpretarea asta mă incitase. Dacă era exactă, înseamnă că nu făcusem o greșeală acolo, la răscruce, și că totul era de fapt ceea ce trebuia să se întâmple.

– Cum te cheamă? am întrebat.

– Pablo, a spus.

Am zâmbit și m-am prezentat și eu, apoi i-am spus pe scurt de ce mă aflam în Peru și prin ce trecusem. Pablo ședea pe priciul lui, cu coatele pe genunchi. Avea părul negru, scurt și era foarte slab.

– De ce ești aici? m-a întrebat.

– Caut informații despre Manuscris, am spus.

– Ce anume cauți? m-a întrebat din nou.

– Vreau să aflu despre A Șaptea Viziune și să am vești de la prietenii mei, Wil și Marjorie... Și cred că aș vrea să știu de ce este atât de înverșunată biserica împotriva Manuscrisului.

– Sunt mulți preoți aici cu care poți să stai de vorbă

M-am gândit la asta o clipă, apoi am întrebat:

– Ce altceva mai spune A Șaptea Viziune despre vise?

Pablo mi-a zis că visele vin să ne spună despre viața noastră lucruri care ne scapă. Apoi a spus și altele, dar în loc să ascult am început să mă gândesc la Marjorie. Îi vedeam clar în minte figura și mă întrebam unde putea fi. Apoi o vedeam alergând spre mine, zâmbitoare.

Deodată mi-am dat seama că Pablo nu mai vorbea. L-am privit.

– Iartă-mă, mintea îmi umbla aiurea. Ce spuneai?

– Nu-i nimic, a spus. La ce te gândeai?

– La o prietenă. Nimic important.

M-a privit de parcă vroia să mă întrebe ceva, dar cineva s-a apropiat de ușa celulei. Prin ferestruică am văzut că era un soldat.

– E timpul pentru micul dejun, a spus Pablo.

Soldatul a deschis ușa și ne-a făcut semn să ieșim în coridor. Pablo mi-a arătat drumul. Am pornit-o spre niște scări, urcând spre o sufragerie strâmtă. Patru, cinci soldați stăteau într-un colț, iar doi bărbați și o femeie așteptau să fie serviți.

Am rămas trăsnit. Nu-mi putem crede ochilor: femeia era chiar Marjorie. În același moment m-a văzut și ea și a căscat ochii cu mare surprindere, punându-și mâna la gură. Soldatul din spatele meu s-a dus către ceilalți, spunând ceva în spaniolă. L-am urmat pe Pablo și ne-am așezat la rând.

Marjorie întinsese tava, pentru a fi servită. Ceilalți doi bărbați se îndreptau cu tăvile în mână spre o masă, discutând. De câteva ori, ochii mei și ai lui Marjorie s-au întâlnit. Pablo băgase de seamă că ne cunoșteam și mă privea întrebător. Ne-am așezat apoi amândoi la masa lui Marjorie. Soldații vorbeau între ei, părând să nu bage de seamă mișcările noastre.

– Doamne, cât mă bucur să te revăd, a spus ea. Cum ai ajuns aici?

– M-am ascuns o vreme la niște preoți. Apoi am plecat să-l caut pe Wil și am fost prins chiar ieri. De când ești aici?

– De când m-au prins pe munte.

Am văzut că Pablo ne privea intens și am făcut prezentările.

– Bănuiam că ea este Marjorie, a spus el.

– Ce s-a mai întâmplat? am întrebat-o pe Marjorie.

– Nu prea multe. Nici nu știu de ce am fost reținută. În fiecare zi am fost dusă ori la un preot, ori la un ofițer, pentru interogatorii. Vor să știe care au fost contactele mele la Viciente și dacă mai există cópii și la cine. Mereu același lucru.

Marjorie a zâmbit. Părea foarte vulnerabilă și din nou am simțit o puternică atracție către ea. M-a privit cu coada ochiului. Amândoi am zâmbit. Am mâncat în liniște, apoi ușa s-a deschis și a intrat un preot, îmbrăcat foarte protocolar. Era însoțit de un ofițer de grad superior.

– Acesta e șeful preoților, a spus Pablo.

Ofițerul le-a spus ceva soldaților care luaseră poziția de drepți, apoi preotul a traversat încăperea, spre bucătărie. Trecând, m-a privit și ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă. Am privit în altă parte și am continuat să mănânc, nevrând să-i atrag atenția. Și el, și ofițerul au trecut prin bucătărie, apoi au ieșit pe o altă ușă

– Este unul din preoții cu care ai vorbit? am întrebat-o pe Marjorie.

– Nu, a spus ea. Nu l-am văzut niciodată

– Eu îl cunosc, a spus Pablo. A venit ieri. Este cardinalul Sebastian.

Am înțepenit.

– Acesta e Sebastian?!

– Se pare că ai auzit de el, a spus Marjorie.

– Am auzit. Este cel mai important personaj bisericesc care e împotriva Manuscrisului. Credeam că este la misiunea părintelui Sanchez.

– Cine e părintele Sanchez? a întrebat Marjorie.

Eram pe punctul de a-i spune, când soldatul care ne escortase s-a îndreptat spre masă și ne-a făcut semn, mie și lui Pablo, să-l urmăm.

– E timpul pentru exerciții, a spus Pablo.

Marjorie m-a privit cu teamă

– Nu-ți fă probleme, i-am spus, vom vorbi la masa următoare. Totul va fi bine.

Ieșind pe ușă, m-am întrebat dacă optimismul meu se baza, măcar o secundă, pe ceva real. Soldatul ne-a condus pe hol spre o scară scurtă, care ducea afară. Am ajuns într-o curte lăturalnică, înconjurată de un zid înalt de piatră. Soldatul s-a oprit la ușă. Pablo mi-a făcut semn să înconjurăm curtea. Am pornit și în timp ce mergeam s-a aplecat și a cules câteva floricele de la baza zidului.

– Ce mai spune A Șaptea Viziune? am întrebat.

S-a aplecat și a mai cules o floare.

– Spune că nu numai visele ne îndrumă, ci și gândurile și reveriile.

– Da. Părintele Carl mi-a pomenit despre asta. Spune-mi, cum ne îndrumă reveriile?

– Ele ne prezintă o scenă la întâmplare și aceasta înseamnă că acel lucru s-ar putea petrece. Dacă suntem atenți, putem fi pregătiți în momentul respectiv.

L-am oprit.

– Știi, Pablo, Marjorie e cea care mi-a apărut mai devreme în fața ochilor. Apoi ne-am întâlnit.

A zâmbit.

Un frison mi-a cuprins spatele. Trebuie că mă aflam, într-adevăr, în locul potrivit. Intuisem lucruri care se adevereau. Mă gândisem de multe ori că o voi regăsi pe Marjorie și acest lucru se întâmplase. Coincidențele se produceau în lanț. M-am simțit mai ușor.

– Nu cred că s-a întâmplat prea des ceea ce am gândit, am spus.

Pablo a privit aiurea, apoi a spus:

– A Șaptea Viziune spune că avem mai multe asemenea gânduri decât s-ar crede. Pentru a le recunoaște, trebuie să adoptăm o poziție de observator. Când apare un gând, trebuie să ne întrebăm de ce apare. De ce acum? Cum se leagă de întrebările vieții noastre? Poziția de observator ne ajută să scăpăm de dorința de a controla totul și ne plasează exact pe firul lucrurilor.

– Dar gândurile negative? am întrebat. Imaginile de groază, lucrurile rele: o persoană iubită care suferă, sau neîmplinirea a ceva ce am dorit foarte mult?

– Lucrurile sunt simple, a spus Pablo. A Șaptea Viziune spune că imaginile de groază trebuie oprite imediat ce apar. Atunci alte imagini, pozitive, vor fi bine venite în minte. Curând, lucrurile rele aproape că nu se vor mai întâmpla. Intuițiile tale vor prevedea numai lucruri bune. Dacă totuși vor mai apărea imagini negative, Manuscrisul spune că trebuie luate foarte în serios, dar nu urmate. De exemplu, dacă ți vine ideea că vei avea un accident de camion, apoi vine cineva și îți cere să te urci într-un camion, nu trebuie să te urci.

Făcusem un tur complet al curții și ne apropiam de gardian. Când am trecut pe lângă el am tăcut. Pablo a cules o altă floare. Eu am respirat adânc. Aerul era cald și umed. Dincolo de zid plantele erau dese și suculente. Am băgat de seamă că erau și țânțari.

– Haideți! a strigat soldatul.

Ne-a mânat înăuntru, pe hol, apoi în celulă. Pablo a intrat în încăpere, apoi soldatul mi-a barat intrarea cu mâna.

– Tu nu! mi-a spus.

Apoi mi-a făcut semn să pornesc mai departe, să urc niște scări și m-a scos afară din clădire pe ușa pe care intrasem cu o zi înainte. În parcare, părintele Sebastian urca într-o mașină mare, în spate. Șoferul a închis ușa după el. Pentru o clipă, Sebastian m-a privit din nou, apoi a spus ceva șoferului. Mașina a pornit în trombă

Soldatul m-a condus spre partea din față a clădirii. Am intrat într-un birou. Mi s-a spus să mă așez pe un scaun de lemn, în fața unei mese albe,

de metal. După câteva minute, un preot de vreo treizeci de ani, mic de înălţime, blond, a intrat şi s-a aşezat la masă, fără să mă bage în seamă. A privit într-un dosar, apoi spre mine. Purta ochelari rotunzi, cu rame aurii, ceea ce îi dădea un aer de intelectual.

– Ai fost arestat pentru deţinerea ilegală a unor documente ale statului, a spus el. Mă aflu aici pentru a constata corectitudinea acestei acuzaţii. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai colabora.

Am dat din cap.

– De unde ai traducerile?

– Nu înţeleg, am spus, de ce copiile unui manuscris vechi sunt ilegale.

– Guvernul peruan are motivele sale. Te rog să răspunzi la întrebări.

– Biserica e implicată? am întrebat.

– Da, pentru că acest manuscris contrazice tradiţiile religiei noastre. Interpretează greşit adevărata noastră natură spirituală. Unde...

– Ascultă, l-am întrerupt. Eu chiar încerc să înţeleg lucrul ăsta. Nu sunt decât un turist interesat de Manuscris. Nu sunt o ameninţare pentru nimeni. Vreau doar să ştiu de ce este atât de controversat.

A rămas încurcat, străduindu-se parcă să aleagă cea mai bună strategie de abordare. Conştient fiind de consecinţe, îi cerusem amănunte.

– Biserica crede că Manuscrisul zăpăceşte oamenii, a început el cu grijă. Dă impresia că oamenii pot decide ei înşişi cum să trăiască, fără să mai ia în considerare învăţăturile scripturii.

– Care învăţături?

– Porunca despre cinstirea părinţilor, de exemplu.

– Adică?

– Manuscrisul blamează problemele părinţilor, subminează familia.

– Credeam că vorbeşte despre eliminarea resentimentelor, am spus. Şi despre găsirea unei soluţii pozitive referitoare la perioada copilăriei.

– Nu, a spus el. Asta e o cale greşită. N-ar trebui, de la bun început, să se gândească negativ despre acest lucru.

– Părinţii nu pot greşi?

– Părinţii fac ce pot. Copiii trebuie să-i ierte.

– Dar Manuscrisul nu spune şi el acelaşi lucru? Nu este vorba de iertare în încercarea de a găsi aspectele pozitive ale copilăriei noastre?

A ridicat glasul, mânios:

– Dar cu ce autoritate vorbeşte Manuscrisul ăsta?! Cum poate fi crezut?

S-a ridicat de la masă şi s-a holbat la mine, încă furios.

– Habar n-ai despre ce vorbeşti! a spus. Eşti cumva un om de ştiinţă religios? Nu prea cred. Nu reprezinţi decât dovada vie a confuziei pe care o poate provoca acest Manuscris. Nu înţelegi că în lume domneşte ordinea numai datorită legilor şi a unei autorităţi? Cum poţi să pui la îndoială această autoritate în problema pe care o discutăm?

Am tăcut şi se pare că asta l-a înfuriat şi mai tare:

– Să ţi mai spun ceva! Delictul pe care l-ai comis te poate costa ani grei de închisoare. Ai fost vreodată într-o închisoare peruană? Curiozitatea ta de yankeu nu moare să vadă cum arată închisorile noastre? Asta se poate aranja! Pricepi? Pot să aranjez asta!

S-a frecat la ochi şi a tăcut o clipă, respirând adânc, evident încercând să se calmeze.

– Mă aflu aici ca să aflu cine are copii şi de unde provin acestea. Te mai întreb încă o dată: de unde ai traducerile?

Ieşirea lui nervoasă mă umpluse de teamă. Îmi înrăutăţeam situaţia, punând aceste întrebări. Ce ar fi putut face dacă refuzam să cooperez? Cum puteam însă să-i implic pe Sanchez şi pe Carl?

– Îmi trebuie timp să mă gândesc înainte să-ţi răspund, am spus.

Mi s-a părut că se va înfuria din nou, dar s-a relaxat, şi deodată mi-a dat senzaţia că este cumplit de obosit.

– Îţi dau răgaz până mâine dimineaţă, a spus, făcându-i un semn soldatului care stătea în uşă, să mă ducă de acolo.

Curând, am ajuns înapoi în celulă

Fără să spun o vorbă, m-am întins pe prici, epuizat. Pablo privea afară, printre gratii.

– Ai vorbit cu părintele Sebastian? m-a întrebat.

– Nu, cu altcineva. Vroia să ştie de la cine am avut traducerile.

– Ce i-ai spus?

– Nimic. Am cerut un răgaz şi l-am obţinut: până mâine.

– A spus ceva despre Manuscris? m-a întrebat Pablo.

L-am privit în ochi, şi de data asta nu mi-a ocolit privirea.

– A vorbit şi despre Manuscris, spunând că subminează autoritatea tradiţională, am spus. Şi a sfârşit înfuriindu-se şi ameninţându-mă

Pablo a părut sincer surprins.

– Era un tip blond, cu ochelari rotunzi?

– Da.

– Este părintele Costous. Ce i-ai mai spus?

– L-am contrazis că Manuscrisul subminează tradiţia, şi m-a ameninţat cu închisoarea. Crezi că fost o ameninţare reală?

– Nu știu, a spus Pablo.

S-a așezat pe priciul său. Puteam vedea că se gândește la altceva, dar eram prea obosit, prea speriat. Am închis ochii. M-am trezit când mă scutura Pablo.

– Hei, e vremea prânzului!

Am mers după soldat în sufragerie, unde ni s-a servit o friptură de vită cu garnitură de cartofi. Cei doi bărbați de azi-dimineață au apărut și ei, nu însă și Marjorie.

– Unde e Marjorie? i-am întrebat în șoaptă

Cei doi m-au privit terorizați că le vorbisem, și soldații s-au uitat și ei la mine.

– Nu cred că vorbesc engleza, a spus Pablo.

– Mă întreb unde e, am spus.

Pablo mi-a răspuns ceva, dar n-am ascultat. Am simțit tentația de a fugi și m-am văzut alergând în jos pe o stradă și ieșind pe o ușă, spre libertate.

– La ce te gândești? a întrebat Pablo.

– La o evadare, am spus. Ce-ai zis mai înainte?

– Stai! a spus Pablo. Nu-ți ignora gândurile. Ar putea fi importante. Ce fel de evadare?

– Fugeam în jos pe o stradă, o alee, apoi ieșeam pe o ușă. Am avut impresia că evadarea a avut succes.

– Ce crezi despre această imagine? m-a întrebat Pablo.

– Nu știu, am spus. Logic, nu pare să se lege de ceea ce vorbeam.

– Îți aduci aminte ce vorbeam?

– Da. Întrebam despre Marjorie.

– Și nu crezi că există o legătură între Marjorie și gândul tău?

– Nu una evidentă. Cum ar putea o evadare să se lege de Marjorie? Crezi că a scăpat de aici?

Părea gânditor.

– Gândul tău a fost o evadare.

– Da, da, am spus. Poate că voi pleca fără ea. L-am privit pe Pablo: dar poate am să scap *cu* ea.

– Așa zic și eu, a spus Pablo.

– Unde o fi?

– Nu știu?

Am terminat de mâncat, fără să mai vorbim. Îmi era foame, dar mâncarea era îngrozitor de indigestă. Mă simțeam obosit, confuz. Foamea m-a părăsit foarte repede. Am văzut că nici Pablo nu mânca.

– Cred că trebuie să ne întoarcem în celulă, a spus el.

Am dat din cap și ne-am îndreptat către soldat, cerându-i să ne ducă înapoi. Ajunși în celulă, m-am întins pe prici și Pablo s-a așezat cu fața la mine.

– Energia ta pare că s-a epuizat, a spus.

– Așa este. Nu-mi dau seama ce nu e în regulă

– Ai încercat să absorbi puțină energie?

– Nu, am spus. Mâncarea asta nu m-a ajutat nici un pic.

– Dar n-ai nevoie de multă mâncare, dacă te încarci cu energie.

A făcut un gest larg cu mâna, subliniind cele spuse.

– Știu. Mi-e greu să simt iubire într-o situație ca asta.

M-a privit uluit.

– Dar dacă n-o faci, vei suferi.

– Ce vrei să spui?

– Corpul tău vibrează la un anumit nivel. Dacă lași energia să scadă prea mult, corpul va suferi. Aceasta este relația între stres și boală. Iubirea e singurul mod de a păstra vibrația înaltă. Ne menține sănătatea. Este foarte importantă

– Lasă-mă câteva minute, am spus.

Am încercat să aplic metoda de care-mi spusese părintele Sanchez. M-am simțit imediat mai bine. Obiectele din jurul meu au devenit mai prezente. Am închis ochii și m-am concentrat asupra acestei senzații.

– E bine, mi-a spus Pablo.

Am deschis ochii și l-am văzut zâmbindu-mi larg. Fața și corpul îi erau de copil, imature, dar ochii lui păreau plini de înțelepciune.

– Văd cum intră energia în tine, a spus.

Puteam distinge un câmp verzui în jurul corpului lui Pablo. Florile proaspete pe care le pusese în vază radiau strălucitor.

– Pentru a înțelege A Șaptea Viuziune și a intra cu adevărat în fluxul evoluției, a spus el, trebuie să concentrezi toate Viziunile într-una singură

N-am zis nimic.

– Poți să rezumi totul și să spui cum s-a schimbat lumea pentru tine după ce ai cunoscut Viziunile?

M-am gândit o clipă

– Cred că m-am trezit și am văzut că lumea este un loc misterios, care ne dă tot ce ne trebuie dacă ne deschidem mintea și mergem pe această cale.

– Şi atunci?

– Atunci suntem gata să pornim pe firul evoluţiei.

– Şi cum se intră în acest proces?

A urmat un moment de tăcere.

– Prin păstrarea fermă în minte a întrebărilor curente ale vieţii noastre, am spus. Fiind apoi atenţi la direcţia în care merg lucrurile, fie că este vorba despre vise, despre intuiţii, gânduri sau despre felul în care ne apar circumstanţele.

Am tăcut din nou, încercând să concentrez tot ceea ce explică această Viziune, apoi am adăugat:

– Ne clădim energia şi ne centrăm pe propriile noastre situaţii, pe întrebările pe care le avem. Apoi primim îndrumare intuitivă, ne vin idei despre unde trebuie să mergem, ce trebuie să facem, coincidenţele încep să se petreacă şi ne permit să ne mişcăm în direcţia respectivă

– Da, da! a spus Pablo. Asta e calea. Creştem de fiecare dată când aceste coincidenţe ne împing spre ceva nou, devenim personalităţi depline, care vibrează la o energie mai înaltă

Am observat energia incredibil de expresivă, care-l înconjura. Era strălucitor, viu. Nu mai apărea nici timid, nici foarte tânăr, ci plin de putere.

– Pablo, ce s-a întâmplat cu tine? am întrebat. Faţă de prima oară când te-am văzut, pari mult mai sigur pe tine, mai înţelept.

A râs.

– Când ai venit, mi-am lăsat energia să se împrăştie. La început m-am gândit că ai putea să mă ajuţi să-mi desfăşor energia, dar mi-am dat seama că încă nu ai învăţat să faci acest lucru. Această abilitate se învaţă în A Opta Viziune.

Am fost surprins de-a binelea.

– Ce n-am făcut?!

– Trebuie să înveţi că toate răspunsurile care ajung în mod misterios la tine vin de fapt de la alţi oameni. Gândeşte-te câte lucruri ai învăţat de când ai venit în Peru. Nu cumva toate răspunsurile ţi-au venit din acţiunile altor oameni, cu care te-ai întâlnit în mod misterios?

Mă gândisem şi eu la asta. Avea dreptate. Întâlnisem oamenii potriviţi, în momentele potrivite: Charlene, Dobson, Wil, Dale, Marjorie, Phil, Reneau, părintele Sanchez şi părintele Carl, iar acum Pablo.

– Chiar şi Manuscrisul a fost scris de cineva, a continuat Pablo. Dar nu toţi oamenii pe care i-ai întâlnit au avut energia sau abilitatea de a-ţi dezvălui cu claritate mesajul pe care îl aveau pentru tine. A trebuit să-i ajuţi, trimiţându-le energie.

A tăcut o clipă

– Tu mi-ai povestit, a continuat, despre proiecţia energiei către o plantă, prin concentrarea asupra frumuseţii ei, mai ţii minte?

– Da.

– Ei bine, acelaşi lucru se face şi cu o persoană. Atunci când energia ta ajunge la celălalt, îl ajută să vadă adevărul său. În acele momente el trimite către tine adevărul. Părintele Costous este un exemplu. El are un mesaj important pentru tine şi tu nu l-ai ajutat să ţi-l dezvăluie. Ai încercat să forţezi de la el aflarea unor răspunsuri şi acest lucru a creat o competiţie între energia ta şi a lui. Când a simţit asta, a ieşit la suprafaţă rolul său din copilărie, acela de intimidator.

– Şi ce ar fi trebuit să-i spun?

Pablo nu mi-a răspuns. Din nou am auzit pe cineva dincolo de uşă După o clipă, părintele Costous a intrat în celulă

L-a salutat pe Pablo cu un semn şi cu un surâs în colţul gurii. Pablo i-a zâmbit larg, ca şi cum l-ar fi plăcut de-a dreptul. Părintele Costous s-a întors spre mine, cu o faţă gravă. Frica mi-a cuprins stomacul.

– Cardinalul Sebastian a cerut să te vadă, mi-a spus. Vei fi dus la Iquitos, în această după-amiază. Te sfătuiesc să-i răspunzi la toate întrebările.

– De ce vrea să mă vadă? am întrebat.

– Pentru că maşina ta aparţine, de fapt, unuia dintre preoţii noştri. Presupunem că de la el ai primit copiile după Manuscris. Ignorarea legii este o abatere gravă pentru preoţii noştri.

M-a privit cu duritate.

Am întors capul spre Pablo, care mi-a făcut un semn de aprobare.

– Crezi că Manuscrisul îţi subminează religia? am întrebat cu blândeţe.

Costous m-a privit cu condescendenţă

– Nu numai religia mea, ci pe a fiecăruia. Crezi că nu există nici un plan pentru această lume? Dumnezeu controlează lucrurile. El ne desemnează destinul. Treaba noastră este să urmăm legile stabilite de Dumnezeu. Evoluţia este un mit. Dumnezeu creează viitorul aşa cum doreşte. A spune că oamenii evoluează prin puterea proprie, înseamnă să eliminăm puterea lui Dumnezeu. Oamenii vor deveni egoişti, dezbinaţi. Vor crede că cel mai important lucru este evoluţia lor şi nu planul lui Dumnezeu. Se vor trata unii pe alţii chiar mai rău decât o fac acum.

Nu mă puteam gândi la altă întrebare. Preotul m-a privit o clipă, apoi a adăugat, cu amabilitate chiar:

– Sper că vei coopera cu cardinalul Sebastian.

S-a întors și l-a privit pe Pablo, evident mândru de felul în care tratase întrebarea mea. Pablo a zâmbit și a dat din cap. Preotul a ieșit și soldatul a încuiat din nou ușa în urma lui. Pablo s-a întins pe prici și m-a fixat cu privirea, la fel de încrezător în sine, ca și mai înainte.

Un moment l-am privit zâmbind, în tăcere.

– Ce crezi că s-a întâmplat acum? m-a întrebat.

M-am străduit să am puțin umor:

– Am aflat că am mai multe probleme decât credeam...

A râs.

– Și altceva?

– Nu știu unde vrei să ajungi.

– Care erau întrebările pe care ți le-ai pus când ai venit aici?

– Vroiam să-i găsesc pe Marjorie și pe Wil.

– Ei bine, pe Marjorie ai găsit-o. Altă întrebare...

– Am senzația că preoții nu sunt împotriva Manuscrisului din răutate, ci pentru că nu-l înțeleg. Vroiam să știu care e punctul lor de vedere. Am crezut că ar putea fi făcuți să se răzgândească

După ce am spus acestea, mi-am dat brusc seama încotro mă conducea Pablo. Îl întâlnisem aici pe Costous și am putut afla care erau părerile lui în legătură cu Manuscrisul.

– Și ce mesaj ai primit? m-a întrebat Pablo.

– Mesaj?

– Da, mesaj.

L-am privit.

– De fapt îl deranjează ideea participării oamenilor la propria evoluție, nu-i așa?

– Da.

– Se leagă, am adăugat. Ideea evoluției e destul de indigestă. Și a o extinde la viața de fiecare zi, la deciziile personale, la istorie... Este de neacceptat. Ei cred că oamenii o vor lua razna, că relațiile dintre ei vor degenera. Nici nu mă mir că vor ca Manuscrisul să fie suprimat.

– Poți să-i convingi de contrariul? m-a întrebat Pablo.

– Nu. Vreau să spun că nici eu nu știu destule pentru a putea face asta.

– Și cum crezi că trebuie să fie cineva ca să-i convingă?

– Trebuie să cunoască adevărul. Trebuie să știe cum se vor comporta oamenii între ei dacă vor cunoaște Viziunile și vor încerca să evolueze pe această cale.

Pablo părea mulțumit.

– Ce e? am întrebat, molipsit de zâmbetul lui.

– Modul în care se vor comporta oamenii unii cu ceilalți este arătat în Viziunea următoare, cea de A Opta. Întrebarea ta despre motivul pentru care preoții sunt împotriva Manuscrisului a primit un răspuns, dar a dat naștere unei alte întrebări.

– Da, am spus, adâncit în gânduri. Trebuie să găsesc A Opta Viziune. Trebuie să ies de aici!

– Ia-o mai ușurel, m-a temperat Pablo. Înainte de a pleca mai departe, trebuie să fii sigur că ai înțeles pe deplin A Șaptea Viziune.

– Crezi că am înțeles? Sunt pe firul evoluției lucrurilor?

– Vei fi, mi-a spus el, dacă ți amintești să ai întrebările mereu prezente în minte. Chiar și oamenii care nu conștientizează încă acest lucru se pot împiedica de răspunsuri și pot vedea, retrospectiv, coincidențele. A Șaptea Viziune are loc atunci când sesizăm prezența unor răspunsuri și astfel ea accentuează experiența zilnică. Trebuie să înțelegem că fiecare eveniment are semnificația sa și conține un mesaj, care ține de întrebarea noastră. Acest lucru e legat în special de ceea ce noi numim „întâmplări rele" petrecute în viața noastră. A Șaptea Viziune spune că adevărata provocare este firul de argint pe care sunt înșirate toate evenimentele, bune sau rele. De exemplu, la început te-ai gândit că prinderea ta va strica totul. Acum vezi că trebuia să fii aici. Aici se aflau răspunsurile tale.

Avea dreptate, dar dacă aici mi s-au dat niște răspunsuri și am evoluat la un anumit nivel, probabil că același lucru s-a întâmplat și cu Pablo.

Am auzit din nou pe cineva pe hol. Pablo m-a privit direct, serios.

– Ascultă, a spus, nu uita ce s-a vorbit aici. Urmează cea de A Opta Viziune. Ea vorbește despre etică, despre felul în care te vei comporta cu alți oameni, astfel încât să poată fi împărtășite cât mai multe mesaje. Să nu uiți că nu trebuie să forțezi lucrurile. Rămâi centrat pe situația ta. Care îți sunt întrebările?

– Vreau să aflu unde este Wil, am spus. Vreau să găsesc A Opta Viziune. Vreau să o găsesc pe Marjorie.

– Și care a fost intuiția ta în legătură cu Marjorie?

M-am gândit o clipă

– Că voi evada... că vom evada împreună

La ușă continua să fie zgomot.

– Eu ți-am adus vreun mesaj? am întrebat în grabă

– Desigur, mi-a răspuns Pablo. Când ai venit, nu știam de ce mă aflu aici. Conform celei de A Șaptea Viziuni, știam că trebuie să mi se

comunice ceva, dar aveam îndoieli. Nu credeam că ştiu destul. Datorită ţie, a continuat el, ştiu acum că pot mult mai multe. Acesta a fost mesajul tău pentru mine.

– A mai fost şi altceva?

– Da. Intuiţia ta că preoţii pot fi convinşi să accepte Manuscrisul a fost un mesaj şi pentru mine. Asta mă face să cred că sunt aici pentru a-l convinge pe părintele Costous.

În momentul în care a terminat de vorbit, un soldat a deschis uşa şi s-a îndreptat spre mine.

Am privit spre Pablo.

– Vreau să ţi spun care este unul din conceptele despre care vorbeşte Viziunea următoare, a zis el.

Soldatul l-a privit încruntat şi m-a apucat de braţ, împingându-mă pe coridor şi încuind uşa. În timp ce ne îndepărtam, Pablo a strigat prin ferestruică

– A Opta Viziune dă un avertisment. Avertizează despre posibilitatea opririi evoluţiei! Acest lucru se întâmplă atunci când devii dependent de o altă persoană

ETICA INTERPERSONALĂ

M-am ţinut după soldat pe scări, apoi afară, în soarele strălucitor. Ultimele cuvinte ale lui Pablo îmi răsunau în minte. Dependenţa de o altă persoană? Ce vroia să spună cu asta? Ce fel de dependenţă?

Soldatul m-a condus spre parcare, unde mă aştepta un jeep foarte bine păzit. Toţi erau cu ochii pe mine. Când m-am apropiat, am observat un alt pasager, care stătea pe bancheta din spate. Era Marjorie! Palidă, înfricoşată. Înainte de a-i putea atrage cumva atenţia, soldatul din spatele meu m-a apucat de braţ şi m-a împins lângă ea. Alţi doi s-au urcat pe locurile din faţă. Cel din dreapta ne-a aruncat o privire scurtă, apoi vehicolul a pornit-o spre nord.

– Vorbiţi vreunul din voi engleza? am întrebat.

Soldatul din dreapta, un tip cu o faţă bovină, m-a privit inexpresiv şi a spus ceva în spaniolă. N-am înţeles nimic.

M-am întors spre Marjorie.

– Cum te simţi? am şoptit.

– Eu... a spus ea cu voce stinsă şi am văzut lacrimi curgându-i pe obraji.

– Totul va fi bine, am spus, punându-mi braţul pe după umerii ei. M-a privit, chinuindu-se să zâmbească, apoi şi-a sprijinit capul pe umărul meu. Un val de căldură mi-a năpădit trupul.

Ne-am hurducat mai mult de o oră pe drumul acela de ţară. Afară, peisajul devenea tot mai verde, semăna tot mai mult cu o junglă. După o curbă, vegetaţia densă s-a rărit şi a apărut un orăşel cu căsuţe de lemn, de-o parte şi de alta a drumului.

La vreo sută de metri mai înainte, un camion de tonaj mare bloca drumul. Câţiva soldaţi ne-au făcut un semn să oprim. În spate erau alte vehicule, unele cu faruri mari, galbene, intermitente. Am devenit atent. Când am oprit, unul din soldaţi a strigat ceva ce n-am înţeles. Singurul cuvânt care a sunat cunoscut a fost „benzină". Escortele noastre au părăsit

jeepul şi s-au dus afară, lângă un grup care vorbea animat. Ne mai aruncau din când în când câte o privire, şi nu-şi ţineau armele la îndemână

Am observat la stânga o străduţă pustie. Privind firmele, casele, uşile, ceva s-a schimbat în percepţia mea. Formele şi culorile clădirilor au devenit mai vii. Am strigat-o în şoaptă pe Marjorie şi, pe când îşi ridica ochii spre mine, jeepul a fost scuturat de o explozie. O limbă de foc s-a înălţat în faţa noastră şi soldaţii au fost aruncaţi la pământ. Imediat, priveliştea s-a întunecat de fum şi de cenuşă

– Vino! am strigat, trăgând-o pe Marjorie afară din maşină

În mijlocul confuziei generale, am fugit pe străduţa pe care o ochisem mai înainte. În spatele nostru s-au auzit împuşcături şi strigăte. Ascunşi încă de perdeaua de fum, am fugit mai mult de cincizeci de metri. În stânga am observat o uşă

– Să intrăm! am strigat.

Uşa era deschisă şi am intrat amândoi. Am trântit uşa, sprijinindu-mă de ea şi trăgând zăvorul. Când m-am întors, am văzut o femeie între două vârste, privindu-ne speriată. Nimerisem în casa cuiva.

Am privit-o, încercând să zâmbesc şi am văzut că expresia ei nu era de teamă sau de furie că fusese deranjată de doi străini care îi năvăliseră în casă după explozie. Dimpotrivă, afişa un zâmbet amuzat, care aducea mai degrabă a resemnare, ca şi cum ne-ar fi aşteptat şi acum, că eram acolo, *ea* avea ceva de făcut. Pe un scaun, mai încolo, stătea un copil de vreo patru ani.

– Hai, nu staţi! a spus ea în engleză. Vor începe să vă caute.

Printr-un coridor, ne-a condus către fundul sufrageriei prost mobilate, apoi jos, pe scări, spre o pivniţă. Copilul mergea lângă ea. Ne-am mişcat rapid prin pivniţă, apoi am ieşit, pe alte scări, spre o laterală care dădea într-o alee.

Femeia a deschis portiera unei maşini care era parcată acolo şi ne-a împins în grabă înăuntru, pe bancheta din spate. A aruncat o pătură peste noi şi a plecat spre nord – mi-am zis eu, cu bruma de orientare pe care o mai puteam avea. În tot acest timp am tăcut, lăsându-ne în voia femeii. Un val de linişte mi-a urcat în corp, atunci când am realizat pe deplin ceea ce se întâmplase. Viziunea de mai înainte, cea cu evadarea, se adeverise.

Marjorie stătea lângă mine, cu ochii închişi.

– Te simţi bine? am întrebat-o în şoaptă

M-a privit cu ochii încă în lacrimi şi a dat din cap.

După vreun sfert de oră, femeia a spus:

– Cred că puteţi să staţi comod acum.

Am dat la o parte pătura şi am privit în jur. Părea că urmam acelaşi drum ca şi mai înainte, doar că ne găseam mai departe, spre nord.

– Cine eşti? am întrebat.

M-a privit cu jumătatea ei de zâmbet. Era o femeie frumoasă, de vreo patruzeci de ani, cu un păr negru, care-i mângâia umerii.

– Sunt Karla Deez, a spus, şi ea este fiica mea, Mareta.

Copilul zâmbea şi ne privea de la locul din dreapta, cu ochi mari şi curioşi. Avea un păr la fel de negru şi de lung ca şi mama ei.

Ne-am prezentat şi noi, apoi am întrebat:

– Cum de ai ştiut să ne vii în ajutor?

Zâmbetul Karlei s-a lărgit.

– Fugiţi de soldaţi din cauza Manuscrisului, nu-i aşa?

– Da. Cum de ţi-ai dat seama?

– Cunosc şi eu Manuscrisul.

– Unde mergem? am întrebat.

– Nu ştiu, a spus femeia. Voi trebuie să mă ajutaţi.

Am privit spre Marjorie. M-a privit şi ea.

– Acum chiar că nu ştiu unde trebuie să mergem, am spus. Înainte de a fi prins, încercam să ajung la Iquitos.

– De ce vroiai să te duci acolo? m-a întrebat Karla.

– Sunt în căutarea unui prieten, care se află pe urmele celei de A Noua Viziuni.

– Periculoasă întreprindere...

– Ştiu.

– O să vă ducem noi acolo. Nu-i aşa, Mareta?

Fetiţa a râs, şi cu o privire şmecheră a spus:

– Bineînţeles.

– Ce-a fost cu explozia pe care am lăsat-o în urmă? am întrebat.

– Cred că a luat foc un camion, a spus Karla. Mai devreme s-a produs un accident. Probabil că a avut loc o scurgere de combustibil.

Eram încă uluit de rapiditatea cu care Karla se hotărâse să ne ajute, aşa că am întrebat:

– Cum de ţi-ai dat seama că fugeam de soldaţi?

A oftat.

– Ieri, mai multe camioane militare au trecut prin oraş, îndreptându-se spre nord. A fost un lucru neobişnuit, care m-a făcut să mă gândesc la

prietenii mei, care au fost capturați acum două luni. Studiam Manuscrisul împreună cu ei. Eram singurii din oraș care cunoșteau toate cele opt Viziuni. Atunci au apărut soldații și prietenii mei au fost arestați. Nu mai știu nimic despre ei. Ieri, văzând camioanele, a mai spus ea, am știut că soldații continuă să caute cópii ale Manuscrisului și că ceilalți, ca și prietenii mei, au nevoie de ajutor. M-am văzut ajutându-i din toate puterile mele. Bineînțeles, am realizat importanța unor asemenea gânduri în aceste momente. De aceea nu am fost surprinsă când ați intrat în casa mea.

A tăcut o clipă, apoi a întrebat:

– Ai avut vreodată această experiență?

– Da, am spus.

Karla a încetinit. Înainte se vedea o răscruce.

– Cred că trebuie să o luăm la dreapta, pe aici, a spus ea. Va fi un drum puțin mai lung, dar mult mai sigur.

Când Karla a întors mașina spre dreapta, Mareta a alunecat spre stânga și s-a ținut de scaun să nu cadă, chicotind. Marjorie o privea admirativ.

– Câți ani are Mareta? a întrebat ea.

Karla a părut deranjată de întrebare, dar a spus cu blândețe:

– Te rog să nu vorbești despre ea ca și când nu ar fi aici. Dacă ar fi fost o persoană adultă, ai fi întrebat-o direct, nu?

– Îmi cer scuze.

– Am cinci ani, a răspuns mândră Mareta.

– Ai studiat A Opta Viziune? a întrebat-o Karla pe Marjorie.

– Nu, a răspuns aceasta, nu am ajuns decât la A Treia.

– Eu sunt la A Opta, am spus. Ai cumva vreo copie?

– Nu, a spus Karla. Toate au fost confiscate de soldați.

– A Opta Viziune vorbește despre cum trebuie să ne purtăm cu copiii?

– Da. Tratează felul în care oamenii trebuie să învețe să se comporte unii cu alții, cum să proiecteze energie asupra celorlalți și cum să evite dependența de alții.

Încă o dată acel avertisment. Eram pe cale să o întreb pe Karla ce înseamnă toate astea, când Marjorie a spus:

– Vorbește-ne despre A Opta Viziune.

– A Opta Viziune descrie un nou mod de a folosi energia în relațiile cu oamenii în general, dar pentru a începe cu începutul, se vorbește despre copii.

– Cum să-i tratăm pe copii? am întrebat.

– Ar trebui să-i vedem așa cum sunt, ca pe niște momente ale evoluției, care ne duc înainte. Dar pentru a învăța să evolueze au nevoie în permanență și necondiționat de energia noastră. Cel mai rău lucru pe care îl putem face este să le luăm energia, pedepsindu-i. Acest lucru creează în ei teatrul de control, ceea ce știi deja. Aceste manipulări, pe care copiii le învață, ar putea fi evitate dacă adulții le-ar dărui energia de care cei mici au nevoie în orice situație. De aceea trebuie lăsați întotdeauna să participe la conversații, mai ales la cele care îi privesc. Niciodată nu trebuie să ți asumi responsabilitatea pentru mai mulți copii decât știi tu că pot beneficia de atenția ta.

– Manuscrisul vorbește despre toate astea? am întrebat.

– Da. Și ideea asta cu numărul copiilor este foarte mult subliniată

Eram nedumerit.

– Dar de ce este atât de importantă?

A întors o clipă privirea spre mine.

– Pentru că un adult, oricine ar fi el, nu poate da atenție mai multor copii, în același timp. Dacă sunt prea mulți copii, adulții vor fi depășiți și incapabili să ofere destulă energie. Copiii vor intra în competiție unul cu celălalt, pentru a capta atenția adultului.

– Rivalitate indusă, am remarcat.

– Exact. Dar Manuscrisul spune că acest lucru este mult mai important decât cred oamenii. Deseori, adulții agreează ideea unei familii numeroase, cu mulți copii, care cresc împreună. Dar copiii învață de la adulți, nu de la alți copii. În multe locuri, copiii se adună în găști. Manuscrisul spune că oamenii vor înțelege cu timpul că nu trebuie să aducă pe lume copii, decât dacă există *un* adult dispus și capabil să acorde toată atenția sa unui *singur* copil.

– Stai puțin, am spus. De multe ori ambii părinți trebuie să muncească pentru a supraviețui. Acest lucru le interzice să aibe copii?

– Nu neapărat. Manuscrisul spune că oamenii vor învăța să extindă familiile dincolo de legăturile de sânge. Așa că se va găsi mereu cineva care să ofere această atenție copilului. Nu e absolut necesar ca toată energia să provină de la părinți. De fapt, e chiar mai bine să se întâmple așa. Însă oricine îngrijește copilul, trebuie să îi acorde această atenție.

– Ei bine, am spus, tu ai făcut o treabă bună. Mareta pare foarte matură

Karla s-a încruntat din nou:

– Spune-i ei, nu mie.

– Scuză-mă

M-am întors spre Mareta:

– Te porţi ca un om mare, Mareta.

A tăcut o clipă, încurcată, apoi a spus:

– Mulţumesc.

Karla a învăluit-o cu o privire caldă, apoi s-a uitat cu mândrie la mine.

– De aproape doi ani mă străduiesc să am cu Mareta o relaţie după indicaţiile Manuscrisului. Nu-i aşa, Mareta?

Copilul a zâmbit şi a dat din cap.

– Am încercat să-i dau energie şi să-i spun adevărul în orice situaţie, într-un limbaj pe care să-l poată înţelege. Când îmi pune întrebările ei de copil, le tratez cu foarte multă seriozitate, evitând tentaţia de a-i da un răspuns prostesc, aşa cum fac adulţii pentru a se distra.

Am zâmbit.

– Adică prostiile de genul poveştii cu barza?

– Da. Copiii descoperă repede adevăruri de genul acesta. Mai rău e cu distorsiunile create de adulţi atunci când vor să fie amuzanţi, sau când li se pare că un adevăr ar fi greu de înţeles de mintea unui copil. Complet greşit! Adevărul poate fi întotdeauna explicat, chiar şi unui copil. Doar să gândeşti puţin.

– Ce spune Manuscrisul despre asta?

– Spune că ar trebui să găsim întotdeauna calea de a arăta copiilor adevărul.

O parte din mine respingea această teorie. Îmi plăcea să fac haz de copii.

– Dar ei nu înţeleg că adulţii doar se joacă? am întrebat. Toate astea ar putea să-i facă să se maturizeze prea repede şi să le răpească o parte din farmecul copilăriei.

Karla m-a privit cu răceală

– Mareta este foarte amuzantă. Alergăm, ne ascundem, jucăm toate jocurile copilăriei. Diferenţa este că îşi dă seama foarte bine când este fantezie şi când nu.

Am dat din cap. Avea, bineînţeles, dreptate.

– Mareta are încredere în mine, a continuat Karla, pentru că am fost întotdeauna alături de ea. I-am oferit atenţia mea, atunci când a avut nevoie. Şi dacă eu n-am fost acolo, sora mea, care stă aproape de mine, a venit şi a avut grijă de ea. Mareta a avut întotdeauna un adult care să-i răspundă la întrebări şi datorită acestui lucru niciodată nu a simţit nevoia să joace vreun rol, sau să se răsfeţe. A avut mereu suficientă energie şi

ştie că o va avea şi de acum încolo, ceea ce va face ca tranziţia de la perioada când primeşte energie de la adulţi şi cea când şi-o va lua din univers – lucru pe care îl ţin secret faţă de ea – va fi mult mai uşoară

M-am uitat la peisajul de afară. Traversam jungla şi soarele coborâse sub linia orizontului.

– Ajungem la Iquitos până la căderea întunericului? am întrebat.

– Nu, mi-a răspuns Karla, dar vom înnopta într-un loc pe care îl cunosc.

– Aici, aproape?

– Da. Este casa unui prieten care lucrează în junglă

– Pentru guvern?

– O parte din Amazon este o zonă protejată. El este un angajat localnic, dar destul de influent. Se numeşte Juan Hinton. Nu trebuie să-ţi faci griji, crede în Manuscris şi nu se află încă în vizorul guvernului.

Când am ajuns, întunericul era deplin. Jungla era plină de sunetele nopţii, aerul era umed şi răcoros. O casă mare din lemn se zărea pe sub frunzişul des. Mai departe se vedeau încă două clădiri mari şi câteva jeepuri. Un alt vehicul era urcat pe rampă şi doi oameni lucrau lângă el, la lumina unor lanterne.

Un peruan slăbuţ, îmbrăcat în haine scumpe, ne-a răspuns la chemare şi i-a zâmbit Karlei. A devenit nervos când a băgat de seamă că aceasta nu era singură şi a început să-i vorbească repede în spaniolă. Glasul ei a sunat rugător, dar întreaga lui expresie demonstra că nu vroia ca noi să rămânem.

Prin uşa întredeschisă am văzut în sufragerie o femeie singură. Am încercat să-i disting figura: era Julia. A întors şi ea capul şi m-a văzut, aşa că a ieşit, având o expresie de surprindere pe faţă. I-a şoptit ceva la ureche bărbatului. Acesta a dat din cap şi ne-a lăsat să intrăm, cu un aer resemnat. Ne-am prezentat. Julia m-a privit şi a spus:

– Vezi că ne-am întâlnit din nou?

Purta pantaloni kaki, cu multe buzunare şi un tricou de un roşu aprins.

– Cam aşa ceva, am spus.

Un servitor peruan l-a abordat pe Hinton, i-a spus câteva cuvinte şi amândoi au dispărut pe un coridor. Julia s-a aşezat lângă o măsuţă pentru servit cafea şi ne-a făcut semn spre canapeaua de lângă ea. Marjorie era cam speriată, se uita tot timpul la mine, cu o privire întrebătoare. Karla părea conştientă de starea de agitaţie a lui Marjorie. A luat-o de mână

– Hai să facem un ceai, a spus.

Marjorie s-a întors de două ori spre mine, până a ieșit din cameră. I-am zâmbit, apoi m-am întors spre Julia.

– Ce crezi că înseamnă asta? m-a întrebat ea.

– Ce anume?am întrebat, neatent încă

– Că ne-am întâlnit din nou.

– Aaa. Nu știu...

– Cum de te-ai întâlnit cu Karla și unde mergeați?

– Ea ne-a salvat. Marjorie și cu mine am foste reținuți o vreme de trupele peruane. Când am evadat, s-a întâmplat să fie acolo și să ne ajute.

Julia mă privea fix.

– Spune-mi cum s-au petrecut lucrurile.

I-am povestit totul, începând cu momentul în care mă urcasem în camionul părintelui Carl, apoi cum am fost prins, cum am evadat.

– Karla a acceptat să te ducă la Iquitos?

– Da.

– Și de ce vrei să mergi acolo?

– Acolo i-a spus Wil părintelui Carl că merge. Wil are, se pare, o pistă pentru găsirea celei de A Noua Viziuni. Tot acolo se află și Sebastian, din cine știe ce motiv.

Julia a dat din cap.

– Da. Sebastian are o misiune. Acolo și-a clădit reputația pe care o are, convertindu-i pe indieni la creștinism.

– Dar tu? am întrebat. Tu ce faci aici?

Julia mi-a spus că și ea dorea să găsească A Noua Viziune, dar nu avea nici o pistă. Venise aici după ce prietenul ei, Hinton, îi apăruse în minte și în vis de mai multe ori.

De-abia o mai ascultam. Marjorie și Karla se întorseseră din bucătărie și vorbeau în hol, cu tăvile de ceai în mână. Marjorie mi-a prins de vreo două ori privirea, dar nu a zis nimic.

– A citit ceva din Manuscris? m-a întrebat Julia, arătând spre Marjorie.

– Da. Până la A Treia Viziune, inclusiv.

– Am putea să o scoatem din Peru, dacă asta dorește.

M-am întors spre ea.

– Cum?

– Rolando pleacă mâine în Brazilia. Avem prieteni la ambasada de acolo a Statelor Unite. Ar putea s-o trimită înapoi acasă. Am mai ajutat și alți americani în felul ăsta.

Am dat din cap. Într-adevăr, aveam sentimente destul de amestecate în legătură cu Marjorie. O parte din mine știa că cel mai bine ar fi să plece. Dar cealaltă parte vroia ca ea să rămână cu mine. Mă simțeam schimbat, plin de energie, atunci când ea era prin preajmă

– Cred că trebuie să stau de vorbă cu ea, am spus într-un sfârșit.

– Desigur, a spus Julia. Noi doi putem vorbi mai târziu.

M-am ridicat și m-am dus în hol. Karla tocmai plecase înapoi în bucătărie. Marjorie se sprijinea de un perete, într-un loc întunecos.

Am luat-o în brațe. Tot corpul îmi fremăta.

– Simți căldura? i-am șoptit la ureche.

– E incredibil. Ce înseamnă?

– Nu știu. Între noi există o legătură

Am privit în jur. Nu ne vedea nimeni. Am sărutat-o pătimaș. Când m-am dat înapoi și i-am privit fața, arăta cu totul altfel, mai puternică, așa cum o cunoscusem la Viciente, așa cum fusese la restaurantul din Cula. Nu puteam crede ceea ce simțeam, câtă energie urca în mine în prezența ei, sau la atingerea ei.

Mă strângea în brațe.

– De atunci, de la Viciente, mi-am dorit să fiu cu tine, mi-a spus. Nu știam ce să cred despre asta atunci, dar această energie este minunată, n-am mai trăit niciodată așa ceva.

Cu colțul ochiului am văzut-o pe Karla zâmbind când a trecut pe lângă noi. Ne-a șoptit că masa va fi gata curând, așa că ne-am dus cu toții în sufragerie și am găsit acolo o masă plină cu fructe proaspete, preparate din legume și pâine. Ne-am așezat și ne-am servit. Mareta a spus o rugăciune, apoi, timp de o oră și jumătate am mâncat și am stat de vorbă liniștiți. Hinton își pierduse nervozitatea în favoarea unei dispoziții extrem de plăcute, lucru care ne-a ajutat mult să scăpăm de tensiunea evadării. Marjorie vorbea, râdea. Stăteam lângă ea și mă simțeam plin de iubire.

După cină, Hinton ne-a dus într-un salonaș unde ni s-a servit desertul, împreună cu câteva băuturi dulci. Marjorie și cu mine ne-am așezat pe canapea și ne-am adâncit într-o lungă conversație despre trecutul fiecăruia, despre experiențele pe care le avusesem în viață. Apropierea noastră creștea tot mai mult. Am descoperit că ea locuia pe coasta de vest, iar eu în sud. Ne-am amuzat din toată inima de acest lucru.

– De-abia aștept să ajungem din nou în State, a spus ea. Va fi foarte amuzant să tot călătorim încolo și încoace.

Am privit-o cu seriozitate.

– Julia mi-a spus că poate aranja lucrurile pentru tine.

– Vrei să spui, pentru amândoi, nu-i aşa? a replicat ea.

– Nu. Eu nu pot să plec.

– De ce ? Nu pot pleca fără tine! Şi nici aici nu pot să mai stau! Simt că înnebunesc!

– Trebuie să pleci înainte. În curând te voi urma şi eu.

– Nu! a strigat ea. Nu pot suporta aşa ceva!

Karla, care tocmai ieşise să o ducă pe Mareta la culcare, s-a întors şi ne-a privit din uşă. Hinton şi Julia cotinuau să vorbească, părând că nu auziseră ieşirea lui Marjorie.

– Te rog! a spus ea. Hai să plecăm acasă!

I-am evitat privirea.

– Bine! N-ai decât să rămâi!

S-a ridicat şi a fugit în dormitor.

Toată energia din mine s-a năruit când am văzut-o plecând. Tot ce câştigasem în prezenţa ei a dispărut şi m-am simţit dintr-o dată slab, confuz. Am încercat să mă adun. „Cu toate astea - mi-am spus - nu o cunosc de prea multă vreme. Pe de altă parte, poate că are dreptate. Poate că ar trebui să plec. Ce să mai fac pe-aici? Acasă aş fi putut, eventual, să creez un curent de opinie în favoarea Manuscrisului şi totodată să rămân în viaţă." M-am ridicat, cu intenţia să o urmez pe Marjorie, dar m-am aşezat din nou. Nu mă puteam decide.

– Pot să ţi răpesc o clipă? m-a întrebat deodată Karla.

Nici nu observasem când se apropiase de mine.

– Sigur că da, am spus.

S-a aşezat şi m-a privit îngrijorată

– N-am putut să nu aud ce s-a întâmplat, a spus ea. Cred că înainte de a lua vreo hotărâre trebuie să ştii ce spune A Opta Viziune despre dependenţă

– Da. Te rog. Chiar vreau să ştiu!

– Atunci când un om învaţă să se limpezească şi să pornească pe drumul evoluţiei, poate fi oricând oprit, în oricare moment, de dependenţa de o altă persoană

– Te referi la Marjorie şi la mine, nu-i aşa?

– Lasă-mă să ţi explic procesul şi vei judeca singur.

– Bine.

– Mai întâi, trebuie să ţi spun că eu însămi am avut probleme legate de această parte a Viziunii. Şi nu cred că aş fi înţeles-o vreodată, dacă nu l-aş fi întâlnit pe profesorul Reneau.

– Reneau! am exclamat. Îl cunosc. L-am întâlnit pe când studiam A Patra Viziune.

– Ei bine, a spus ea, amândoi studiam A Opta Viziune atunci când l-am întâlnit. A stat în casa mea mai multe zile.

Am dat din cap, uimit.

– Spunea că această dependenţă – aşa cum e ea înţeleasă de Manuscris – explică de ce apare lupta pentru putere în relaţiile amoroase. Întotdeauna ne întrebăm de ce euforia şi fericirea iubirii se termină şi se transformă brusc într-un conflict. Acum ştim. Este rezultatul fluxului energetic care se creează între indivizii implicaţi. Când apare iubirea, cei doi îşi dăruiesc energie în mod inconştient şi amândoi se simt copleşiţi. Aceasta este starea de spirit înaltă pe care o numim „îndrăgostire". Din nefericire, atunci când unul din cei doi aşteaptă ca acest sentiment să vină de la celălalt, el se desprinde de energia universului şi depinde tot mai mult de energia celuilalt, care pare să nu-i ajungă niciodată. Atunci, cei doi încetează să-şi mai dăruiască energie unul celuilalt şi recad în vechiul joc de control, pentru a forţa energia celuilalt să vină către sine. Din acel moment, relaţia degenerează în luptă pentru putere.

A ezitat o secundă, ca şi cum ar fi vrut să se convingă de puterea mea de înţelegere, apoi a adăugat:

– Reneau mi-a spus că susceptibilitatea noastră la acest tip de dependenţă poate fi descrisă psihologic, dacă acest lucru te ajută să înţelegi mai bine...

Am dat din nou din cap şi i-am făcut semn să continue.

– Reneau spunea că problema începe în familie, în primii ani ai copilăriei. Din pricina luptei pentru energie, nici unul dintre noi nu este în stare să ducă până la capăt un proces psihologic complex. Nu suntem capabili să integrăm cealaltă latură, a sexului opus.

– Ce anume?

– În cazul meu, a continuat ea, nu am putut să integrez latura mea masculină. În cazul tău, nu ai fost capabil să integrezi latura ta feminină. Motivul pentru care devenim dependenţi de cineva de sex opus este acela că nu putem avea acces la energia sexului opus. Vezi tu, energia mistică pe care o avem în interior este în acelaşi timp masculină şi feminină. Până la urmă, ne putem deschide către ea, dar la începutul evoluţiei trebuie să fim foarte atenţi. Procesul de integrare se desfăşoară în timp. Dacă ne legăm prematur de o sursă umană de energie feminină sau masculină, blocăm izvorul universal.

I-am spus că nu înțelegeam.

– Gândește-te cum funcționează această integrare într-o familie ideală, a explicat Karla și atunci îți vei da seama ce vreau să spun. În orice familie, copilul primește energie în primul rând de la adulții din jurul său. De obicei, acordarea și integrarea energiei părintelui de același sex se rezolvă relativ ușor, dar receptarea energiei celuilalt părinte poate fi mai dificilă, din cauza diferenței de sex. Să luăm de exemplu, un copil de sex feminin. Tot ce știe fetița este că încercarea ei primară de a-și integra latura masculină este o atracție extremă către tatăl ei. Vrea să fie lângă el, vrea ca el să-i fie aproape tot timpul. Manuscrisul spune că de fapt ceea ce vrea este energia masculină, pentru că această energie o completează pe a ei, care este feminină. Din această energie masculină ea extrage o senzație euforică, de completare. Dar ea crede, în mod greșit, că singurul mod de a avea această energie este de a-și controla sexual tatăl, beneficiind aproape tot timpul de prezența lui fizică. Interesant, ea intuiește că această energie ar trebui să fie a ei și că ar trebui să o poată avea de câte ori dorește, și atunci își controlează tatăl, ca și cum acesta ar fi o parte din ea. Într-o familie obișnuită, se stabilește un conflict de putere între ea și tată. Se formează rolurile teatrului de control, tocmai din obișnuirea ei cu o poziție din care își manipulează tatăl, pentru ca acesta să-i dea energia de care are nevoie. Într-o familie ideală, tatăl ar trebui să rămână în afara competiției. El va continua să se relaționeze în mod corect și va avea destulă energie pe care să o poată da fetiței, chiar dacă nu va face tot ceea ce vrea aceasta. Lucrul care este important de știut aici, în cazul ideal, este faptul că tatăl va rămâne deschis și comunicativ. Ea îl vede ca pe un idol, ca pe ceva magic, dar dacă tatăl îi va explica onest ce este de fapt, ce face și de ce, fetița va integra stilul lui, abilitățile lui și va trece de această viziune nerealistă asupra tatălui ei. Până la urmă va vedea că este și el doar un om, cu calități și cu defecte. Odată ce această emulație are loc în realitate, copilul face o trecere ușoară între a recepționa energia sexului opus, de la tată, și a primi energie din univers. Problema, a continuat ea, este aceea că până acum majoritatea părinților au luptat pentru energie cu copiii lor și acest lucru ne-a afectat pe toți. Din cauza acestei competiții, nici unul dintre noi nu și-a rezolvat problemele cu sexul opus. Suntem cu toții blocați încă în căutarea energiei sexului opus în afara noastră, într-o persoană – bărbat sau femeie – pe care o considerăm ideală, magică, și o putem poseda sexual. Înțelegi?

– Da, am spus. Cred că da.

– În ceea ce privește abilitatea noastră de a evolua conștient, a continuat ea, ne aflăm în fața unei situații critice. Așa cum am spus mai înainte, conform celei de A Opta Viziuni, atunci când începem evoluția, implicit începem să primim energie de sex opus. Aceasta va veni în mod natural, odată cu energia din univers. Dar trebuie să fim atenți, pentru că dacă ne intersectăm cu o persoană care oferă această energie în mod direct, ne putem deconecta de la sursa adevărată și astfel regresăm...

S-a închis în sine, zâmbind.

– De ce râzi? am întrebat.

– Reneau a făcut o analogie, a răspuns. A spus că până nu învățăm să evităm această situație, vom rătăci ca niște jumătăți de cerc, ca niște litere „C". Vom fi sensibili la persoanele de sex opus – alte cercuri pe jumătate incomplete – care vin și se unesc cu noi, completând astfel cercurile și dăruindu-ne un val de euforie și de energie, care dă senzația unui întreg, unei conectări depline cu universul. De fapt, n-am făcut altceva decât să ne unim cu altă persoană, care-și căuta și ea jumătatea. Reneau a spus că aceasta este relația clasică de dependență și că aduce cu sine probleme care nu vor întârzia să apară

A ezitat, ca și cum ar fi așteptat o replică din partea mea. Am făcut doar un semn.

– Vezi tu, problema cu această persoană care a fost completată, cu acest „O", pe care mulți cred că l-au atins, este aceea că el este format din două părți – una care furnizează energie masculină, cealaltă care aduce latura feminină – și în consecință implică două capete, două egouri. Fiecare dintre cei doi vrea să conducă întregul pe care l-au creat, așa cum o făcea și în copilărie. Fiecare vrea să-l comande pe celălalt, ca și cum celălalt ar fi tot el. Acest tip de iluzie, a completării, se transformă într-o luptă pentru putere. În cele din urmă, fiecare va trebui să-l tolereze pe celălalt și uneori chiar să-i anuleze personalitatea, pentru a putea conduce acest întreg în direcția dorită. Desigur că această intenție nu funcționează, sau *nu mai* funcționează. Poate că în trecut un partener era dispus să se supună celuilalt, acest lucru făcându-l de regulă femeia și doar uneori bărbatul. Acum însă ne-am trezit. Nimeni nu mai vrea să fie la discreția partenerului.

Mă gândeam la ce spunea Prima Viziune referitor la lupta pentru putere în relațiile intime și la ieșirea zgomotoasă a femeii de la masa vecină, când fusesem cu Charlene la restaurant.

– Și cam atât despre dragoste, am remarcat.

– Ei, cum să nu mai existe dragoste! a replicat Karla. Dar mai întâi trebuie să ne completăm noi înșine cercul. Trebuie să ne stabilizăm canalul de legătură cu universul. Acest lucru cere ceva timp, dar după aceea nu vom mai fi susceptibili de a avea această problemă și asta numește Manuscrisul „o relație mai înaltă". Când, după ce am trecut acest prag, ne legăm sentimental de cineva, vom crea o supraentitate, care nu ne va înlătura niciodată de pe calea evoluției noastre individuale.

– Asta crezi tu că ne facem, eu și Marjorie, unul altuia, nu? Ne abatem reciproc de pe calea noastră?

– Da.

– Și cum să evităm aceste ciocniri? am întrebat.

– Rezistând o vreme „dragostei la prima vedere", învățând să ai relații mai platonice cu cei de sex opus. Amintește-ți însă tot acest proces. Trebuie să ai acest gen de relații numai cu oamenii care se dezvăluie în întregime, care-ți pot spune cum și de ce fac ceea ce fac, exact ca părintele de sex opus, în copilărie, într-o familie ideală. Înțelegând cine sunt cu adevărat prietenii de sex opus, acest lucru va întrerupe proiectarea fanteziei noastre din trecut referitoare la sex, permițându-ne să ne conectăm din nou la univers. Nu este ușor să procedăm astfel, în special pentru persoanele care trebuie să iasă dintr-o relație de dependență reciprocă. E o rupere de energie care doare, însă trebuie făcută. Dependența reciprocă nu e o boală doar a anumitor oameni. În acest moment cu toții suferim de ea. Dar trebuie să începem să trăim acel sentiment de bunăstare și euforie care apare la începutul unei relații de dependență reciprocă și atunci când suntem singuri. Trebuie să-i ai pe „el" sau pe „ea" înăuntrul tău. Apoi vei evolua și vei găsi povestea de dragoste adevărată, care ți se potrivește.

A tăcut o clipă

– Cine știe, a reluat gânditoare, dacă tu și cu Marjorie veți mai fi împreună. Poate veți descoperi că într-adevăr sunteți făcuți unul pentru altul. Dar trebuie să înțelegi că relația ta cu ea nu are cum să funcționeze acum.

Conversația noastră s-a întrerupt în momentul în care a intrat Hinton și a început să ne explice pe unde și cum ni se pregătiseră dormitoarele. I-am mulțumit amândoi pentru ospitalitate și, în timp ce el pleca, Karla a spus:

– Cred că merg și eu la culcare. Vorbim mai târziu.

Am dat din cap și am privit-o în timp ce se îndepărta. Am simțit o atingere pe umăr. Era Julia.

– Mă duc în camera mea. Pot să te conduc.

– Te rog.

Am întrebat apoi:

– Unde este camera lui Marjorie?

Ea a zâmbit, în timp ce coboram spre coridor și s-a oprit în fața unei uși.

– Nu prea aproape de a ta. Domnul Hinton este un conservator.

I-am zâmbit și eu și i-am spus „noapte bună", apoi am intrat în camera mea și am reușit să adorm, deși eram ușor agitat.

M-am trezit într-un miros plăcut de cafea, care se răspândise în toată casa. Am coborât pe verandă. Un servitor în vârstă mi-a oferit un pahar cu suc proaspăt de struguri. I-am mulțumit.

– Bună dimineața! am auzit vocea Juliei din spatele meu.

M-am întors.

– Bună dimineața.

M-a privit atent și m-a întrebat:

– Ai descoperit de ce ne-am întâlnit din nou?

– Nu, am spus. Nici nu m-am gândit la asta. Am încercat să înțeleg relațiile de dependență

– Da. Am băgat de seamă

– Ce vrei să spui?

– Am văzut ce s-a întâmplat cu tine, după aspectul câmpului tău energetic.

– Și cum arăta? am întrebat.

– Energia ta era conectată la cea a lui Marjorie. Când tu stăteai acolo și ea era în altă cameră, câmpul tău se întindea spre ea și se unea cu al ei.

Am dat din cap.

Julia a zâmbit și mi-a pus mâna pe umăr.

– Ai pierdut legătura cu universul. În schimb, ai devenit dependent de energia lui Marjorie. La fel se întâmplă în toate relațiile de dependență: treci prin ceva sau peste cineva, pentru a te conecta cu universul. Modul de a aborda aceste întâmplări este acela de a înțelege că trebuie să îți mărești potențialul energetic și, de asemenea, trebuie să te concentrezi din nou la misiunea pe care o ai aici.

Am aprobat-o și am ieșit, lăsând-o singură pe verandă. Timp de aproape zece minute am încercat să construiesc energie așa cum mă învățase Sanchez. Treptat, frumusețea pe care o aveam în fața ochilor a revenit și m-am simțit mult mai ușor. Apoi am intrat în casă

– Arăți mult mai bine, a spus Julia.

– Mă simt mai bine, am replicat eu.

– Care sunt acum întrebările tale?

M-am gândit o clipă. O găsisem pe Marjorie. Răspunsul la o întrebare venise deci. Dar mai vroiam să aflu unde este Wil și să înțeleg cum s-ar fi comportat oamenii unii cu alții dacă ar fi urmat învățăturile Manuscrisului. Dacă efectul acestuia era unul pozitiv, de ce erau atât de îngrijorați Sebastian și alți preoți?

Am privit spre Julia.

– Trebuie să înțeleg A Opta Viziune și trebuie să-l găsesc pe Wil. Poate că are deja A Noua Viziune.

– Mâine merg la Iquitos, a spus ea. Vrei să vii?

Am ezitat.

– Cred că Wil este acolo, a adăugat.

– De unde știi?

– Din gândurile care mi-au trecut prin cap azi-noapte.

Am tăcut.

– M-am gândit și la tine, a continuat Julia. La noi, mergând la Iquitos. Ești implicat cumva în toată povestea asta.

– Implicat în ce?

A râs.

– În găsirea ultimei Viziuni, înaintea lui Sebastian!

În timp ce vorbea, mi-am imaginat cum noi doi ajusesem la Iquitos, apoi, dintr-o cauză oarecare ne despărțiserăm și am apucat-o în direcții diferite. Am simțit că aveam un scop, dar acesta îmi era neclar.

M-am concentrat din nou asupra Juliei.

– Pe unde ai rătăcit? m-a întrebat.

– Scuză-mă, am spus. Mă gândeam la ceva.

– Era important?

– Nu știu. M-am gândit că odată ajunși la Iquitos, vom merge în direcții diferite...

Rolando a intrat în cameră

– Am adus proviziile pe care mi le-ai cerut, i-a spus el Juliei. M-a privit, m-a recunoscut și m-a salutat politicos.

– Mulțumesc, a spus Julia. Ai văzut mulți soldați?

– Nu. Nici unul chiar, a răspuns el.

În acel moment a intrat în încăpere Marjorie și mi-a distras atenția, dar am auzit-o pe Julia explicându-i lui Rolando că ea credea că Marjorie va vrea să plece cu el în Brazilia, de unde putea aranja apoi o plecare în Statele Unite.

M-am întors spre Marjorie.

– Cum ai dormit? am întrebat-o.

M-a privit de parcă nu se hotăra dacă să fie furioasă sau nu.

– Nu prea bine, a spus.

Am arătat spre Rolando.

– El este prietenul Juliei și pleacă acum, dis-de-dimineață, spre Brazilia. De acolo ai putea fi ajutată să ajungi înapoi în State.

A părut speriată

– Ei, o să fie bine, am spus. I-au mai ajutat și pe alți americani. Au cunoștințe la ambasada americană din Brazilia. O să ajungi acasă cât ai bate din palme.

A dat din cap.

– Sunt îngrijorată pentru tine.

– Eu o să fiu bine, nu-ți face griji. Te voi căuta de îndată ce voi ajunge în State.

Din spatele meu, Hinton a anunțat micul dejun. Ne-am dus cu toții la masă, în sufragerie. După aceea, Julia și Rolando au intrat parcă în criză de timp. Julia ne-a explicat de ce era important pentru Rolando și Marjorie să treacă granița înaintea căderii întunericului, călătoria urmând să dureze toată ziua.

Marjorie și-a luat hainele pe care i le dăduse Hinton. Puțin mai târziu, când Julia și Rolando mai vorbeau încă pe coridor, am tras-o deoparte.

– Să nu-ți faci griji, i-am spus. Păstrează ți atenția trează și vei avea parte și de celelalte Viziuni.

Mi-a zâmbit, dar n-a zis nimic.

M-am uitat cu Julia la Rolando în timp ce acesta o ajuta pe Marjorie să își încarce bagajele în mașină. Privirea mea și a lui Marjorie s-au întâlnit scurt, în timp ce mașina se îndepărta.

– Crezi că vor ajunge cu bine? am întrebat.

Mi-a făcut cu ochiul.

– Bineînțeles. Mai bine am pleca și noi. Hai să ți dau niște haine curate.

Mi-a dat câte ceva și am încărcat în mașină și câteva cutii cu alimente. Apoi ne-am luat la revedere de la Hinton, Karla și Mareta și am pornit-o spre Iquitos.

Pe drum, peisajul începea să semene tot mai mult cu o junglă, iar oamenii erau și ei din ce în ce mai rari. Am început să mă gândesc la A Opta Viziune. Ea oferea o nouă înțelegere a felului în care îi tratăm pe alții, dar nu aveam o imagine completă a ei. Karla îmi spusese cum

trebuiau priviți copiii și îmi povestise despre pericolele dependenței de o persoană. Pablo și Karla ajunseseră să proiecteze conștient energie asupra altora. Cum venea asta?

Am surprins o privire a Juliei și am spus:

– Nu am înțeles întru totul cea de A Opta Viziune.

– Modul în care îi abordăm pe alți oameni determină viteza evoluției noastre, rapiditatea cu care se răspunde la întrebările noastre vitale, a spus ea.

– Și cum funcționează asta?

– Gândește-te la situația ta. Cum ți s-a răspuns la întrebări?

– Prin oamenii care mi-au ieșit în cale, presupun.

– Ai fost total deschis la mesajele lor?

– Nu chiar. În general am fost distant.

– Oamenii care ți-au adus mesajele au fost exagerat de reținuți?

– Nu. Au fost deschiși și generoși. Ei...

Am ezitat, neștiind cum aș putea să-mi exprim mai corect ideile.

– Nu cumva te-au ajutat tocmai pentru că s-au deschis față de tine? m-a întrebat ea. Nu cumva te-au înconjurat cu căldură, cu energie?

Remarca ei mi-a provocat o mulțime de amintiri. Mi-am amintit atitudinea încurajatoare a lui Wil, atunci când eram în panică, la Lima, ospitalitatea lui Sanchez, sfaturile pline de bun simț ale lui Carl, Pablo, ale Karlei și acum ale Juliei. Cu toții aveau aceeași privire.

– Da. Toți ați fost așa.

– Exact, a spus ea. Am fost și am făcut-o în mod conștient, urmând cea de A Opta Viziune. Ridicându-te energetic și ajutându-te să te clarifici, am fost în căutarea adevărului, a mesajului pe care îl aveai pentru noi. Înțelegi? A te energiza pe tine a fost cel mai bun lucru pe care l-am putut face pentru noi.

– Mai exact, ce spune Manuscrisul despre asta?

– Spune că toți oamenii cu care ne întâlnim au un mesaj pentru noi. Întâlniri întâmplătoare nu există. Felul în care răspundem acestor întâlniri ne arată dacă suntem sau nu capabili să primim mesajul. Dacă avem o conversație cu o persoană cu care drumul nostru se întretaie și nu vedem în ea un răspuns la întrebarea noastră curentă, aceasta nu înseamnă că mesajul nu există, ci doar că ne-a scăpat, dintr-un motiv sau altul.

După o clipă de tăcere a reluat:

– Ți s-a întâmplat vreodată să te întâlnești cu un vechi prieten sau cu o cunoștință, să stai un minut de vorbă cu el, pentru ca apoi să-l întâlnești din nou în aceeași zi sau în aceeași săptămână?

– Da.

– Și ce spui, de obicei? Ceva de genul: „Ei, ne vedem din nou?", râzi și treci mai departe?

– Cam așa ceva.

– Manuscrisul spune că în astfel de împrejurări ar trebui să te oprești din ceea ce faci în acel moment – indiferent despre ce ar fi vorba – și să încerci să descoperi mesajele pe care le aveți unul pentru celălalt. Manuscrisul afirmă de asemenea că odată ce oamenii își vor da seama de această realitate, întâlnirilor de acest fel li se va acorda timpul necesar, ele vor avea scopuri bine determinate și se vor produce deliberat.

– Acest lucru nu e atât greu de făcut, dar în același timp nu e imposibil pentru cei care nu au idee despre el?

– Ba da, dar Manuscrisul spune și cum trebuie procedat.

– Adică vorbește despre modul cum ar trebui să ne abordăm unul pe altul?

– Exact.

– Și ce spune despre asta?

– Îți amintești ce spune A Treia Viziune, că oamenii sunt singurii din lumea energetică care își pot proiecta energia în mod conștient?

– Da.

– Îți aduci aminte cum se face asta?

Mi-am amintit de lecțiile lui John.

– Da. Apreciind frumusețea unui lucru, până când în noi pătrunde suficientă energie pentru a intra în starea de iubire. În acel moment putem trimite energia înapoi.

– Așa e. Același principiu funcționează și în cazul oamenilor. Când apreciem aspectul și calitățile unei persoane, ne concentrăm asupra ei până când forma și trăsăturile ei ies în evidență, sunt mai prezente. Atunci îi putem trimite energie, înălțând-o. Desigur, primul pas este acela de a menține propriul nostru nivel energetic mai înalt, atunci putând proiecta către o altă persoană fluxul de energie care curge prin noi. Cu cât îi apreciem mai mult deplinătatea, frumusețea interioară, cu atât mai multă energie curge în acea persoană și, natural, și în noi.

A râs.

– E ceva hedonist, a continuat ea. Cu cât îi iubim și îi apreciem mai mult pe alții, cu atât mai multă energie curge în noi. De aceea a-i iubi și a-i energiza pe ceilalți este cel mai bun lucru pe care îl putem face.

– Am mai auzit asta, am spus. Părintele Sanchez a spus-o de mai multe ori.

O priveam cu foarte mare atenție. Aveam senzația că îi văd personalitatea profundă pentru prima oară. Mi-a întors privirea o clipă, apoi s-a uitat din nou la drum.

– Efectul acestei proiecții de energie asupra individului este imens, a continuat ea. Acum, de exemplu, tu mă umpli cu energie. Acest lucru se simte în formularea gândurilor și a ideilor mele. Pentru că tu îmi dai mai multă energie decât am eu în mod normal, văd mai ușor adevărul și ți-l dăruiesc mai ușor. Când fac acest lucru, tu ai senzația că ceea ce-ți spun e o revelație. Aceasta te determină să-mi vezi ființa superioară mai pe deplin, să mă apreciezi și să te concentrezi asupra mea într-un fel mai profund, care îmi dă mai multă energie și o mai clară viziune asupra adevărului meu. Apoi ciclul se repetă. Doi sau mai mulți oameni care fac acest lucru împreună pot ajunge la înălțimi neînchipuite, construindu-se unii pe alții... Trebuie să înțelegi, totuși, că această conectare este complet diferită de relația de dependență reciprocă. O astfel de relație începe similar, dar curând devine control, pentru că dependența deconectează de la sursa de energie. Astfel, nivelul acesteia scade. Proiecția reală de energie se face fără o intenție anume, fără un atașament. Persoanele implicate așteaptă doar mesaje.

În timp ce vorbea, mă gândeam la o întrebare. Pablo spusese că eu nu am fost capabil la început să primesc mesajul părintelui Costous, pentru că l-am provocat să intre în teatrul de control al copilăriei lui.

– Ce facem dacă persoana cu care vorbim joacă deja teatrul său de control și încearcă să ne atragă în jocul său? am întrebat. Cum ieșim din situația asta?

Julia mi-a răspuns grăbită.

– Manuscrisul ne spune că dacă nu ne asumăm rolul pe care ni-l cere, atunci jocul celeilalte persoane va eșua.

– Nu cred că am înțeles.

Julia era din nou atentă la drum. Se gândea.

– Pe aici ar trebui să fie o casă și o stație de benzină

Indicatorul de combustibil spunea că rezervorul nostru era pe jumătate plin.

– Mai avem destulă benzină, am spus.

– Știu, dar tocmai mi-a trecut prin minte gândul să ne oprim să facem plinul și cred că așa ar și trebui să facem.

– Bine.

– Uite drumul! a spus, arătând spre dreapta.

Am intrat pe șoseaua laterală și am mers prin junglă aproape doi kilometri înainte să ajungem la o casă, sau mai bine-zis la un depozit pentru vânători și pescari. Adăpostul era construit pe marginea unui râu și mai multe bărci pescărești erau ancorate la un fel de doc. Am tras lângă o pompă ruginită și Julia a intrat în casă pentru a-l căuta pe proprietar.

Am ieșit și eu din mașină, m-am întins și m-am dus pe malul apei. Aerul era extrem de umed. Chiar și sub coroanele arborilor, puteam spune că aveam soarele exact deasupra capului. Curând căldura va fi izbitoare.

Deodată am auzit în spatele meu o voce furioasă vorbind în spaniolă. M-am întors și am văzut un peruan scurt și îndesat. Mă privea amenințător. A repetat ce spusese.

– Nu înțeleg, i-am spus.

A luat-o pe englezește:

– Cine ești? Ce cauți aici?

Am încercat să-l ignor.

– Am oprit pentru benzină. Plecăm în câteva minute.

M-am întors din nou spre apă, sperând că va pleca, dar a venit lângă mine.

– Mai bine mi-ai spune cine ești, yankeule!

L-am privit din nou. Părea serios.

– Sunt american, am spus. N-aș putea să ți spun încotro merg. Sunt aici cu o prietenă

– Un american rătăcit, a remarcat, cu ostilitate.

– Exact, am spus.

– Și ce cauți aici, americanule?

– Nimic special, am spus întorcându-mă spre mașină, și nu ți-am făcut nimic. Lasă-mă în pace.

Am văzut că Julia era lângă mașină. Peruanul s-a întors și a văzut-o și el.

– E timpul să plecăm, a spus Julia. N-am rezolvat nimic.

– Tu cine mai ești, a întrebat-o individul, cu tonul lui ostil.

– Și tu de ce ești așa de nervos? l-a întrebat Julia, în loc de răspuns.

Întregul comportament al omului s-a schimbat.

– Pentru că treaba mea e să am grijă de locul ăsta.

– Și sunt sigură că o faci cum trebuie. Dar cum să ți vorbească oamenii dacă îi sperii în halul ăsta?

A rămas cu gura căscată, neștiind încotro bătea Julia.

– Noi mergem la Iquitos, a continuat ea. Lucrăm cu părintele Sanchez şi cu părintele Carl. Îi cunoşti?

A dat din cap că nu, dar pomenirea numelor celor doi preoţi l-a calmat şi mai mult. Ne-a salutat cu un gest şi s-a îndepărtat.

– Să mergem, a spus Julia.

Ne-am suit în camion şi am pornit. Acum îmi dădeam seama cât de nervos şi neliniştit fusesem. Am încercat să ies din starea asta.

– Ce s-a întâmplat înăuntru? am întrebat.

Julia m-a privit.

– Ce vrei să spui?

– Întreb dacă s-a întâmplat ceva înăuntru, care să explice de ce am oprit.

A râs şi a răspuns:

– Nu. Acţiunea respectivă s-a întâmplat afară

Am privit-o.

– Ai înţeles ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

– Nu.

– La ce te gândeai chiar înainte de a ajunge aici?

– Că aş fi vrut să-mi întind picioarele.

– Nu. Mai înainte. Care era întrebarea ta?

Am încercat să mă concentrez. Vorbeam despre teatrul de control, mi-am amintit.

– Ai spus ceva care m-a încurcat. Ai spus că nimeni nu-şi poate juca rolul cu noi, decât dacă noi ne asumăm rolul complementar. N-am înţeles acest lucru.

– Acum îl înţelegi?

– Nu chiar. Unde vrei să ajungi?

– Scena aceasta tocmai ţi-a demonstrat ce se întâmplă dacă *joci* rolul complementar.

– Cum aşa?

Mi-a aruncat o privire rapidă

– Ce rol juca acest om cu tine?

– Evident, intimidatorul.

– Exact. Şi ce rol ai jucat tu?

– Distantul, dar tot s-a ţinut de mine.

– Şi mai ce?

Conversaţia asta mă enerva, dar am încercart să nu-mi pierd concentrarea. Am privit spre Julia.

– Cred că îl întruchipam clar pe bietul-de-mine.

– Aşa e, a zâmbit Julia.

– În schimb, în mod evident, tu te-ai descurcat fără probleme.

– Pentru că nu am jucat rolul pe care se aştepta el să-l joc. Adu-ţi aminte că aceste tipuri de roluri se formează în copilărie, în funcţie de celelalte. Fiecare rol are nevoie de cel complementar, pentru a se desfăşura. Intimidatorul are nevoie, pentru a obţine energie, de bietul-de-mine sau de alt intimidator.

– Cum ai ieşit din asta? am întrebat-o, nedumerit încă

– Dacă ar fi fost să joc vreun rol, acela ar fi fost cel pe care-l juca el: aş fi încercat să-l intimidez şi eu. Desigur, ar fi rezultat o confruntare violentă. Dar am urmat procedura din Manuscris: am identificat rolul jucat de el, strategia lui de a câştiga energie. Încerca să te intimideze, nu? Când a procedat la fel şi cu mine, am spus cu voce tare ceea ce făcea el de fapt.

– De aceea l-ai întrebat de ce e nervos?

– Exact. Manuscrisul spune că manipularea şi controlul pentru a-şi însuşi energie nu pot exista dacă sunt conştientizate şi aduse la vedere. Încetează să mai funcţioneze. E o metodă foarte simplă. Adevărul despre ceea ce se întâmplă iese întotdeauna la suprafaţă şi după aceea omul în chestiune devine mai cinstit şi mai onest.

– Pot înţelege asta, am spus. Bănuiesc că am scos şi eu la iveală asemenea jocuri, chiar fără să ştiu ce fac.

– Sunt convinsă. Toţi am făcut-o. Doar că acum învăţăm mai multe despre asta. Pentru a face lucrurile să meargă trebuie să vezi în acelaşi timp atât rolul, cât şi omul din faţa ta, şi să-i transmiţi cât mai multă energie. Dacă va simţi această energie, îi va fi mai uşor să renunţe la jocul său, pentru că acesta nu-şi mai are rostul.

– Dar ce-aş fi putut vedea eu la tipul acela? am întrebat.

– Puteai măcar să observi că era un om nesigur, care are nevoie disperată de energie. Mai mult, ţi-a adus un mesaj oportun, nu-i aşa?

Am privit-o. Părea să se abţină cu greu de a pufni în râs.

– Crezi că am oprit acolo numai ca să aflu eu cum să mă comport cu un om care joacă un rol?

– Cel puţin asta a fost întrebarea pe care ţi-ai pus-o.

Am zâmbit. Buna dispoziţie mi-a revenit încetul cu încetul.

– Da. Cred că da.

Un ţânţar care bâzâia aproape de urechea mea m-a făcut să mă trezesc. Am privit spre Julia. Zâmbea, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva

amuzant. Mersesem în tăcere câteva ore după plecarea de la casa aceea, ciugulind din mâncarea pe care Julia o pregătise pentru călătorie.

– Te-ai trezit în cele din urmă, a spus ea.

– Da. Cât mai avem până la Iquitos?

– Oraşul e la vreo patruzeci de kilometri de aici, dar Stewart Inn e la numai câteva minute. E un han mic, lângă o tabără de vânătoare. Proprietarul e un englez care sprijină Manuscrisul.

A zâmbit din nou.

– Am trăit câteva aventuri împreună. Dacă nu i s-a întâmplat ceva între timp, ar trebui să fie aici. Poate ne spune ceva despre Wil.

A tras pe dreapta şi m-a privit.

– Să ne mulţumim cu ceea ce avem, a continuat ea. Până să te reîntâlnesc, am umblat încoace şi încolo, cu gândul că aş putea ajuta la găsirea celei de A Noua Viziuni, neştiind încotro să o apuc. La un moment dat mi-am dat seama că mă gândeam în mod repetat la Hinton. M-am dus la el acasă şi ai apărut tu, care mi-ai spus că eşti în căutarea lui Wil şi că acesta ar fi la Iquitos. Am avut o imagine cu noi doi, căutând cea de A Noua Viziune, apoi despărţindu-ne şi continuând căutarea în direcţii diferite. Cam asta a fost, nu?

– Da, am spus.

– Ei bine, vreau să ţi spun că după asta am început să mă gândesc la Willie Stewart, cel cu hanul. Acolo se va întâmpla în mod sigur ceva.

Am dat din cap.

A demarat din nou şi după vreo două curbe a spus:

– Iată şi hanul!

La vreo trei sute de metri, acolo unde drumul cotea din nou strâns la dreapta, se ridica o casă cu două niveluri, în stil victorian.

Am intrat într-o parcare pietruită şi am oprit acolo. Câţiva oameni vorbeau pe terasă. Eram pe punctul de a coborî din maşină, când Julia m-a atins pe umăr.

– Nu uita, a spus ea, că nimeni nu a ajuns aici din întâmplare. Fii atent la mesaje.

Am urmat-o pe terasă. Bărbaţii, nişte peruani bine îmbrăcaţi, ne-au salutat distraţi când am trecut pe lângă ei pentru a intra în casă. În salon, Julia mi-a făcut semn spre sufragerie şi mi-a cerut să ocup o masă şi să aştept până când ea îl va găsi pe proprietar.

Mi-am plimbat ochii prin încăpere. Mai bine de zece mese erau aliniate pe două rânduri. M-am aşezat pe la jumătatea sălii şi m-am sprijinit cu spatele de perete. Alţi trei bărbaţi, peruani cu toţii, au intrat după mine şi s-au aşezat la masa de dincolo de culoar. Un altul, intrat de curând, s-a aşezat la o masă mai îndepărtată, în dreapta mea, cu spatele la mine. Era străin, posibil să fi fost european.

Julia a intrat în cameră, m-a văzut şi s-a aşezat la masă în faţa mea.

– Proprietarul nu e aici, a spus ea, iar angajaţii nu ştiu nimic de Wil.

– Ce facem? am întrebat.

M-a privit, dând din umeri.

– Nu ştiu. Presupun că există un mesaj pentru noi aici.

– Cine să ni-l spună?

– Nu ştiu.

– Atunci cum de ştii că se va întâmpla? am întrebat sceptic.

În ciuda tuturor coincidenţelor care se petrecuseră de la venirea mea în Peru, tot mai aveam reticenţe la ideea că lucrurile se întâmplă numai pentru că aşa vrem noi.

– Să nu uiţi de A Treia Viziune, mi-a replicat Julia. Universul este energie, energia răspunde aşteptărilor noastre. Oamenii sunt o parte a acestui univers energetic, şi atunci când avem o întrebare, apare cineva care să ne dea şi răspunsul.

A aruncat o privire spre cei din jur.

– Nu ştiu cine sunt aceşti oameni, dar dacă apucăm să vorbim suficient cu ei, vom afla ce mesaje au pentru noi şi ce răspunsuri ne vor da la întrebări.

Am privit-o întrebător. S-a aplecat peste masă

– Să ţi intre bine în cap. Oricine apare în calea ta are un mesaj pentru tine. Dacă era altfel, persoana respectivă s-ar fi aflat în altă parte, ar fi plecat mai devreme, sau ar fi venit mai târziu. Faptul că aceşti oameni se află acum, aici, se întâmplă dintr-un anume motiv.

Nu eram aşa de sigur că lucrul acesta era atât de simplu.

– Dificultatea, a continuat ea, constă în a-ţi da seama cu cine să vorbeşti mai în amănunt, pentru că este imposibil să o faci cu toată lumea.

– Cum te vei hotărî? am întrebat.

– Manuscrisul spune că există semne.

O ascultam cu atenţie pe Julia, dar din cine ştie ce motiv mi-am aruncat ochii în jur şi l-am privit pe bărbatul din dreapta. Acesta s-a întors spre mine, exact în aceeaşi clipă. Ne-am privit în ochi o fracţiune de secundă, apoi el şi-a continuat masa, iar eu m-am uitat în altă parte.

– Ce semne? am întrebat.
– Semne ca acesta, a spus Julia.
– Care?
– Cel pe care tocmai l-ai primit.
A făcut un gest spre bărbatul din dreapta.
– Ce vrei să spui?
Julia s-a aplecat din nou spre mine.
– Manuscrisul spune că uneori contactul vizual spontan este un semn că trebuie să discuți cu persoana respectivă
– Dar asemenea lucruri nu se întâmplă tot timpul?
– Ba da. Și după ce se întâmplă, majoritatea oamenilor nu bagă în seamă și își continuă treburile.
Am dat din cap.
– Ce alte semne mai indică Manuscrisul? am întrebat.
– Senzația că parcă ai cunoaște acea persoană, că are un aspect familiar, chiar dacă n-ai mai întâlnit-o niciodată
În timp ce Julia vorbea, mă gândeam cât de cunoscuți mi s-au părut Dobson și Reneau atunci când i-am văzut prima dată
– Explică Manuscrisul de ce aceștia ne par atât de cunoscuți?
– Nu spune prea multe. Doar că suntem membrii aceluiași grup și că gândim la fel. Aceste grupuri evoluează de regulă urmărind aceleași scopuri. Gândesc la fel și aceasta le creează același aspect și aceeași atitudine exterioară. Îi recunoaștem intuitiv pe membrii grupului nostru și, deseori, aceștia au mesaje pentru noi.
Am privit de mai multe ori spre bărbatul din dreapta. Părea oarecum cunoscut. Incredibil! Cum mă tot uitam la el, s-a întors iarăși către mine. Eu m-am întors din nou spre Julia.
– *Trebuie* să vorbești cu el, a spus ea.
N-am răspuns. Mă simțeam destul de jenat la gândul de a mă duce să intru în vorbă cu el așa, nitam-nisam. Vroiam să plec, să mergem la Iquitos. Eram gata să deschid gura și să fac această propunere, când Julia a vorbit din nou.
– Aici trebuia să ne aflăm, nu în Iquitos. Trebuia să facem asta. Problema ta este că te cam opui ideii de a merge la omul acela și a începe cu el o conversație.
– Cum ai făcut asta? am întrebat.
– Ce?
– Cum ai știut la ce mă gândeam?

– Nu e nimic misterios în asta. Ți-am urmărit cu atenție expresia.
– Adică?
– Atunci când poți evalua pe cineva la un nivel mai profund, îi vezi sinele, ascuns în spatele măștilor pe care și le pune. Când te concentrezi la acest nivel, percepi gândurile celuilalt după expresia feței lui. Este un lucru perfect normal.
– Mie îmi sună a telepatie.
A râs.
– Telepatia este ceva foarte normal.
L-am privit din nou pe bărbatul din dreapta. Nu s-a mai întors spre mine.
– Adună ți energiile și du-te să vorbești cu el, înainte de a pierde această ocazie, a spus Julia.
M-am concentrat, pentru a-mi îmbunătăți nivelul energetic, și când m-am simțit sigur pe mine, am întrebat:
– Și ce să-i spun?
– Adevărul, a spus Julia. Pune adevărul într-o formă pe care crezi că el o va recunoaște.
– Bine. Așa am să fac.
M-am ridicat și m-am îndreptat spre ținta atenției mele. Părea timid și nervos, cam cum fusese și Pablo în noaptea în care îl cunoscusem. Am încercat să privesc dincolo de nesiguranța lui, la un nivel mult mai profund. Făcând aceasta, mi s-a părut că are o altă figură, mai energică
– Bună! am spus. Mi se pare că nu ești peruan. Sper că poți să mă ajuți cu o informație. Caut un prieten pe nume Wil James.
– Ia loc, mi-a spus el, cu un puternic accent scandinav. Sunt profesorul Edmond Connor.
Pe când ne strângeam mâinile, mi-a spus:
– Nu cred că îl cunosc pe prietenul tău Wil. Îmi pare rău.
M-am prezentat și eu și i-am spus, în câteva cuvinte, că Wil se afla în căutarea ultimei Viziuni cunoscute a Manuscrisului.
– Cunosc Manuscrisul, a spus el. Vreau să aflu dacă este autentic.
– De unul singur?
– Nu. Trebuia să mă întâlnesc aici cu profesorul Dobson, dar n-a apărut încă
– Îl cunoști pe Dobson!
– Da. El este cel care a organizat cercetarea Manuscrisului.
– Și lucrurile merg bine? Vine aici?

Profesorul m-a privit întrebător.

– Cel puțin acestea erau planurile pe care le aveam. E ceva în neregulă?

Energia mea s-a năruit. Mi-am dat seama că întâlnirea lui Connor cu Dobson fusese plănuită înaintea arestării celui din urmă

– L-am întâlnit în avion, am spus, când am venit în Peru. A fost arestat în Lima. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce i s-a mai întâmplat.

– Arestat! Dumnezeule!

– Când ai vorbit ultima oară cu el? am întrebat.

– Acum câteva săptămâni, dar această întâlnire a rămas hotărâtă. A spus că mă va suna în caz că se va schimba ceva.

– Îți aduci aminte de ce vroia să vă întâlniți aici și nu în Lima?

– Spunea că aici, în apropiere, există niște ruine, și că aici i-am putea contacta și pe alți oameni de știință

– A spus și locul unde îi puteți întâlni?

– Da. Spunea că trebuie să mergem în San Luis, cred. De ce?

– Nu știu. Mă întrebam, așa...

Imediat ce am spus acest lucru, am început să mă gândesc la Dobson, la cum ar apărea reîntâlnirea noastră. Mă vedeam întâlnindu-l pe un drum străjuit de copaci foarte înalți.

În același timp am privit pe fereastră și l-am văzut, cu mare uimire, pe părintele Sanchez, care venea spre clădire. Părea obosit și hainele îi erau murdare. În parcare un alt preot îl aștepta într-o mașină veche și prăfuită

– Cine este? m-a întrebat profesorul Connor.

– Părintele Sanchez! am exclamat, incapabil să-mi stăpânesc agitația.

M-am întors să o caut pe Julia, dar aceasta nu mai era la masă. M-am ridicat când l-am văzut pe părintele Sanchez intrând în încăpere. M-a văzut și el și s-a oprit brusc, cu o surpriză totală pe față, apoi ne-am îmbrățișat.

– Ești bine? l-am întrebat.

– Da, sigur, a spus. Ce faci aici?

Cu toată oboseala, a râs vesel.

– Nu mai știam încotro să o iau. De-abia am ajuns și aici. Sute de soldați vin încoace.

– De ce? a întrebat Connor din spatele meu, apropiindu-se de noi.

– Regret, a spus Sanchez, dar nu știu de ce vin. Știu numai că sunt foarte mulți.

Am făcut prezentările și i-am spus părintelui Sanchez ce era cu Connor. Acesta din urmă părea ușor intrat în panică

– Trebuie să plec de aici, a spus el, dar nu am șofer.

– Părintele Paul așteaptă afară, a spus Sanchez. El se va întoarce chiar acum la Lima și, dacă vrei, poți să pleci cu el.

– Vreau, cum să nu, a spus Connor.

– Stai! Dar dacă dau peste soldați? am întrebat.

– Nu cred că îl vor opri pe părintele Paul, a spus Sanchez. El nu este chiar atât de cunoscut.

În acel moment, Julia a intrat în încăpere și l-a văzut pe Sanchez. Cei doi s-au îmbrățișat cu căldură. Am făcut din nou prezentări, între ea și Connor. Acesta părea să se teamă tot mai tare. Părintele Sanchez i-a spus din nou că putea să plece, iar el s-a dus în cameră și și-a luat repede bagajele. L-au condus Sanchez și Julia. Eu l-am salutat fără să mai ies din sufragerie, apoi m-am așezat la o masă. Vroiam puțin timp de gândire. Știam că întâlnirea cu Connor a fost întrucâtva semnificativă. Faptul că Sanchez venise aici era și el important, dar nu-mi dădeam seama de ce.

Julia s-a întors destul de repede și s-a așezat lângă mine.

– Nu ți-am spus eu că se va întâmpla ceva? Dacă nu ne-am fi oprit aici, nu l-am fi întâlnit pe Sanchez și nici pe Connor. Apropo, ce-ai aflat de la Connor?

– Nu-mi dau seama prea bine. Unde este părintele Sanchez?

– A urcat într-o cameră, ca să se odihnească puțin. Nu a mai dormit de două zile.

Am privit pe fereastră. Știam că Sanchez era obosit, dar m-a dezamăgit faptul că nu era disponibil. Aș fi vrut foarte mult să vorbesc cu el, să văd dacă putea adăuga și alte nuanțe la ceea ce se întâmpla. Aș fi vrut mai ales să povestească despre soldați. Mă simțeam nesigur, și o parte din mine chiar ar fi vrut să fi plecat cu Connor.

Julia mi-a ghicit nerăbdarea.

– Ei, las-o mai moale, a spus ea. Spune-mi ce crezi despre A Opta Viziune.

Am privit-o, încercând să mă concentrez.

– Nu prea știu de unde să încep.

– Ce crezi că vrea să spună A Opta Viziune?

Am recapitulat în minte tot ce știam.

– Se referă la relațiile cu alți oameni, copii sau adulți. Vorbește despre dezvăluirea teatrului de control, aducerea la lumină a jocurilor

meschine și concentrarea asupra oamenilor într-un mod prin care să le putem transmitem energie.

– Și mai ce?

Am privit-o și imediat mi-am dat seama unde vroia să ajungă

– Mai spune că dacă suntem atenți la relațiile pe care le avem, vom obține răspunsurile de care avem nevoie.

Julia a zâmbit larg.

– Am înțeles Viziunea? am întrebat-o nerăbdător.

– Aproape, a spus ea. Ar mai fi ceva. Ai înțeles cum poate un om să îl ajute pe un altul. Acum ești pe punctul de a afla ce se întâmplă într-un grup în care toți participanții știu cum să interacționeze între ei.

Am ieșit pe verandă și m-am așezat pe unul din scaunele de fier forjat de acolo. După câteva minute, Julia a ieșit și ea și s-a așezat lângă mine. Mâncasem o cină ușoară, fără să vorbim prea mult, apoi ne hotărâsem să ne petrecem seara la aer. Se scurseseră aproape trei ore de când Sanchez urcase în cameră, și începeam iarăși să fiu nerăbdător. Am fost realmente ușurat când am văzut că vine și el și se așază lângă noi.

– Ai auzit ceva despre Wil? am întrebat.

Se așezase în fața noastră și își potrivise scaunul la egală distanță de fiecare dintre noi.

– Da, a spus. Am auzit.

A tăcut, gânditor și eu am continuat cu nerăbdare:

– Ce ai auzit?

– Să ți povestesc tot ce s-a întâmplat, a spus el. Când părintele Carl și cu mine am pornit spre misiune, ne așteptaserăm să-l găsim acolo pe Sebastian, cu soldați cu tot. Ne gândeam că vom avea parte de un interogatoriu inchizitorial. Ajungând însă acolo, am aflat că Sebastian și soldații plecaseră brusc cu vreo două ore înainte, după ce primiseră un mesaj. O zi întreagă n-am știut ce se petrece. Apoi ne-a vizitat chiar ieri părintele Costous. Am înțeles de la el că v-ați cunoscut. Ne-a spus că a fost trimis la misiune de către Wil James. Se pare că Wil își amintise numele misiunii dintr-o conversație anterioară cu părintele Carl și și-a dat seama că tu ai putea avea nevoie de această informație. Părintele Costous s-a hotărât să sprijine Manuscrisul.

– De ce a plecat Sebastian atât de repede? am întrebat.

– Pentru că s-a grăbit să și pună în aplicare planurile. Mesajul primit îi spunea că părintele Costous vroia să facă publică intenția cardinalului de a distruge A Noua Viziune.

– Sebastian a găsit A Noua Viziune?

– Încă nu, dar e pe-aproape. A găsit un alt document care spune unde este aceasta.

– Și unde ar putea fi? a întrebat Julia.

– La ruinele Celestine, a răspuns Sanchez.

– Unde se află acestea? am sărit eu, nerăbdător.

Julia m-a privit.

– La vreo cincizeci de kilometri de aici. Există acolo un șantier arheologic, la care au lucrat numai oameni de știință peruani, în cel mai mare secret. Șantierul este format din câteva straturi cu temple străvechi, primele maiașe, celelalte incașe. Se pare că aceste culturi au considerat, amândouă, că acest loc este cu totul deosebit.

Am realizat dintr-o dată că Sanchez se concentra asupra acestei conversații cu o intensitate neobișnuită. Când vorbeam eu, se concentra în întregime asupra mea, fără să clipească. La fel, se focaliza asupra Juliei, atunci când vorbea ea. Părea că face intenționat acest lucru. Mă întrebam de ce și chiar în acel moment s-a așternut între noi liniștea. Mă priveau amândoi, așteptând.

– Ce e? am întrebat.

Sanchez a zâmbit.

– E rândul tău să vorbești, a spus el.

– Vorbim cu rândul? am întrebat eu, nedumerit.

– Nu, a spus Julia. Purtăm o conversație conștientă. Fiecare vorbește când energia se deplasează asupra lui. Se poate spune că acum s-a deplasat spre tine.

Nu știam ce să spun. Sanchez m-a privit cu căldură

– O parte din A Opta Viziune vorbește despre interacțiunea conștientă într-un grup. Nu trebuie să devii conștient de tine, ci doar să înțelegi procesul. Dintre membrii unui grup, numai unul va avea cea mai importantă idee a momentului. Dacă toți sunt cu atenția trează, își vor da seama cine va vorbi și vor putea, conștient, să se concentreze asupra acelei persoane, ajutând-o să și expună ideea cu cea mai mare claritate. Pe măsură ce conversația înaintează, altcineva va avea inspirația cea mai puternică, apoi altcineva și așa mai departe. Dacă te concentrezi asupra a ceea ce se vorbește, simți atunci când îți vine rândul. Ești inspirat, ideea răsărindu-ți în minte.

Sanchez și-a întors privirea spre Julia, care a întrebat:

– Ce idee ai avut și nu ne-ai spus-o?

Am încercat să-mi amintesc.

– Mă întrebam de ce părintele Sanchez privea cu atâta intensitate pe cel care vorbește. Cred că mă întrebam ce sens are acest lucru.

– Cheia acestui proces, a spus Sanchez, este să vorbești atunci când îți vine rândul, și să proiectezi energie atunci când vorbește altcineva.

– Foarte multe lucruri ar putea merge prost, a intervenit Julia. Mulți se pot simți importanți când se află într-un grup. Simt puterea ideii și o exprimă, apoi, pentru că această energie îi face să se simtă bine, continuă să vorbească și după ce energia ar fi trebuit să se deplaseze asupra altcuiva. Încearcă să monopolizeze discuția. Ceilalți sunt dați de-o parte și chiar dacă simt puterea unei idei, nu vor risca să o mai spună. Când acest lucru se întâmplă, grupul se fragmentează și membrii lui nu mai beneficiază de toate mesajele. La fel se întâmplă atunci când unii membri ai grupului nu sunt acceptați de către ceilalți. Indivizii respinși vor fi împiedicați să primească energie și grupul nu va mai beneficia de ideile lor.

Julia a tăcut și amândoi ne-am întors spre Sanchez, care trăsese aer în piept pentru a vorbi.

– Modul în care sunt excluși oamenii e foarte important, a spus el. Când nu ne place cineva sau ne simțim amenințați, tendința normală este focalizarea pe ceva care ne displace și ne irită la acea persoană. Din nefericire, procedând astfel, în loc să conștientizăm frumusețea acelei persoane, în loc să-i dăruim energie, îi luăm această energie, făcându-i un rău. Respectivul se va simți dintr-o dată mai puțin frumos, mai puțin încrezător, pentru că noi i-am luat energia.

– De aceea este atât de important acest proces, a continuat Julia ideea. Oamenii se îmbătrânesc unii pe alții cu o viteză cutremurătoare, luptându-se cu atâta violență

– Nu uita, a spus Sanchez, că într-un grup adevărat, funcțional, se procedează exact invers, pentru ca vibrația și energia fiecăruia să crească prin contribuția tuturor. Când acest lucru se întâmplă, câmpurile energetice ale membrilor grupului se unesc și formează un bazin energetic enorm, ca și cum toți ar avea un singur trup, cu mai multe capete. Capetele vorbesc pe rând, pentru întregul corp. Într-un grup care funcționează astfel, fiecare individ știe când trebuie să vorbească și ce să spună, pentru că vede lucrurile mai clar. Acesta este Omul Superior despre care vorbește A Opta Viziune, legat de relația bărbat-femeie, dar și de cea din interiorul grupurilor.

Cuvintele lui Sanchez m-au făcut să mă gândesc la părintele Costous, apoi la Pablo. Tânărul indian îi schimbase într-atât gândurile părintelui

Costous, încât acesta dorea să păstreze Manuscrisul? Puterea lui Pablo venise din cea de A Opta Viziune?

– Unde este părintele Costous acum? am întrebat.

Amândoi m-au privit surprinși, iar părintele Sanchez a răspuns repede:

– El și părintele Carl s-au hotărât să plece la Lima și să vorbească cu conducătorii bisericii despre ceea ce se pare că a plănuit cardinalul Sebastian.

– Cred că de aceea nu a mai vrut să meargă la tine la misiune. Avea altceva de făcut.

– Exact, a spus Sanchez.

S-a lăsat din nou tăcerea și ne-am privit unii pe alții, așteptând următoarea idee.

– Întrebarea care se ridică, a spus Sanchez într-un târziu, este *ce* anume vom face *noi*?

Julia a vorbit prima:

– M-am gândit tot timpul că voi fi implicată, într-un fel sau altul, în căutarea celei de A Noua Viziuni, sau că voi fi suficient timp în posesia ei pentru a face ceva... dar nu știu ce anume.

Sanchez și cu mine am privit-o intens.

– Văd întâmplându-se aceste lucruri într-un anume loc, a continuat ea. Stați puțin! Locul pe care l-am avut în minte este chiar acesta, ruinele de la Celestina. Acolo, între temple, există un loc special. Aproape că uitasem de asta. Acolo trebuie să merg. Trebuie să ajung la ruinele Celestina!

Când și-a încheiat fraza, s-au întors amândoi spre mine.

– Nu știu ce să spun, am vorbit în cele din urmă. M-a interesat de ce Sebastian și ai lui sunt împotriva Manuscrisului. Am aflat că le este teamă de ideea evoluției lăuntrice... dar nu știu încotro să o iau... Soldații vin... Cred că Sebastian va găsi primul A Noua Viziune... Nu mai știu. Mi se pare că sunt implicat într-un fel în încercarea de a-l convinge să nu o distrugă

M-am oprit. Gândurile mi-au alergat spre Dobson, apoi din nou la A Noua Viziune. Dintr-o dată, mi-am dat seama că această Viziune ne va arăta încotro se îndreaptă omenirea. Mă întrebasem la un moment dat cum se vor comporta oamenii unii cu alții sub influența Manuscrisului și răspunsul l-am avut prin A Opta Viziune. Acum, întrebarea logică era: unde vor duce toate astea, cum se va schimba societatea omenească? Despre asta trebuie că vorbește A Noua Viziune!

Știam, într-un fel, că Viziunea îi va spulbera lui Sebastian temerile despre evoluția conștientă. Dacă va voi și va putea să asculte...

– Mă gândesc că Sebastian poate fi convins să susțină Manuscrisul! am spus cu convingere.

– Te vezi vorbindu-i? m-a întrebat Sanchez.

– Nu chiar. Mă văd cu altcineva, care poate ajunge la el. Cineva care îi va vorbi de la nivelul lui.

Spunând acestea, atât Julia cât și eu ne-am întors spre părintele Sanchez.

S-a străduit să zâmbească, apoi a spus, resemnat:

– Cardinalul Sebastian și cu mine evităm de multă vreme o confruntare pe tema Manuscrisului. El a fost întotdeauna superiorul meu. A considerat că sunt protejatul său și recunosc că și eu l-am privit ca pe superiorul meu. Dar cred că am știut întotdeauna că se va ajunge aici. De la început, de când ai vorbit despre convingerile lui, am știut că aceasta este misiunea mea. Toate întâmplările vieții mele n-au făcut altceva decât să mă conducă aici.

Ne-a privit intens, apoi a continuat:

– Mama mea a fost creștină reformată. Ura noțiunile de sentiment de vinovăție și de pedeapsă, de care se făcea uz în Evanghelii. Simțea că oamenii trebuie să se întoarcă spre religie din iubire, nu din teamă. Tatăl meu era un adept al disciplinei care, în cele din urmă, a ajuns preot și, asemeni lui Sebastian, credea cu obstinație în tradiție și în autoritate. Toate acestea m-au condus să lucrez sub autoritatea bisericii, dar întotdeauna am căutat căile prin care această autoritate putea fi îmbunătățită astfel încât să dea naștere unei experiențe religoase superioare. Discuția cu Sebastian este pasul următor. Am rezistat, m-am sustras, dar știu că trebuie să merg la Iquitos, la misiunea lui Sebastian.

– Vom merge împreună, am spus.

VIAȚA CARE VA URMA

Drumul spre nord străbătea jungla deasă și întretăia câțiva mari afluenți ai Amazonului, după cum ne spusese părintele Sanchez. Luându-ne rămas bun de la Julia, am plecat devreme, într-un camion închiriat, dotat cu cauciucuri de teren și cu comandă 4x4. Relieful se înălța, copacii deveneau mai mari și mai distanțați.

– Arată ca împrejurimile de la Viciente, am spus.

Sanchez mi-a zâmbit.

– Am intrat într-o pădure lungă de vreo douăzeci și cinci de kilometri și lată de vreo șaizeci. Este deosebită, mai energizantă. Se întinde pe tot drumul, până la ruinele de la Celestine. O adevărată junglă

Departe, spre dreapta, la marginea pădurii, am observat un petic de pământ defrișat.

– Ce e acolo? am întrebat.

– Asta e părerea guvernului despre cum trebuie făcută agricultura.

O suprafață mare fusese curățată de copaci și buturugile fuseseră stivuite din loc în loc. O turmă de vite rătăcea agale printre buruienile care creșteau peste tot pe terenul erodat. Câteva vaci au privit spre noi, atrase de zgomot. Am observat un alt loc defrișat. „Dezvoltarea agriculturii" se îndrepta spre copacii uriași pe lângă care tocmai trecusem.

– Oribil, am spus.

– Într-adevăr. Nici cardinalul Sebastian nu e de acord cu asta.

Mă gândeam la Phil. Probabil că acesta era locul pe care încerca să-l protejeze. Oare ce s-o mai fi întâmplat cu Phil?

M-am pomenit că mă gândesc din nou la Dobson. Connor îmi spusese că îl așteptase pe Dobson la han. De ce oi fi aflat eu lucrul acesta? Unde era Dobson acum? Fusese oare expulzat sau l-au închis? Nu mi-a scăpat faptul că imaginea lui Dobson îmi apăruse odată cu cea a lui Phil.

– Cât de departe e misiunea lui Sebastian?

– La vreo oră de drum, a răspuns Sanchez. Cum te simți?

– Ce vrei să spui?
– Ce mai face câmpul tău energetic?
– Presupun că e „sus", am spus. E foarte frumos aici.
– Ce spui de conversația noastră în trei, de aseară?
– Cred că a fost uimitoare.
– Ai înțeles ce s-a întâmplat?
– Adică ideile pe care le aveam pe rând, fiecare?
– Da, precum și înțelesul profund al acestui lucru.
– Nu știu.
– Ei, m-am gândit la asta. Acest mod de relaționare conștientă, în care fiecare încearcă mai degrabă să scoată la iveală ce e mai bun în ceilalți decât să și exercite puterea asupra lor, este un mod pe care, în cele din urmă, îl vom adopta cu toții. Gândește-te cum va crește nivelul energetic al fiecăruia și cum vom evolua atunci cu toții!
– Da, am spus. Chiar mă întrebam cum se va schimba cultura omenirii, atunci când nivelul total de energie va crește.
M-a privit de parcă aș fi pus punctul pe „i".
– Asta aș vrea și eu să știu, a spus.
Am rămas o clipă uitându-ne unul la celălalt și mi-am dat seama că amândoi așteptam să vedem care va fi următoarea idee. Într-un final, Sanchez a spus:
– Răspunsul se află în cea de A Noua Viziune. Trebuie să fie acolo. Trebuie să ni se explice ce se va întâmpla atunci când cultura va evolua.
– Așa cred și eu, am spus.
Sanchez a frânat. Ne apropiam de o intersecție și nu prea știa încotro să o ia.
– Ne îndreptăm spre San Luis? am întrebat.
M-a privit drept în ochi.
– Numai dacă o luăm la stânga. De ce?
– Connor mi-a spus că Dobson plănuia să vină pe acest drum, de la San Luis către han. Cred că acesta a fost un mesaj.
Am continuat să ne privim.
– Am observat că ai încetinit la intersecția asta. De ce?
A râs.
– Nu știu. Drumul cel mai scurt spre Iquitos este drept înainte. Dar, din nu știu ce motiv, am simțit o nesiguranță
M-a trecut un fior.
Sanchez a ridicat o sprânceană și a zâmbit.

– Cred că ar fi mai bine s-o luăm spre San Luis, nu-i așa?
Am dat din cap și am simțit o căldură ciudată urcându-mi în corp. Știam că oprirea de la han și întâlnirea cu Connor trebuiau să aibă un înțeles. Sanchez a întors spre stânga și a pornit-o spre San Luis, privind cu atenție drumul. Aproape o jumătate de oră am rulat pe un drum liber, fără să se întâmple nimic. Apoi, brusc, s-a auzit un claxon și am văzut un jeep argintiu venind în urma noastră. Șoferul ne făcea semne, striga după noi. Avea o figură foarte cunoscută
– E Phil! am strigat.
Am tras pe dreapta și Phil a alergat spre portiera mea. Ne-am strâns mâinile și am făcut prezentările.
– Nu știu ce căutați pe aici, a spus el, dar mai încolo drumul e plin de soldați. Cred că ar fi mai bine să vă întoarceți și să așteptați, împreună cu noi.
– De unde ai știut că venim? am întrebat.
– N-am știut, dar v-am văzut când ați trecut. Suntem cam cu un kilometru în urma voastră
A privit în jur o clipă, apoi a spus:
– Ar fi mai bine să dispărem de pe drumul ăsta!
– Te urmăm, a spus părintele Sanchez.
Ne-am luat după jeepul lui Phil și ne-am întors în direcția din care venisem. Am cotit pe un drumeag spre răsărit și am parcat acolo. Dinspre marginea pădurii, ne-a ieșit înainte un bărbat. Nu-mi puteam crede ochilor: era Dobson!
Am coborât din camion și m-am îndreptat spre el. Era la fel de surprins ca și mine. Ne-am îmbrățișat cu multă căldură
– Ce bine-mi pare că te văd! a spus.
– Și mie. Am crezut că te-au împușcat!
Dobson m-a bătut pe spate.
– Nu, nu. Doar că intrasem în panică. M-au reținut numai. Mai târziu, un funcționar – simpatizant al Manuscrisului – mi-a dat drumul. De atunci sunt tot pe fugă
A tăcut o clipă, zâmbindu-mi.
– Mă bucur că ești bine. Când Phil mi-a spus că te-a întâlnit la Viciente și că mai târziu ați fost arestați, n-am mai știut ce să cred. Trebuia să-mi fi dat seama că ne vom reîntâlni. Încotro mergeați?
– Să-l întâlnim pe cardinalul Sebastian. Credem că intenționează să distrugă ultima Viziune.

Dobson a dat din cap, şi când să vorbească din nou, părintele Sanchez s-a îndreptat spre noi.

Am făcut repede prezentările.

– Cred că am auzit menționându-se numele tău în Lima, în legătură cu doi preoți care au fost reținuți, i-a spus Dobson.

– Părintele Carl şi părintele Costous? am întrebat.

– Da, cred că da.

Sanchez a dat uşor din cap. L-am privit o clipă, apoi Dobson şi cu mine am petrecut câteva minute povestindu-ne pe scurt toate câte ni se întâmplaseră de la despărțirea noastră bruscă. Studiase şi el toate cele opt Viziuni şi părea nerăbdător să-mi mai spună încă multe alte lucruri, dar l-am întrerupt ca să-l informez că m-am întâlnit cu Connor şi că acesta se întorsese probabil la Lima.

– Va fi şi el arestat, a spus Dobson. Regret că n-am ajuns la timp, dar a trebuit să mă duc la San Luis, pentru a mă întâlni cu un alt om de ştiință. Nu l-am găsit nici pe acesta, în schimb am dat de Phil şi...

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Sanchez.

– Cred că ar trebui să şedeți cu toții, a spus Dobson. N-o să vă vină să credeți: Phil a găsit copia unei părți din cea de A Noua Viziune.

Nimeni n-a mai mişcat.

– O copie tradusă? a întrebat părintele Sanchez.

– Da.

Phil venea de la maşină către noi.

– Ai găsit o parte din A Noua Viziune? l-am întrebat.

– Nu chiar, a spus el. Mi-a fost dată, pur şi simplu. După ce am fost prinşi, eu am fost dus în alt oraş, nu ştiu unde. După o vreme, a apărut cardinalul Sebastian. M-a tot interogat în legătură cu munca de la Viciente şi cu efortul meu de a salva pădurile. N-am ştiut de ce, până când un gardian mi-a dat copia acelei părți din cea de A Noua Viziune.O luase de la unul din oamenii lui Sebastian, care se pare că de-abia apucase să o traducă. Se vorbeşte în ea despre energia pădurilor virgine.

– Şi ce se spune? l-am întrebat.

A tăcut. Dobson ne-a cerut din nou să ne aşezăm şi în acest scop ne-a condus spre un luminiş, unde zăcea doborât un copac mare. Locul era minunat. Vreo alți zece copaci enormi formau un cerc de vreo cincisprezece metri în diametru. Sub ei, sute de flori tropicale străluceau în cele mai frumoase culori pe care le văzusem vreodată şi aveau un parfum încântător. Ne-am aşezat.

Phil l-a privit pe Dobson. Acesta, la rândul său, s-a uitat la mine şi la Sanchez şi a spus:

– A Noua Viziune vorbeşte despre cum se va schimba cultura omenirii în mileniul următor, ca rezultat al evoluției conştiente şi descrie un mod de viață cu totul diferit de cel actual. De exemplu, Manuscrisul prezice că noi, oamenii, vom provoca în mod deliberat scăderea numărului populației, pentru a putea trăi în cele mai frumoase şi mai încărcate de energie locuri de pe Pământ. Ceea ce este remarcabil este faptul că în viitor vor exista mult mai multe astfel de locuri, pentru că vom lăsa pădurile să crească şi nu le vom mai tăia, ele, în schimb creând energie. Conform celei de A Noua Viziuni, spre mijlocul mileniului următor oamenii vor trăi printre copaci vechi de cinci sute de ani, în grădini enorme şi vor călători rapid la distanță, spre zonele urbane, grație unor incredibile minuni ale tehnologiei. Până atunci, mijloacele de supraviețuire – hrana, îmbrăcămintea, transportul – vor fi complet automatizate şi puse la dispoziția tuturor. Necesitățile noastre vor fi complet satisfăcute, fără a mai fi nevoie de bani, dar nici nu vom mai fi exagerat de indulgenți cu cei leneşi. Ghidat de intuiție, fiecare va şti precis ce să facă şi când să acționeze şi totul se va desfăşura în mod armonios. Nimeni nu va consuma exagerat, pentru că nu va mai avea dorința de a poseda şi de a-i controla pe alții în vederea asigurării propriei securități. În mileniul următor viața va deveni cu totul altceva. Conform Manuscrisului, a continuat el, dorința noastră de a urmări un scop va fi satisfăcută de aventura propriei noastre evoluții, de înțelegerea intuițiilor şi a desfăşurării propriului destin. A Noua Viziune descrie o lume în care fiecare va deveni mai atent la ceea ce i se întâmplă. Vom şti exact ce evenimente urmează să se producă, indiferent unde, fie că este vorba de o potecă într-o pădure în care bate vântul, fie despre un pod traversat de vreun camion. Vă dați sema cât de pline de semnificații vor fi atunci întâlnirile dintre oameni? Gândiți-vă cum se vor cunoaşte două persoane. Fiecare va observa câmpul energetic al celuilalt şi vor fi date pe față toate manipulările posibile, chiar din prima clipă. Lucrurile se vor limpezi foarte repede, iar cei doi îşi vor spune totul şi îşi vor transmite mesajele, vor îndeplini scopul mai înalt al întâlnirii lor. Îşi vor continua apoi călătoria individuală, dar vor fi fundamental schimbați. Vor vibra la un alt nivel, apoi vor veni în contact cu alți oameni, într-un fel care nu fusese posibil înaintea acelei întâlniri.

Pe măsură ce energia noastră ajungea la el, Dobson era tot mai elocvent şi mai inspirat în descrierea vieții care va urma. Ce spunea el

părea foarte real. Nu mă îndoiam că descria un viitor foarte posibil. Știam și că de-a lungul istoriei mulți vizionari au avut pentru o clipă revelația acestei vieți – Marx, de exemplu – dar nu s-a găsit o cale pentru a îndeplini această utopie. Comunismul a devenit o tragedie.

Chiar cunoscând ceea ce dezvăluiau celelalte opt Viziuni, nu-mi imaginam cum va putea omenirea să ajungă la înălțimea descrierii celei de A Noua Viziuni, gândindu-mă la comportamentul oamenilor, în general. Când Dobson a tăcut, mi-am făcut cunoscută îngrijorarea.

– Manuscrisul spune că avem în noi o tendință naturală de a căuta adevărul și aceasta ne va îndrepta într-acolo, mi-a răspuns Dobson, zâmbind. La un moment dat va surveni și înțelegerea acestor lucruri. Poate că ar trebui să privim în mileniul următor așa cum am făcut-o cu cel prezent – atunci, în avion, dacă-ți mai aduci aminte – adică retrăind totul în această viață

Dobson le-a povestit pe scurt și celorlalți despre acest lucru, apoi a continuat:

– Gândiți-vă câte s-au întâmplat în acest mileniu. În timpul Evului Mediu s-a trăit într-o lume simplă, a binelui și a răului, aceste noțiuni fiind definite de către oamenii bisericii. În perioada Renașterii însă, omul a devenit liber. Și-a dat seama că povestea privitoare la locul său în univers trebuie să fie alta și a vrut să o cunoască în întregime. Prin urmare, a pus știința să descopere această poveste, dar atunci când efortul depus nu a dat rezultate imediate, a decis să se domolească și să transforme munca într-o preocupare care a pus stăpânire pe traiul zilnic, ne-a înrobit și a despuiat lumea de mister. De-abia acum vedem adevărul despre această preocupare a noastră. Ne-am dat seama că adevăratul motiv pentru care am trăit cinci secole de acumulări materiale, de producere a celor necesare vieții, a fost acela de a pregăti terenul pentru altceva, și anume pentru un mod de viață care să readucă misterul în existența noastră. De-abia acum am primit de la știință răspunsurile pe care le așteptam: omenirea se află pe această planetă pentru a evolua conștient. A Noua Viziune spune că pe măsură ce vom învăța să evoluăm și să ne urmăm calea, descoperind adevăr după adevăr, întreaga viață și cultură se vor transforma într-un mod previzibil.

A tăcut, dar nici unul dintre noi nu a spus nimic. Evident, fiecare dorea să audă cât mai mult.

– Odată ce vom atinge masa critică, a continuat el, și Viziunile vor veni una după alta și vor fi cunoscute pe scară largă. Omenirea va trăi

un timp de introspecție intensă. Vom vedea cât este de superbă și câtă spiritualitate conține natura. Copacii, râurile sunt temple ale marii puteri, în fața cărora trebuie să ne plecăm cu respect. Vom opri activitățile economice care amenință aceste comori. Se vor găsi soluții alternative, pentru a rezolva problema poluării, pentru că unii oameni evoluați vor avea astfel de intuiții. Aceasta va fi o parte din prima mare schimbare care se va produce, a continuat el, și care se va traduce printr-o migrare foarte amplă a oamenilor de la o ocupație la alta, pentru că fiecare va avea intuiția a ceea ce reprezintă de fapt și a scopului său în viață. Mulți vor descoperi că nu și-au ales profesia potrivită și se vor orienta spre o alta, pentru a evolua. Manuscrisul spune că în această perioadă oamenii își vor schimba meseria de mai multe ori de-a lungul vieții. Următorul salt cultural va fi automatizarea producției de bunuri. Pentru cei care o vor face – tehnicienii – acest lucru se va traduce prin nevoia de eficiență. Pe măsură ce intuițiile lor vor fi mai limpezi, se va vedea că automatizarea va crea timp liber pentru toată lumea și fiecare își va urmări mai ușor ținta. În acest timp, restul oamenilor își vor urma inspirația în meseriile alese și vor dori să aibă mai mult timp liber. Vom descoperi că adevărurile pe care trebuie să le spunem și lucrurile pe care trebuie să le facem sunt prea importante pentru a se potrivi cu cerințele obișnuite ale unei slujbe. Vom găsi căi de a micșora numărul orelor de muncă, în scopul de a ne urmări adevărul. Doar câțiva oameni vor mai continua să lucreze cu normă întreagă. Această tendință va face ca aceia care au fost disponibilizați din cauza automatizării să și găsească mai ușor măcar o slujbă cu program redus.

– Și banii? am întrebat. Nu pot să cred că oamenii își vor reduce de bună voie veniturile.

– Nici nu va fi nevoie de asta, a spus Dobson. Manuscrisul spune că veniturile vor rămâne constante, pentru că vor fi plătite viziunile pe care le oferă fiecare.

– Poftim?

Pur și simplu mă pufnea râsul.

– Manuscrisul spune că pe măsură ce vom ști mai multe despre dinamica energiei în univers – a continuat Dobson – vom vedea ce se întâmplă atunci când dăruim ceva. În momentul de față, singura noțiune spirituală legată de ideea de „a da" este ilustrată de conceptul limitat al bisericii.

S-a întors spre părintele Sanchez:

– După cum știi, conceptul de „zeciuială” din scriptură a fost interpretat cel mai adesea ca pe o obligație de a ceda bisericii zece la sută din venituri, în ideea că ceea ce am dat ni se va întoarce multiplicat. A Noua Viziune explică aceasta altfel: a dărui reprezintă principiul universal prin care este sprijinită nu numai biserica, ci și oricine altcineva. Atunci când dăruim, primim înapoi, acest lucru făcând parte din interacțiunile energetice din univers. Să nu uitați: când proiectăm energie spre cineva, se creează în noi un vid, care, atunci când suntem conectați, se umple din nou. La fel lucrează și banii. A Noua Viziune spune că în momentul în care vom începe să dăruim în mod constant, se va întoarce spre noi mult mai mult decât ceea ce dăm. Darurile noastre ar trebui să se îndrepte spre aceia care ne-au oferit adevăruri spirituale. Când oamenii ajung la timp în viața noastră pentru a ne da răspunsurile de care avem nevoie, ar trebui să le dăm bani. Așa ne vom suplimenta veniturile și ne vom elibera de ocupația care ne limitează evoluția. Cu cât se vor angaja mai mulți în această „economie spirituală”, cu atât vom începe mai repede saltul spre cultura mileniului următor. Vom ajunge să ne deplasăm de la evoluția pe care o obținem prin alegerea corectă a profesiei, spre evoluția obținută prin aceste plăți, în același timp oferind fiecare dintre noi adevărul nostru celorlalți.

L-am privit pe Sanchez. Asculta concentrat și fața sa radia.

– Da, s-a adresat el lui Dobson. Văd foarte limpede acest lucru. Dacă vor participa cu toții, vor dărui și vor primi în mod constant. Și în această interacțiune cu ceilalți, în acest schimb de informații, fiecare își va găsi locul său, munca sa, o orientare economică cu totul nouă. Oamenii pe care îi atingem, ne vor plăti pentru asta. Acest lucru va permite ca suportul material al vieții să se automatizeze, pentru că vom fi prea ocupați cu propria noastră evoluție, pentru a mai acționa direct. Vom dori ca producția materială să se automatizeze și să funcționeze ca un instrument. S-ar crea, probabil, stocuri, dar această situație ne va da libertatea de a extinde această epocă a informației. Însă lucrul cel mai important acum este să înțelegem încotro ne îndreptăm. Nu vom putea salva mediul, nu vom putea democratiza planeta și nu-i vom putea hrăni pe săraci atâta timp cât nu renunțăm la teama de lipsuri, de sărăcie, la nevoia de a controla, atâta timp cât nu dăruim. Până acum nu s-a putut face nimic, pentru că nu cunoșteam nici o altă variantă. Acum aceasta există

A privit spre Phil.

– Dar n-am avea nevoie de o sursă ieftină de energie?

– Fuziunea, supraconductibilitatea, inteligența artificială, a spus Phil. Tehnologia automatizării nu e departe, acum, că știm de ce o facem.

– Așa e, a spus Dobson. Cel mai important lucru este să vedem adevărul pe care ni-l arată acest mod de viață. Venim pe această planetă pentru a evolua, nu pentru a ne construi imperii personale. A-i plăti pe alții pentru viziunile lor va fi primul pas spre transformare, apoi, pe măsură ce economia se va automatiza, vor dispărea și banii. Nu va mai fi nevoie de ei. Dacă ne vom urma corect intuiția care ne călăuzește, vom lua numai ceea ce ne trebuie.

– Și – a intervenit Phil – vom înțelege, în sfârșit, că zonele virgine ale planetei trebuie să fie păstrate și protejate, pentru că ele reprezintă sursa unei incredibile forțe și energii.

Întreaga noastră atenție era ațintită asupra lui și l-am văzut surprins și pe el de valul de entuziasm care-l cuprinsese.

– Eu nu am studiat toate Viziunile, a continuat el, întorcându-se spre mine. De fapt, după ce gardianul m-a ajutat să evadez, presupun că nici nu aș fi păstrat acest fragment, dacă nu te-aș fi întâlnit mai înainte. Însă mi-am adus aminte că tu spuseseși că Manuscrisul este foarte important. Deși nu am citit celelalte cópii, înțeleg cât de important este să menținem echilibrul între automatizare și dinamica energiei pe Pământ. Încă din copilărie, în centrul interesului meu, s-a aflat pădurea și rolul pe care îl are ea în ecosferă. A Noua Viziune spune că pe măsură ce specia umană va evolua din punct de vedere spiritual, populația va scădea în mod deliberat, până ce se va ajunge la un număr de locuitori pe care Pământul îl poate susține. Vom trăi în mijlocul sistemelor energetice naturale ale planetei. Agricultura va fi automatizată. Acest lucru exclude plantele pe care dorim să le energizăm noi înșine, pentru ca apoi să le consumăm. Copacii necesari pentru construcții se vor dezvolta în locuri amenajate special. Aceasta va permite arborilor seculari să crească, să ajungă la maturitate și să formeze păduri bogate în energie. Mai târziu, aceste păduri vor constitui regula și nu excepția, iar oamenii vor trăi în preajma acestei surse de energie. Gândiți-vă în ce lume vom trăi!

– Asta ar trebui să ridice nivelul energetic al tuturor, am observat eu.

– Sigur că da, a spus Sanchez visător, ca și cum s-ar fi gândit de pe acum la rezultatele acelei creșteri de energie.

Așteptam cu toții să vedem ce va urma.

– Acest lucru ar grăbi evoluția noastră, a continuat Sanchez. Cu cât vom fi mai repede pregătiți să primim energia să curgă prin noi, cu atât universul va avea o reacție de răspuns, aducând în mod misterios în viața noastră oameni care să ne lumineze calea.

A tăcut din nou, rămânând pe gânduri.

– De fiecare dată când urmăm o intuiție și vreo întâlnire misterioasă ne duce înainte, vibrația noastră crește. Mai departe, mai sus, a continuat el, vorbind ca pentru sine. Și dacă acest lucru ar continua...

– Am atinge niveluri energetice tot mai înalte, a spus Dobson, încheind fraza.

– Da, a spus Sanchez. Așa e. Scuzați-mă o clipă

Apoi s-a ridicat, a pătruns câteva zeci de metri în pădure și s-a așezat acolo, singur.

– Ce mai spune cea de A Noua Viziune? l-am întrebat pe Dobson.

– Nu știu. Aici se încheie fragmentul pe care îl avem. Vrei să vezi?

I-am răspuns afirmativ, așa că s-a dus repede la mașină și a revenit cu un dosar de vreo douăzeci de pagini bătute la mașină. Am citit textul, impresionat de modul în care Dobson și Phil prinseseră punctele esențiale. Când am ajuns la ultima pagină, mi-am dat și eu seama că A Noua Viziune nu se termina acolo. Textul se întrerupea în mijlocul unei idei. Tocmai se vorbea despre faptul că transformarea planetei va crea o cultură total spiritualizată și va ridica ființele umane la niveluri energetice tot mai înalte. Se sugera că toate acestea vor duce la apariția a altceva, care rămânea necunoscut, pentru că fraza se întrerupea aici.

După vreo oră, Sanchez s-a ridicat și a venit spre mine. În tot acest timp stătusem și eu la marginea pădurii, observând câmpurile energetice ale tufelor și florilor care creșteau acolo. Dobson și Phil stăteau de vorbă în spatele jeepului.

– Cred că va trebui să plecăm spre Iquitos, a spus Sanchez.

– Și ce facem cu soldații?

– Merită să riscăm. Mi-a apărut clar în fața ochilor faptul că vom trece de ei în deplină siguranță, dacă plecăm în acest moment.

Am fost de acord cu el, așa că le-am împărtășit acest plan lui Phil și lui Dobson. Amândoi au sprijinit ideea, apoi Dobson a adăugat:

– Și noi vorbeam tot despre asta. Cred că ne vom duce direct la ruinele Celestine. Poate că vom salva ceea ce nu cunoaștem din cea de A Noua Viziune.

Ne-am despărțit și am pornit-o din nou spre nord.

– La ce te gândești? am întrebat după o lungă tăcere.

Părintele Sanchez a frânat și s-a întors spre mine.

– La cardinalul Sebastian și la ce ai spus tu, că nu va mai lupta împotriva Manuscrisului dacă acesta îi va fi mai clar.

Exact în momentul în care părintele Sanchez făcea această afirmație, mintea mea a început să vizualizeze o confruntare reală cu Sebastian. Se făcea că acesta stătea undeva, privind la noi de sus. Avea puterea de a distruge A Noua Viziune și noi ne străduiam să-l convingem s-o înțeleagă, înainte de a fi prea târziu.

Sanchez mi-a zâmbit.

– Ce aveai în fața ochilor? m-a întrebat.

– Mă gândeam la Sebastian.

– Și ce se întâmpla?

– Aveam imaginea clară a unei confruntări cu Sebastian. Era pe cale de a distruge ultima Viziune. Noi doi ne străduiam să-l facem să se răzgândească

Sanchez a oftat.

– Cred că răspândirea ultimei Viziuni va depinde de noi.

Stomacul mi s-a strâns.

– Ce ar fi mai bine să-i spunem?

– Nu știu. Trebuie să-l convingem să vadă lucrurile în mod pozitiv, să înțeleagă că Manuscrisul, ca întreg, nu neagă, ci aduce lumină asupra adevărului bisericii. Sunt sigur că ultima parte a Viziunii A Noua face exact acest lucru.

Am călătorit încă o oră în liniște, fără a mai întâlni pe nimeni pe drum. Gândurile îmi rătăceau spre toate întâmplările pe care le trăisem de când am venit în Peru. Știam că Viziunile Manuscrisului au trezit în mine o nouă conștiință. Eram mai atent la modul misterios în care se desfășura viața mea, revelat de Prima Viziune. Știam că omenirea va simți acest mister, pentru că era pe cale de a construi o nouă perspectivă asupra lumii, descrisă în cea de A Doua Viziune. A Treia și A Patra mi-au spus că Universul, în sine, nu este decât un vast sistem energetic și că lupta dintre oameni e doar o cale mai scurtă și o manipulare în scopul obținerii acestei energii. A Cincea Viziune a revelat faptul că putem înceta să mai avem aceste conflicte dacă primim energie de la o sursă superioară. Pentru mine acest lucru devenise practic un obicei. A Șasea Viziune a arătat că se va termina cu jocul nostru repetat în permanență, pentru că vom găsi propriul adevăr. Acest lucru îl mai aveam încă viu în minte. A Șaptea a pus în mișcare adevărata evoluție a ființelor, prin întrebări, intuiții, răspunsuri. A rămâne pe această cale magică era chiar secretul fericirii. A Opta Viziune, arătând cum trebuie să intrăm în relație cu alții pentru a scoate la lumină ce e mai bun în ei, reprezintă cheia continuității

funcţionării acestui mister şi a primirii tuturor răspunsurilor. Toate acestea cristalizaseră în mine o conştiinţă pe care o simţeam prin faptul că eram mai atent la toate evenimentele. Mai rămăsese ultima Viziune, care trebuia să ne spună încotro ne poartă evoluţia noastră. Aflasem ceva în legătură cu asta. Restul însă

Părintele Sanchez a tras camionul pe dreapta.

– Ne aflăm la patru kilometri de misiunea cardinalului Sebastian, a spus el. Cred că trebuie să stăm de vorbă

– Bine.

– Nu ştiu la ce ne putem aştepta, dar presupun că ar trebui să vedem la faţa locului ce se va întâmpla.

– Cât e de mare misiunea?

– Mare. S-a tot dezvoltat în ultimii douăzeci de ani. El a ales acest loc, spunând că era nevoie să fie creştinaţi nişte indieni care înainte nu prea fuseseră băgaţi în seamă. Acum vin aici studenţi din toată ţara. Sebastian are îndatoriri administrative în ierarhia bisericească de la Lima, dar acest proiect îi este cel mai drag. Este devotat în întregime acestei misiuni.

M-a privit în ochi.

– Te rog să fii atent. Poate va veni o vreme când va trebui să ne ajutăm unul pe altul.

Sanchez a demarat apoi şi am plecat mai departe. Timp de câteva minute am mers în tăcere, apoi am trecut pe lângă două jeepuri militare trase pe dreapta. Soldaţii care se învârteau în jurul lor ne-au privit când am trecut.

– Ei bine, a spus părintele Sanchez, acum ştiu că suntem aici.

După încă un kilometru, intram pe poarta misiunii, care era mare şi impresionantă, construită din fier forjat. Deşi era deschisă, intrarea era păzită de patru soldaţi, care ne-au făcut semn să ne oprim. Unul dintre ei a transmis ceva într-un emiţător.

Sanchez i-a zâmbit soldatului care se apropiase.

– Sunt părintele Sanchez şi am venit să-l văd pe cardinalul Sebastian.

Soldatul s-a uitat cu atenţie la el, apoi la mine şi s-a întors spre cel cu emiţătorul. Au schimbat câteva cuvinte fără să şi ia ochii de la noi. După câteva minute, soldatul a revenit şi ne-a cerut să-l urmăm.

Jeepul militar ne-a condus câteva sute de metri pe alee, apoi am intrat în misiunea propriu-zisă. Biserica era clădită din blocuri de piatră masivă, cioplită şi fasonată şi cred că putea găzdui cam o mie de oameni. Pe amândouă părţile ei se găseau două clădiri care arătau ca nişte şcoli, având fiecare câte două etaje.

– Impresionant loc, am observat.

– Da, dar unde sunt oamenii? a întrebat Sanchez.

Văzusem şi eu că aleile şi curtea erau pustii.

– Sebastian conduce o şcoală frumoasă aici. Unde îi sunt studenţii?

Soldaţii ne-au condus spre intrarea în biserică şi ne-au cerut politicos, dar ferm, să-i urmăm înăuntru. Urcând scările de beton, am văzut câteva camioane parcate în spatele unei clădiri alăturate. Treizeci sau patruzeci de soldaţi stăteau în jurul lor, în repaos. Odată ajunşi înăuntru, am fost conduşi prin altar şi ni s-a cerut să intrăm într-o cămăruţă. Acolo am fost percheziţionaţi foarte minuţios şi ni s-a spus să aşteptăm. Soldaţii au ieşit, încuind uşa după ei.

– Unde e biroul lui Sebastian? am întrebat.

– Mai departe, în spatele bisericii, mi-a răspuns Sanchez.

Uşa s-a deschis brusc. Înconjurat de soldaţi, şi-a făcut apariţia Sebastian. Era un bărbat înalt, ţinuta îi era dreaptă şi mândră

– Ce cauţi aici? l-a întrebat el pe Sanchez.

– Am venit să vorbesc cu tine.

– Despre ce?

– Despre A Noua Viziune a Manuscrisului.

– Nu avem despre ce vorbi. Nu va fi găsită niciodată

– Ştim că tu ai găsit-o deja.

Ochii lui Sebastian s-au dilatat.

– Nu voi îngădui ca această Viziune să fie răspândită, a spus el. Nu descrie adevărul.

– De unde ştii că nu e adevărul? a întrebat Sanchez. S-ar putea să te înşeli. Lasă-mă să o citesc şi eu.

Faţa lui Sebastian s-a îmblânzit. L-a privit pe Sanchez.

– Pe vremuri aveai încredere în judecata mea în astfel de probleme, a spus el.

– Ştiu, ai fost mentorul meu, sursa mea de inspiraţie. Misiunea ridicată de mine a fost o copie a misiunii tale.

– M-ai respectat până în momentul apariţiei acestui Manuscris, a spus Sebastian. Nu-ţi dai seama cât de mult ne-a dezbinat? Eu am încercat să te las să mergi pe drumul tău. Te-am lăsat în pace şi atunci când am aflat că răspândeşti Viziunile şi le explici tuturor. Dar nu voi permite ca acest document să distrugă tot ce a clădit biserica.

Un soldat a venit din spatele lui Sebastian şi i-a cerut o întrevedere. Sebastian l-a privit din nou pe Sanchez, apoi s-a îndreptat spre capătul

coridorului. Îl puteam vedea, dar nu auzeam conversația. Mesajul primit l-a alarmat vizibil pe Sebastian. A plecat, însoțit de toți soldații cu care venise, în afară de unul, care a rămas la ușa noastră. Acesta s-a sprijinit de perete, cu o figură îngrijorată. Avea în jur de douăzeci de ani.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Sanchez.

Soldatul doar a dat din cap.

– E ceva cu Manuscrisul, cu A Noua Viziune?

Fața soldatului a arătat surpriza.

– Ce știți despre A Noua Viziune? a întrebat el, timid.

– Am venit aici să o salvăm, a spus Sanchez.

– Și eu vreau să fie salvată, a spus soldatul.

– Ai citit-o? am întrebat.

– Nu, a răspuns tânărul. Dar am auzit despre ea. Trezește religia noastră la viață

Din spatele bisericii s-a auzit zgomot de arme.

– Ce se întâmplă? a întrebat Sanchez.

Soldatul a rămas nemișcat.

Sanchez i-a atins ușor brațul și i-a șoptit:

– Ajută-ne!

Tânărul a ieșit, s-a uitat pe coridor, apoi a spus:

– Cineva a pătruns în biserică și a furat o copie a celei de A Noua Viziuni. Se pare că se mai află încă aici.

Deodată, s-au auzit mai multe împușcături.

– Trebuie să încercăm să-l ajutăm, i-a spus Sanchez soldatului. Facem asta pentru întreaga omenire!

Soldatul a dat din cap și a spus că ar trebui să plecăm de acolo, să mergem într-un alt loc din biserică, unde am putea fi mai feriți și acolo ne-ar veni poate o idee cum să venim în ajutorul urmăriților. Ne-a condus pe coridor, apoi am urcat câteva trepte spre un alt culoar, mai larg, care se întindea pe toată lungimea bisericii.

– Biroul lui Sebastian e sub noi, mai jos cu două etaje, a spus tânărul.

Am auzit oameni alergând pe un alt coridor. Păreau că se îndreptă spre noi. Sanchez și soldatul erau înaintea mea. La un moment dat au intrat într-o cameră, la dreapta. Mi-am dat seama că nu am timp să ajung și eu acolo, așa că am intrat în altă încăpere și am închis ușa.

Mă aflam într-o sală de clasă. Bănci, tablă, catedră... Dulapul era deschis și era plin cu haine vechi. M-am ascuns cât am putut de bine, deși era clar că dacă ar fi venit cineva și ar fi căutat acolo, m-ar fi găsit imediat. Am încercat să nu mă mișc, să nu fac zgomot. Ușa clasei s-a deschis cu un scârțâit și am auzit câțiva oameni intrând. Unul a venit spre dulap, apoi s-a întors în altă parte. Vorbeau toți tare, în spaniolă. Apoi, dintr-o dată, s-a lăsat liniștea. Nici o mișcare.

Am așteptat vreo zece minute până să deschid ușor ușa dulapului și să privesc afară. Încăperea era goală. M-am dus până la ușă. Părea că nici afară nu e nimeni. Am alergat spre camera în care intraseră mai devreme Sanchez și soldatul. Spre surprinderea mea, ceea ce crezusem că este o încăpere era de fapt un hol. Am ascultat cu atenție, dar n-am auzit nimic. M-am sprijinit de un perete, frica provocându-mi un nod în stomac. L-am chemat în șoaptă pe Sanchez. Nici un răspuns. Eram singur. M-am simțit de-a dreptul amețit de teamă

Am respirat adânc, încercând să rămân calm și atent și să-mi refac energia. M-am luptat câteva minute bune, până când culorile și formele acelui loc au apărut mai expresive. Am încercat să trăiesc o stare de iubire. În cele din urmă m-am simțit mai bine și m-am gândit din nou la Sebastian. Dacă acesta se afla în biroul lui, Sanchez trebuie că s-a dus acolo.

În față, holul dădea spre niște scări, așa că am coborât la etajul unu. Înainte de a intra pe coridor, am privit cu atenție: nu era nimeni. Am pornit, fără să știu unde anume vroiam să mă duc.

Am auzit apoi vocea lui Sanchez, care venea dintr-o încăpere exact în fața mea. Ușa era întredeschisă. S-a auzit și vocea puternică a lui Sebastian. M-am apropiat de ușă. Aceasta s-a deschis brusc, și m-am pomenit cu un soldat care avea arma ridicată spre mine și care m-a târât înăuntru și m-a lipit de un perete. Sanchez m-a privit și și-a pus o mână pe piept. Sebastian a dat din cap, dezgustat. Pe tânărul care ne ajutase nu l-am mai văzut.

Știam că gestul lui Sanchez trebuie să însemne ceva, dar tot ce îmi venea în minte era că are nevoie de energie. M-am concentrat asupra figurii lui, încercând să percep ființa lui profundă. Câmpul său energetic a crescut.

– Nu poți să oprești adevărul, a spus Sanchez. Oamenii au dreptul să știe.

Sebastian îl privea condescendent.

– Aceste Viziuni violează scripturile. Nu pot fi adevărate.

– Contrazic scripturile, sau ne explică doar ce înseamnă ele?

– Noi știm ce înseamnă scripturile, a spus Sebastian. Știm asta de secole. Ai uitat ce ai învățat în anii de studiu?

– Nu, a spus Sanchez. Dar știu că Viziunile extind spiritualitatea. Ele...

– Și cine spune asta? a strigat Sebastian. Cine a scris acest Manuscris? Vreun păgân mayaș, care a învățat aramaica cine știe unde? Ce știau acești oameni? Credeau în locuri magice, în energii misterioase. Erau niște primitivi. Ruinele unde s-a găsit A Noua Viziune se numesc Templele Celestine, *Templele Cerești*. Ce-ar putea ști această cultură despre ceruri? A supraviețuit cultura lor? a continuat el. Nu. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu mayașii. Au dispărut fără urmă. Și tu vrei să credem în Manuscris! Acesta vrea să spună că oamenii controlează totul și că pot schimba lumea. Nu-i așa! Dumnezeu conduce lumea. Singurul lucru pe care oamenii îl au de făcut este să accepte învățătura scripturilor, să o urmeze și să și câștige astfel mântuirea.

– Dar gândește-te, a replicat Sanchez, ce înseamnă cu adevărat respectarea scripturilor și mântuirea? Cum se realizează acestea? Manuscrisul descrie punct cu punct acest proces al spiritualizării noastre, al salvării, așa cum este el simțit și perceput... Nu cumva chiar A Opta și A Noua Viziune ne spun ce se va întâmpla dacă vom respecta cu toții ceea ce scrie acolo?

Sebastian a dat din cap și s-a întors, făcând câțiva pași. S-a îndreptat apoi din nou către Sanchez și l-a privit intens.

– Tu nu ai văzut A Noua Viziune.

– Ba da, o parte din ea.

– Cum așa?

– Mi s-a vorbit despre ea înainte să vin aici. Am citit o altă parte acum câteva minute.

– Ceee? Cum așa?

Sanchez s-a dus mai aproape de bătrân.

– Sebastian, oamenii de pretutindeni vor să li se arate această ultimă Viziune. Ea le va pune într-o altă lumină pe celelalte. Ne arată destinul, ne spune ce este, de fapt, conștiința spirituală

– Știu ce este spiritualitatea, Sanchez!

– Chiar așa? Eu cred că nu. Am petrecut secole întregi vorbind despre ea, descriind-o, exersând credința noastră în ea. Dar întotdeauna am văzut în această legătură un lucru abstract, în care am crezut doar cu mintea. Și mereu am alungat-o, de parcă ne-ar fi făcut un rău și nu un bine. Manuscrisul descrie inspirația care ne este dăruită atunci când iubim cu adevărat și când viața noastră se îndreaptă spre adevăr, când evoluăm.

– Evoluăm!? Nu te auzi, Sanchez? Mereu ai luptat împotriva influenței ideii de evoluție a omului. Ce s-a întâmplat cu tine?

Sanchez s-a concentrat și a răspuns:

– Da, am luptat împotriva teoriei evoluționiste, ca înlocuitor al lui Dumnezeu, ca mod de a explica Universul, fără a-l include pe Dumnezeu. Acum văd că adevărul reprezintă o sinteză a viziunilor științifice și religioase. *Această* evoluție este calea pe care *Dumnezeu* a creat-o și pe care continuă să o creeze.

– Dar nu există evoluție! a protestat Sebastian. Dumnezeu a creat această lume. Punct!

Sanchez s-a întors spre mine, dar nu-mi venea nici o idee.

– Sebastian, a continuat el, Manuscrisul descrie cum generațiile care s-au succedat au progresat în procesul înțelegerii, au evoluat spre spiritualitate și spre vibrații mult mai înalte. Fiecare generație înglobează tot mai multă energie și acumulează deci mai mult adevăr, lăsând această moștenire generației următoare, care o va duce mai departe.

– E lipsit de sens, a spus Sebastian. Există o singură cale de a crește spiritualitatea și aceea este urmarea pildelor din scriptură

– Exact! a exclamat Sanchez. Dar întreb din nou: ce sunt pildele? Nu cumva scripturile povestesc despre niște oameni care au învățat să primească energia și voința lui Dumnezeu în sinele lor? Nu așa au condus vechii profeți poporul în Vechiul Testament? Nu e această receptivitate la energia lui Dumnezeu cea care culminează cu viața fiului dulgherului, prelungirea prin care – spunem noi – însuși Dumnezeu a coborât pe Pământ? Nu cumva povestea Noului Testament este cea a unor oameni încărcați cu o energie care-i transformă? Nu a spus chiar Iisus că ceea ce a făcut el putem face și noi, ba chiar mai mult decât atât? Noi n-am luat niciodată în serios această idee, cel puțin până acum. De-abia acum avem o străfulgerare legată de ceea ce a vrut Iisus să spună, spre ce ne îndrepta el. Manuscrisul clarifică toate aceste lucruri! Spune cum se pot ele realiza!

Sebastian privea spre un perete, roșu de furie. În momentul de tăcere care a urmat, un ofițer superior a năvălit în cameră și l-a anunțat că au fost văzuți intrușii.

– Iată-i! a strigat el, arătând spre geam. Se poate vedea și de aici!

La trei, patru sute de metri se puteau vedea două siluete care alergau pe câmp, spre pădure. La liziera acesteia, câțiva soldați păreau gata să deschidă focul.

Ofițerul se uita la Sebastian, cu aparatul de emisie-recepție pregătit.

– Dacă reușesc să intre în pădure, a spus el, va fi foarte greu să-i mai găsim. Cer permisiunea să deschid focul.

Deodată, i-am recunoscut pe cei care alergau.

– Wil și Julia! am strigat.

Sanchez s-a apropiat de Sebastian.

– Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu comiți o crimă

Ofițerul a insistat:

– Eminența voastră, dacă doriți ca Manuscrisul să fie oprit, trebuie să dau ordinul chiar în acest moment!

Înghețasem.

– Părinte, ai încredere în mine, a spus Sanchez. Manuscrisul nu va distruge ceea ce ai clădit, nu va submina ceea ce reprezinți. Nu se poate să-i omori pe acești oameni!

Sebastian a dat din cap.

– Să am încredere în tine...

S-a așezat apoi la birou și a privit spre ofițer.

– Nu trageți. Spuneți trupelor să-i prindă vii.

Ofițerul a salutat și a ieșit din cameră. Sanchez a spus:

– Mulțumesc. Ai făcut ceea ce trebuia.

– Da, pentru a nu ucide, a spus Sebastian. Dar nu mă voi răzgândi. Acest Manuscris este un blestem. Subminează structurile de bază ale autorității noastre. Îndeamnă oamenii să creadă că ei înșiși se află la cârma destinului lor spiritual. Subminează disciplina, care călăuzește oamenii spre biserică, și astfel nu vor mai putea fi salvați în ziua judecății de apoi.

S-a încruntat spre Sanchez și a continuat:

– În acest moment, mii de soldați se îndreaptă spre acel loc. Ceea ce veți face tu sau alții nu va mai avea nici o importanță. A Noua Viziune nu va părăsi niciodată această misiune și nici această țară

Pe când ne grăbeam să plecăm din acel loc, am auzit apropiindu-se zeci de camioane.

– De ce ne-a lăsat să plecăm? am întrebat.

– Crede că nu mai contează, a spus Sanchez, pentru că oricum nu mai putem face nimic. Nu știu ce să cred. Îți dai seama că nu l-am convins, mi-a spus el, privindu-mă în ochi.

Și eu eram la fel de derutat. Ce însemnau toate astea? Poate că ne-am aflat acolo nu pentru a-l convinge pe Sebastian – cum crezusem noi – ci pentru a amâna desfășurarea evenimetelor.

Am privit spre Sanchez. Era concentrat asupra volanului și a drumului, scrutând tufișurile în căutarea lui Wil și a Juliei. Ne hotărâsem mai devreme să pornim în direcția în care i-am văzut alergând, dar până acum, nimic. Mintea îmi zbura spre ruinele Celestine. Îmi închipuiam cum trebuie să arate: tot felul de excavații, corturi, tabără arheologică și, pe fundal, structuri piramidale masive.

– S-ar părea că nu se află în această pădure, a spus Sanchez. Probabil că au avut o mașină. Trebuie să ne decidem ce vom face mai departe.

– Cred că ar trebui să mergem la ruine, am spus.

M-a privit.

– Și eu cred la fel. Nu avem unde în altă parte.

A întors mașina și am pornit pe un drum spre vest.

– Povestește-mi despre ruine, am spus.

– Aparțin unor culturi diferite, așa cum a spus și Julia. Prima, cea mayașă, a construit aici o așezare mai sărăcăcioasă, templele lor principale aflându-se departe, în nord, în peninsula Yucatan. Toate semnele civilizației lor au dispărut în mod misterios în jurul anului 600 d.Hr., fără nici o explicație. Incașii au dezvoltat apoi, pe același loc, o altă așezare.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu mayașii?

Sanchez m-a privit lung.

– Nu știu.

Am mai mers câteva minute în liniște și, deodată, mi-am adus aminte că Sanchez îi spusese lui Sebastian că citise ceva în plus din cea de A Noua Viziune.

– Cum ai reușit să găsești ultima parte a celei de A Noua Viziuni? l-am întrebat.

– Tânărul soldat care ne-a ajutat știa unde a fost ascunsă. După ce ne-am despărțit, am intrat într-o încăpere și mi-a arătat acel fragment. Avea câteva idei în plus față de ceea ce ne spuseseră deja Phil și Dobson și astfel m-am putut folosi de niște atuuri în discuția cu Sebastian.

– Ce anume spunea?

– Că Manuscrisul va aduce lumină asupra multor religii și le va ajuta să își împlinească promisiunile. Toate religiile – scria acolo – vorbesc despre felul în care oamenii pot stabili o relație cu o putere superioară lor. Toate religiile vorbesc despre perceperea lui Dumnezeu înlăuntrul

nostru, această percepere împlinindu-ne şi făcându-ne să simțim că ființa noastră este mult mai complexă. Învățăturile religiilor au fost viciate în momentul în care reprezentanții lor şi-au arogat dreptul de a impune oamenilor voința lui Dumnezeu, în loc să le arate cum să-L găsească în ei înşişi. Manuscrisul spune că uneori, de-a lungul istoriei, vor exista cazuri izolate când câte un individ va reuşi să întrevadă cum se poate face conectarea la sursa de energie care este Dumnezeu, devenind astfel un exemplu că această conectare este posibilă. Nu asta a făcut Iisus? a întrebat Sanchez, privindu-mă semnificativ. Nu şi-a amplificat el energia şi vibrația până când a devenit suficient de uşor ca să...?

Sanchez şi-a sfârşit întrebarea acolo, lăsând-o neterminată şi adâncindu-se în gânduri.

– La ce te gândeşti? l-am întrebat.

Mă privea încurcat.

– Nu ştiu. Copia soldatului se termina exact aşa. Spunea că acel om va lumina o cale pe care întreaga suflare omenească va trebui să o urmeze. Dar nu spunea unde duce această cale.

Apoi, un sfert de oră am călătorit în tăcere. Încercam să primesc indicii despre ce va urma, dar nu puteam să mă gândesc la nimic. Mă chinuiam prea mult fără nici un rezultat.

– Iată şi ruinele, a spus Sanchez.

În fața noastră, printre copacii de pe partea stângă a drumului, am putut vedea trei sau patru piramide mari. Am tras pe dreapta şi ne-am apropiat de ele. Erau construite din pietre tăiate şi aşezate la o distanță egală una de alta, de vreo şaizeci de metri. Între ele se aflau alei pavate. Erau şi câteva săpături arheologice, chiar la baza piramidelor.

– Priveşte acolo! mi-a spus Sanchez, arătând spre cea mai îndepărtată

O siluetă singuratică şedea în fața monumentului. Apropiindu-mă, am remarcat că nivelul meu energetic creştea mereu şi când am ajuns în centrul suprafeței pavate m-am simțit incredibil de „plin". L-am privit pe Sanchez şi el a tăcut, ridicând doar din sprâncene. Am recunoscut şi persoana care stătea acolo: era Julia. Şedea pe jos, cu picioarele încrucişate, având în poală câteva hârtii.

– Julia! a strigat Sanchez.

Ea s-a întors, apoi s-a ridicat, având o figură radioasă

– Unde e Wil? am întrebat.

Julia a arătat spre dreapta. Acolo, la vreo şaptezeci de metri, era Wil. Părea că străluceşte în lumina palidă a apusului.

– Ce face? am întrebat din nou.

– Citeşte A Noua Viziune, a spus Julia, întinzându-ne teancul de hârtii.

Sanchez i-a povestit că avusesem şi noi o parte din text, cea care prevedea că lumea se va transforma printr-o evoluție conştientă

– Dar unde ne va duce această evoluție? a întrebat-o el.

Julia nu a răspuns. A rămas doar cu hârtiile în mâna întinsă, aşteptând parcă să-i citim gândurile.

– Ce e? am întrebat.

Sanchez mi-a atins brațul. Privirea lui mă îndemna să rămân atent şi să aştept.

– A Noua Viziune dezvăluie destinul nostru ultim, a spus Julia. Face ca totul să fie foarte limpede. Spune din nou că omul reprezintă o culme a evoluției. Vorbeşte despre materie, care a pornit de la o formă simplă, pentru a deveni apoi din ce în ce mai complexă, adăugând elemente noi, specii noi, cu niveluri de vibrație tot mai înalte. Când au apărut oamenii primitivi, evoluția a continuat inconştient, prin cuceriri şi lupte, prin adjudecarea energiei altora şi înaintarea pas cu pas, prin pierderea energiei în favoarea altora. Acest conflict fizic a durat până când a fost inventată democrația, un sistem care nu a încheiat lupta, ci a transpus-o de la nivelul fizic la cel mental. Acum, a continuat Julia, se conştientizează tot acest proces. Putem vedea că de-a lungul istoriei ne-am pregătit să înțelegem această evoluție conştientă. Acum ne putem mări nivelul energetic şi putem trăi toate coincidențele în mod conştient. Acest lucru grăbeşte evoluția, înălțând şi mai mult vibrația noastră

A ezitat o clipă, privindu-ne pe rând, apoi a repetat:

– Destinul nostru este să continuăm să ne mărim nivelul energetic. Pe măsură ce el va fi tot mai înalt, nivelul de vibrație al atomilor trupului se va schimba, fiind unul superior.

A tăcut din nou.

– Ce înseamnă asta? am întrebat.

– Înseamnă că devenim mai uşori, mai puri din punct de vedere spiritual, a spus ea.

M-am întors spre Sanchez. Era concentrat cu totul asupra Juliei.

– A Noua Viziune, a continuat ea, spune că dacă noi, oamenii, ne vom creşte nivelul energetic, va începe să se întâmple ceva uimitor. Grupuri întregi de oameni ajunşi la un anumit nivel vor deveni dintr-o dată invizibili pentru cei care vibrează la un nivel mai scăzut. Acestora

din urmă li se va părea că au dispărut, pur şi simplu, dar cei „dispăruţi" vor fi tot acolo, doar că se vor simţi mult, mult mai uşori.

Pe măsură ce vorbea, figura şi trupul ei se schimbau, luând aspectul câmpului ei energetic. Trăsăturile îi erau clare şi distincte, dar în faţa ochilor nu mai vedeam carnea. Părea să fie făcută toată din lumină, strălucind din interior.

M-am întors spre Sanchez. Era la fel. Spre uimirea mea, totul în jur era la fel: piramidele, piatra de sub picioarele noastre, pădurea, mâinile mele! Frumuseţea pe care o puteam percepe era mai presus de tot ce văzusem vreodată

– Când oamenii îşi vor ridica nivelul de vibraţie până la un punct în care ceilalţi nu-i vor mai vedea, a continuat Julia, acela va fi semnalul că e momentul să trecem graniţa dintre această viaţă şi lumea cealaltă, din care am venit şi în care ne întoarcem după moarte. Această trecere conştientă ne-a fost arătată de Iisus. El s-a deschis energiei divine, până când a devenit atât de uşor, încât a putut merge pe apă. El a transcens moartea, chiar aici, pe Pământ, şi a fost primul care a trecut dincolo, extinzând lumea fizică spre cea spirituală. Viaţa Lui demonstrează clar cum se poate face acest lucru, şi dacă ne conectăm la sursă, vom face şi noi acelaşi lucru, pas cu pas. Fiecare, în felul său, va vibra la nivelul care îl va purta spre Paradis.

Am observat că Wil venea încet spre noi. Mişcarea lui era neobişnuit de graţioasă, părea mai degrabă o alunecare.

– Viziunea spune, a continuat Julia, că majoritatea oamenilor vor atinge acest stadiu în mileniul al treilea, în grupuri care au un nivel de vibraţie apropiat. În istorie se cunosc cazuri de popoare care au atins deja acest nivel. Conform celei de A Noua Viziuni, mayaşii au trecut cu toţii „dincolo", în acelaşi moment.

Julia s-a oprit brusc. Din spatele nostru se auzeau şoapte în spaniolă. Zeci de soldaţi au intrat printre ruine. Spre surprinderea mea, nu simţeam nici un fel de teamă. Soldaţii păreau că ne caută, dar, ciudat, nu veneau spre noi.

– Nu ne pot vedea! a strigat Sanchez. Vibraţia noastră este prea înaltă

Am privit din nou spre soldaţi. Avea dreptate. Treceau pe lângă noi, ignorându-ne total.

Deodată am auzit dinspre piramida din stânga nişte strigăte, în spaniolă. Soldaţii de lângă noi au alergat acolo.

M-am străduit să văd ce se întâmpla. Un alt grup de soldaţi ieşea din pădure, târând doi bărbaţi: Dobson şi Phil. Priveliştea capturării lor m-a

îngrozit şi am simţit cum nivelul energetic mi se prăbuşea. I-am privit pe Sanchez şi pe Julia. Amândoi erau atenţi la aceeaşi scenă şi erau la fel de afectaţi.

– Staţi! a strigat Wil. Nu vă pierdeţi energia!

Mai degrabă i-am simţit cuvintele, decât le-am auzit. Erau de-abia şoptite

Wil venea spre noi. Părea să ne mai spună şi altceva, dar nu am înţeles nimic. Mi-am dat seama că nu mă mai puteam concentra. Imaginea lui devenea neclară, distorsionată. Privindu-l, fără să-mi vină să cred ceea ce vedeam, a dispărut cu totul.

Julia s-a întors către Sanchez şi către mine. Şi nivelul ei energetic părea să scadă, dar acest lucru nu o dezamăgea, ci dimpotrivă, venea să clarifice totul.

– Nu ne-am putut menţine vibraţia, a spus ea. Teama duce la scăderea drastică a nivelului energetic.

A privit spre locul unde Wil dispăruse din faţa ochilor noştri.

– A Noua Viziune spune că unii oameni vor trece sporadic graniţa, dar exodul nu se va întâmpla până când nu ne vom înfrânge teama, până când nu vom învăţa să ne menţinem nivelul energetic în faţa oricărei situaţii.

Agitaţia ei creştea.

– Vedeţi că noi nu putem face încă asta, însă rolul celei de A Noua Viziuni este de a ne întări încrederea. Ea este Viziunea prin care aflăm încotro ne îndreptăm. Toate celelalte nu fac decât să creeze imaginea unei lumi pline de frumuseţe şi de energie, în care noi ne putem conecta la această energie. Cu cât percepem mai mult frumuseţea, cu atât evoluăm mai mult. Cu cât evoluăm mai mult, cu atât vibrăm mai sus. A Noua Viziune arată că, în cele din urmă, percepţia şi vibraţia noastră ne vor deschide spre un Paradis care se află deja în faţa noastră. Doar că nu-l putem vedea încă. De câte ori ne vom îndoi de calea noastră sau vom pierde integrarea în acest proces, trebuie să nu uităm spre ce anume ne îndreptăm, de ce existăm, de ce ne este dată viaţa. Raiul pe Pământ, pentru asta suntem aici. Acum ştim cum se poate dobândi... cum se va dobândi...

A tăcut o clipă

– A Noua Viziune menţionează şi existenţa unei a Zecea. Cred că aceasta dezvăluie...

Înainte de a-şi termina vorba, o rafală de mitralieră a zgâriat pietrele de la picioarele noastre. Ne-am aruncat la pământ, cu mâinile ridicate

deasupra capului. Nici unul dintre noi nu a scos o vorbă cât timp soldații ne-au percheziționat, ne-au confiscat actele și ne-au târât pe fiecare în direcții diferite.

Primele săptămâni după capturarea mea au trecut într-o teroare continuă. Nivelul meu energetic scădea mereu, după fiecare interogatoriu, după fiecare amenințare.

Jucam rolul turistului distrat și pretindeam că habar n-am de nimic. Până la urmă, chiar era adevărat: nu aveam idee cine altcineva ar mai fi putut avea cópii după Manuscris, sau cât de răspândit devenise documentul. Încet, încet, tactica mea a început să și arate roadele. Soldații păreau să se fi săturat de mine, și până la urmă m-au dat pe mâna autorităților civile, care avea un cu totul alt mod de abordare.

Aceștia au încercat să mă convingă că excursia mea în Peru a fost de la bun început o prostie, pentru că Manuscrisul acesta nici nu exista cu adevărat. Viziunile fuseseră inventate de un grup de preoți rebeli. Fusesem indus în eroare – îmi spuneau ei – iar eu îi lăsam să vorbească. După o vreme, conversația a devenit aproape cordială. Toți au început să mă trateze ca pe victima nevinovată a unui complot, ca pe yankeul aventurier care văzuse prea multe filme de acțiune și acum se pierduse într-o țară străină

Și pentru că energia îmi era atât de scăzută, eram foarte vulnerabil în fața acestei spălări de creier, până când, după un timp am fost transferat de la unitatea militară unde fusesem reținut, la o închisoare guvernamentală, în apropierea aeroportului din Lima, unde era închis și părintele Carl. Această coincidență mi-a redat încrederea.

Când l-am văzut prima dată mă plimbam prin curte. Ședea pe o bancă și citea. M-am grăbit spre el, încercând să-mi temperez exuberanța și sperând să nu atrag atenția nimănui din acea clădire. Când m-am așezat lângă el, și-a ridicat privirea și mi-a spus, zâmbind:

– Te așteptam.

– Nu mai spune!

A pus cartea lângă el. I se citea încântarea în ochi.

– Părintele Costous și cu mine am venit în Lima, am fost imediat prinși și ne-au despărțit, eu aflându-mă aici în detenție, încă de atunci. N-am înțeles de ce, pentru că nu se întâmpla nimic. Apoi mi-au venit mereu în minte gânduri despre tine.

M-a privit semnificativ.

– Așa că mi-am închipuit că o să apari, la un moment dat.

– Nu știu cui trebuie să-i fiu recunoscător că te afli aici, am spus. Ți-a povestit cineva ce s-a întâmplat la ruinele Celestine?

– Da. Am apucat să vorbesc puțin cu părintele Sanchez. A fost reținut aici o zi, apoi l-au dus mai departe.

– Era bine? Știa ce s-a întâmplat cu ceilalți? Urma ca el să fie judecat și închis?

– Nu știa absolut nimic despre ceilalți. Strategia guvernului constă în căutarea și distrugerea metodică a tuturor cópiilor Manuscrisului, pentru ca apoi să declare că toată povestea a fost o mare păcăleală. Presupun că vom fi cu toții discreditați cu mare grijă, dar nu se știe ce vor face până la urmă cu noi.

– Și copiile lui Dobson cu Prima și A Doua Viziune, pe care le-a lăsat în State?

– Le au deja, a spus părintele Carl. Părintele Sanchez mi-a spus că au fost găsite și furate de agenții guvernului. Se pare că agenți peruani au umblat peste tot. Știau totul, de la bun început, atât despre Dobson, cât și despre prietena ta, Charlene.

– Și crezi că nu mai rămâne nici o copie?

– Cred că ar fi o minune dacă ar mai rămâne vreuna...

M-am întristat, simțind că energia mea, câștigată de curând, scădea.

– Știi ce înseamnă acest lucru, nu? m-a întrebat Carl.

L-am privit fără să scot o vorbă

– Înseamnă, a continuat el, că fiecare din noi trebuie să-și amintească exact ce scria în Manuscris. Tu și Sanchez nu l-ați convins pe cardinal să facă public Manuscrisul, dar l-ați întârziat destul, pentru ca A Noua Viziune să fie înțeleasă. Acum trebuie să fie transmisă mai departe. Trebuie să te implici în comunicarea aceasta.

Afirmația lui m-a făcut să mă simt sub presiune și rolul meu de distant a redevenit activ. M-am sprijinit cu spatele de bancă și am privit în altă parte. Părintele Carl a început să râdă. În acel moment am văzut amândoi că eram priviți de la fereastra unui birou.

– Ascultă, a spus Carl repede. De acum încolo, Viziunile trebuie împărtășite altor oameni. Fiecare om care le va cunoaște și se va convinge de autenticitatea mesajului lor, va trebui să le transmită mai departe celor care sunt pregătiți. Conectarea energetică implică deschiderea oamenilor. Trebuie să li se vorbească despre asta și să li se explice unde duce această conectare. Altfel, omenirea va involua și va crede că viața înseamnă controlul asupra altora, exploatarea lor. Dacă vom continua

să facem asta, nu vom supraviețui. Fiecare dintre noi trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru a răspândi aceste mesaje.

Am observat doi oficiali care veneau spre noi.

– Şi încă ceva, a mai spus părintele Carl în şoaptă

– Ce? am întrebat.

– Părintele Sanchez mi-a spus că Julia a pomenit ceva despre o A Zecea Viziune. Nu a fost găsită încă şi nimeni nu ştie unde poate fi.

Cei doi se apropiau cu repeziciune.

– Mă gândeam, a continuat Carl, că s-ar putea să ți dea drumul. Probabil că vei fi singurul care va putea pleca în căutarea ei.

Conversația a fost întreruptă de către cei doi oficiali, care ne-au însoțit spre clădire. Carl a zâmbit, mi-a făcut semn cu mâna şi a spus ceva, dar n-am mai putut auzi. În momentul în care pomenise de cea de A Zecea Viziune, gândul meu se dusese la Charlene. Oare de ce m-am gândit la ea?

Cei doi funcționari au insistat să-mi iau lucrurile, apoi am fost condus la ambasadă, într-o maşină a autorităților. De acolo am fost dus direct la aeroport şi am ajuns în fața unui funcționar de la casa de bilete. Mi-a zâmbit profesional din spatele unor ochelari cu lentile groase.

Apoi, cu o figură ternă şi serioasă, mi-a înmânat paşaportul şi un bilet pentru Statele Unite şi mi-a spus, cu un accent supărător, să nu mai revin niciodată în Peru.

POSTFAȚĂ

Această carte s-a vândut în opt milioane de exemplare, în mai mult de treizeci de țări, şi a fost doi ani bestseller în America. Cel mai interesant aspect al acestei popularități. dipă părerea mea, este ca acest lucru s-a întâmplat fără publicitate. De la bun început am evitat să devin purtătorul de cuvânt al vreunei filozofii, şi m-am mulțumit să-mi las cărțile să vorbească singure.

Popularitatea a fost rezultatul ideii că fiecare persoană care a citit această carte şi i-a recunoscut mesajul şi experiența spirituală a dat-o mai departe prietenilor sau a cumpărat mai multe exemplare si le-a răspândit. Acest lucru s-a întâmplat, presupun, pentru că există nevoia de a se discuta experiențele spirituale care sunt conştientizate de noi toți, simultan.

Mesajul cărții traversează granițele naționale şi culturale, şi e spre bine, pentru că în această comunicare globală - şi nu numai prin această carte, ci prin alte zeci - noi încercăm multiple căi de extindere a conştiinței. În acest sens, mă consider mai degrabă un comentator social decît orice altceva, şi încerc să descriu paşii conştientizării aşa cum cred că apar ei. În acest efort, am urmat această carte cu un ghid de studiu, împreună cu Carol Adrienne, care m-a ajutat cu mai multe explicații. Mai târziu a apărut „A Zecea Viziune", oferind o perspectivă a vieții de dincolo şi extinzând conştiința mai mult spre însemnătatea coincidențelor. De asemenea, împreună cu Carol, am scris si un ghid în experiențele celei de A Zecea Viziune.

Munca mea curentă este îndreptată asupra unui nou titlu, „The Celestine Vision", un eseu descriind provocările şi încercările punerii în practică a conştiinței spirituale în viața noastră. Pentru viitor mai rămân următoarele romane ale seriei CELESTINE, A Unsprezecea şi A Douăsprezecea Viziune care, din nou, se vor concentra asupra acestei noi conştiențe.

În acest sens suntem cu toții căutători de căi noi, urmându-ne sincronizarea şi împărtăşindu-ne experiențele, şi nu pot să accentuez destul cât este de important acest proces. Împărtăşind unii cu alții şi având un dialog puternic despre experiențele noastre nu facem decât să ajutăm acestă nouă viziune să înflorească în mileniul următor.

Încredeți-vă in sincronizare şi in coincidențe.

James REDFIELD, *iunie 1997*

DIN ACEEAŞI COLECŢIE VĂ RECOMANDĂM:

- PROFEŢIILE DE LA CELESTINE de James Redfield
- A ZECEA VIZIUNE de James Redfield
- SECRETUL SHAMBHALEI de James Redfield
- LEUL ROŞU de Mária Szepes
- INIŢIEREA de Elisabeth Haich
- KAMA PURA de Aimen Klimmeron
- CORBUL CARE A VORBIT CU DUMNEZEU de Christopher Foster

TALON DE COMANDĂ

Vă rugăm să completaţi (cu majuscule) acest talon şi să-l trimiteţi în plic timbrat, la adresa:

EDITURA MIX SRL – Loc. CRISTIAN – Cod 507055,
Str. George Coşbuc nr. 24, Jud. BRAŞOV

Primim comenzile dumneavoastră şi:
- telefonic la numărul: 0720 499494
- prin fax: 0268 257811
- prin sms: 0722 370057
- prin e-mail la adresa: comenzi@edituramix.ro

Completaţi citeţ TOATE rubricile acestui talon dacă este prima comandă pe care o faceţi către Editura Mix.

Nume ....

Prenume ....

CNP |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Str. .... Nr. .... Bl. ....

Sc. ...... Et. ...... Ap. ...... Sector ...... Cod ....

Localitate ....

Judeţ .... Mobil ....

Tel. .... Fax ....

E-mail ....

Data completării .... *Semnătura* ....

Opţional:

Data naşterii .... *Profesia* ....

Care este motivul pentru care cumpăraţi cărţile apărute la Editura Mix?

....

....

Sugestii: ....

....

....

....

Colecţie / titlu / autor	Preţ (TVA inclus)	Nr. buc.	Valoare
OSHO			
MESIA. PROFETUL DE KAHLIL GIBRAN REFLECTAT de OSHO (vol.1)	25,00		
MESIA. PROFETUL DE KAHLIL GIBRAN REFLECTAT de OSHO (vol.2)	25,00		
CARTEA DESPRE FEMEI de OSHO	25,00		
CARTEA DESPRE BĂRBAŢI de OSHO	19,00		
CARTEA DESPRE COPII de OSHO	25,00		
AUTOBIOGRAFIA UNUI MISTIC NONCONFORMIST de OSHO	35,00		
EMOŢIILE de OSHO	16,00		
FARMACIE PENTRU SUFLET de OSHO	25,00		
TAROTUL ZEN de OSHO	59,00		
CARTEA DESPRE EGO de OSHO	29,00		
CARTEA DESPRE SEX de OSHO	29,00		
IUBIRE, LIBERTATE ŞI SOLITUDINE de OSHO	25,00		
CARTEA DESPRE TAO de OSHO	19,00		
CALEA SPIRITUALĂ YOGA de OSHO	19,00		
OMUL CARE IUBEA PESCĂRUŞII de OSHO	29,00		
SĂMÂNŢA DE MUŞTAR (vol.1)	25,00		
SĂMÂNŢA DE MUŞTAR (vol.2)	30,00		
CALEA ZEN de OSHO	19,00		
CARTEA DESPRE NIMIC de OSHO	25,00		
EU SUNT POARTA de OSHO	25,00		
CALEA MEA, CALEA NORILOR ALBI de OSHO	25,00		
CALEA PERFECTĂ de OSHO	16,00		
PSIHOLOGIA EZOTERICULUI de OSHO	25,00		
CÂND PANTOFII ŢI SE POTRIVESC de OSHO	25,00		
ROMANUL INIŢIATIC			
PROFEŢIILE DE LA CELESTINE de James REDFIELD	19,00		
PROFEŢIILE DE LA CELESTINE Ghid practic de J. Redfield şi C. Adrienne	35,00		
A ZECEA VIZIUNE de James REDFIELD	19,00		
A ZECEA VIZIUNE. Ghid practic de J. REDFIELD şi Carol Adrienne	50,00		
A DOUĂSPREZECEA VIZIUNE. ORA DECIZIEI de James REDFIELD	25,00		
SECRETUL SHAMBHALEI de James REDFIELD	23,00		
LEUL ROŞU de Maria SZEPES	50,00		
INIŢIEREA de Elisabeth HAICH	50,00		
KAMA PURA de Aimen KLIMMERON	34,00		
CORBUL CARE A VORBIT CU DUMNEZEU de Christopher FOSTER	19,00		
MAGISTER de Ana LEXA	19,00		
CALEA LUPTĂTORULUI PAŞNIC de Dan Millman	30,00		
LUMEA DIN NOI			
ARTA PĂCII de Morihei UESHIBA	12,00		
PROFETUL de Kahlil GIBRAN	12,00		
POVESTIRI ZEN - 100 povestiri despre iluminare	15,00		
CELE PATRU LEGĂMINTE de don Miguel RUIZ	15,00		
ARTA DE A IUBI de don Miguel RUIZ	15,00		
CELE PATRU LEGĂMINTE - GHID PRACTIC de don Miguel RUIZ	20,00		
ZENISME de David BELL	15,00		
RUGĂCIUNEA BROAŞTEI vol. I de Anthony de MELLO	35,00		
RUGĂCIUNEA BROAŞTEI vol. II de Anthony de MELLO	20,00		
ÎNŢELEPCIUNE LA MINUT de Anthony de MELLO	20,00		
CÂNTECUL PĂSĂRII de Anthony de MELLO	13,00		
VOCEA CUNOAŞTERII de don Miguel RUIZ	20,00		
ABSURDITĂŢI LA MINUT de Anthony de MELLO	17,00		
A FI NŢA SAU A NU FI NŢA de John PENBERTHY	12,00		
HUBBARD			
BAZELE ORGANIZĂRII de L. R. HUBBARD	5,00		
COMPONENTELE ÎNŢELEGERII de L. R. HUBBARD	5,00		
MIJLOACE PENTRU LOCUL DE MUNCĂ de L. R. HUBBARD	5,00		
CAUZA REPRESIUNII de L. R. HUBBARD	5,00		
CĂSNICIA de L. R. HUBBARD	5,00		
COPIII de L. R. HUBBARD	5,00		

Colecţie / titlu / autor	Preţ (TVA inclus)	Nr. buc.	Valoare
ALTERNATIVE SPIRITUALE			
TANTRA – CALEA EXTAZULUI de Georg FEUERSTEIN	24,00		
TANTRA. UN MOD DE A TRĂI ŞI A IUBI de Radha C. Luglio	25,00		
SECRETELE BUDO-ului de John STEVENS	15,00		
AUTOBIOGRAFIA UNUI YOGHIN de Paramhansa YOGANANDA	34,00		
CELE DOUĂSPREZECE ARHETIPURI de Brigitte HAMANN	29,00		
CARTEA CAPITOLELOR MISTICE selecţie de J. A. McGUCKIN	19,00		
REIKI – MANUAL DE INIŢIERE de Walter LÜBECK	19,00		
MANUALUL NLP-ULUI SPIRITUAL de Walter LÜBECK	25,00		
ÎNŢELEPCIUNEA ENEAGRAMEI de Don Richard RISO şi Russ HUDSON	45,00		
CELE ZECE MAHAVIDYA de David KINSLEY	30,00		
HAGAKURE de Yamamoto TSUNETOMO	19,00		
ÎN CĂUTAREA ÎNŢELEPCIUNII			
ÎN CĂUTAREA INSPIRAŢIEI de O. P. GHAI	13,00		
ÎN CĂUTAREA REALIZĂRII de O. P. GHAI	17,00		
ÎN CĂUTAREA ILUMINĂRII de O. P. GHAI	22,00		
ÎN CĂUTAREA PERFECŢIUNII de O. P. GHAI	17,00		
ÎN CĂUTAREA EXCELENŢEI de O. P. GHAI	17,00		
ÎN CĂUTAREA UNITĂŢII de O. P. GHAI	17,00		
ALTERNATIVE TĂMĂDUITOARE			
LA FRONTIERELE SĂNĂTĂŢII de dr. Christine R. PAGE	35,00		
ALIMENTAŢIA ÎN PRACTICA YOGA de Dan BOZARU	14,00		
KOMBUCHA. CIUPERCA MIRACULOASĂ de Harald W. TIETZE	14,00		
URINA. APA SFÂNTĂ de Harald W. TIETZE	26,00		
ÎNTINERIREA de Harald W. TIETZE	17,00		
KOMBUCHA. PLANTE MEDICINALE de Harald W. TIETZE	14,00		
MEDICINA INTUITIVĂ de Francesca McCARTNEY	25,00		
YOGA ŞI SĂNĂTATEA de Selvarajan Yesudian şi Elisabet Haich	30,00		
ÎNŢELEPCIUNEA PRACTICĂ			
MAGIA VIEŢII COTIDIENE. MAGIA LUMINII de Mária SZEPES	15,00		
FENG SHUI de David Daniel KENNEDY	25,00		
CENTRII SUBTILI DE FORŢĂ de S. SHARAMON şi B. J. BAGINSKI	22,00		
ŞARPELE ŞI CRUCEA de Péter MÜLLER	26,00		
FRUNZIŞ ŞI RĂDĂCINĂ de Péter MÜLLER	32,00		
CE ROST AM? de Aimen KLIMMERON	29,00		
CELE 12 LEGI UNIVERSALE ALE SUCCESULUI de Herbert HARRIS	19,00		
BAZELE SPIRITUALE ALE PROSPERITĂŢII de Roy Eugene DAVIS	10,00		
MAGIA DRAGOSTEI de Mária SZEPES	13,00		
CELE ŞAPTE LEGI ALE BANILOR de Michael PHILLIPS	13,00		
TRANSFORMAREA DE SINE de Richard şi Mary-Alice JAFOLLA	13,00		
CELE ŞAPTE LEGI SPIRITUALE ALE SUCCESULUI de D. CHOPRA	20,00		
MILIONAR PESTE NOAPTE de Mark FISHER	13,00		
DE LA SUCCES LA ÎMPLINIRE de Del PE	25,00		
TAO AL BANILOR de Walter LÜBECK	20,00		
CUM SĂ GÂNDEŞTI CA UN MILIONAR de Mark FISHER şi Marc ALLEN	13,00		
GHIDUL SUCCESULUI PENTRU LENEŞI de Marc ALLEN	14,00		
ENCICLOPEDIA DE AIKIDO			
ENCICLOPEDIA DE AIKIDO (Vol. I – ARTA) de Dan IONESCU	39,00		
SUFLET DE COPIL			
ŞI ANIMALELE AU SENTIMENTE? de David L. RICE	25,00		
RECUNOŞTINŢA de Florin ZAMFIR	20,00		
Total iniţial de plată			
Pentru comenzi mai mici de 100 lei adăugaţi taxele poştale			7 lei
Pentru comenzi mai mari de 100 lei, taxele poştale sunt suportate de editură			
Pentru comenzi mai mari de 100 lei vă oferim o REDUCERE de 10%			
Total final de plată			